ידיעות אחרונות הכפר הירוק

עיתון בית הספר הכפר הירוק, רמת השרון	מנב"ל ד"ר קובי נווה (סיסקו)	מנהלת נעמי אלישיב	עורכת ראשית ומורה מלווה ורדה קרין	עורך משנה יוסי משען	עורכת ענבל וסלי	סגני עורכת אלה זליקובסקי מולר, איתי טופז	יוצא לאור בשיתוף ידיעות אחרונות	סיון תשע"ח מאי 2018

כפר שהוא בית

שמענו הרצאות של ישראלים מעוררי השראה, סיירנו באתרים שבהם הוקמה המדינה, ביקרנו שכנים שאנחנו לא מכירים וסייענו בשימור פקעות של אירוסים. שקדנו על משוואות מסובכות-אש ופיסלנו את חיינו לכל דורש, העלינו מחזה של ברטולד ברכט ויצאנו לטייל מעט בעיר אוטרכט. קראנו, שיחקנו, חשבנו והקשבנו, שרנו, ניגנו רצנו וגם ניצחנו ● **אז לרגל 70 שנה למדינה ו-10 שנים לעיתון בית הספר**, אל תפספסו את גיליון הסיכום החגיגי: צבעוני ושחור־לבן, עליז וכבד ראש, **ובמיוחד... מיוחד**

כרונולוגיה של עיתון

העיתון שלנו פועל מאז שנת 2008 ומשקף את השיח הפנימי המתקיים כאן בנושאים שונים כמו גם את העיסוק של התלמידים במה שקורה סביבם ● בחרנו בשבילכם שערים שהופיעו לאורך השנים ומסכמים את הפעילות

עיתון הכפר הירוק הוקם בשנת 2008. הרעיון לעיתון הוצע על ידי סיסקו, מנכ"ל הכפר. סיסקו מינה את ורדה קרין, מורה בכפר הירוק, להיות המייסדת והאחראית לעיתון. העיתון פועל בשיתוף עם "ידיעות אחרונות": מערכת העיתון והדפסת העיתון נמצאת בבית ידיעות אחרונות בראשון־לציון. העיתון מיועד בעיקר לתלמידים אך גם למורים, להורים ולכל מי שמעוניין לקרוא. העיתון נוסד במטרה להראות ולשקף את מה שקורה בבית הספר.

בעשיית העיתון מעורבים כ־20–30 תלמידים. הכנת גיליון אחד אורכת בין חודשיים לשלושה חודשים. במהלך שנת הלימודים יוצאים לאור שני עיתונים: הראשון, לקראת המחצית, והשני – לקראת סוף השנה. הכתבים של העיתון הם כל תלמיד ותלמידה שכתבו כתבה שזכתה להתפרסם. התלמידים כותבים בהשראת אירועים שמתרחשים בבית הספר. בחרנו שערים שהופיעו לאורך השנים.

אופק ליטמנוביץ, אלונה סלע, בר שוורץ, כתבי ויקיכפר שכבה ז'

70
70 למדינה 10 לעיתון הכפר

תוכן

ארכיון שערים העיסוק שלנו במה שקורה 2
• דברי המנהלת והעורכת מה שחשוב באמת 3
• ישראליות לתפארת התשבץ הישראלי 4
• לימודים כל העולם בתוך הכיתה 12
• מסורת מה שמאחד אותנו כקהילה 20
• להיות הומניים על ערכים ואיך הם נוגעים לנו 24
• נפתחים לעולם כל המסעות כולם 42
• ספורט שחייה ניווט ריצות-שדה ואפילו שחמט 56
• ארכיון שערים העיסוק שלנו במה שקורה 59
• המורים שהביאונו עד הלום 60

ידיעות אחרונות שלי

עיתון בית הספר הכפר הירוק, רמת השרון | **מנכ"ל** ד"ר קובי נווה (סיסקו) | **מנהלת** נעמי אלישיב | **עורכת ומורה מלווה** ורדה קרין | **עורך משנה** יוסי משען | **עורכת** ענבל וסלי | **סגני עורכת** אלה זליקובסקי מולר, איתי טופז | **עורכת אחראית** תאיר שכנר רוכמן | **כתבים** ענבל וסלי, איתי טופז, עופרי ריטר, שחר סתוי, נורית שלם, אלה זליבקובסקי מולר, עדינה ברגר עידו, יעל הולאן, קרן צאיג, גילה אפשטיין, סופ רוחס נאור, מעיין קרת, רונה ניסן, כפיר אברהמי, ענת שושני, עופרי שובל, יואב גפן, עמוס גפן, שירה שמיר, רוני סידון, עדן כהן, יהלי גדות, סיוון הוד, ישי לוי בנימיני, נעמה פוטר, אלאנורה א., פולינה קולטניוק, קרינה צ., נועה משיח, נדב פרנגי, אילי קארו, נוריקה א., ורוניקה קספלה, מקסים סרגיי, ארינה ויינר, איגור ק., ליזה ל., אלה ק., דנילה ל., אסיה ו., יאנה נ., אניה גולדשטיין, אליסה רוטמן, פולינה רוט, פולינה ח., רוני ליכט, דימה סטפנוב, אנה א., ולאד רחליס, סאשה טגירוב, נועם חיימוב, מרים ס., ניקיטה זלינגר, פולינה ליבשיץ, נוגה סינדרובסקי, יהונתן אבידור, אריאל סלוביס, דנה דיטריך הוזמן, לינה דיטריך הוזמן, נוגה שרון, יסמין דרור, עמית בכור, ארי להבי, גבע שלגי, נועה מזרחי, יעל נתנזון, ליהיא ביטון, מאיה כוהן, אמילי ק. אלינה, רומי נמרוד, מישל חייבץ, עינת גרליץ, ליהי לוי, עילאי פרקש, מריו, סבסטיאן קרדרו, יאסין סעיף, דן ספורטס, טאלה א., בנימין ס. | **יועצים טכנולוגים וצלמים** רודי רודיטי, יוסי משען, אבי תירוש, דיוויד אלג'ים, עינת פוליטי, עדי גל, אורנית שור גרינבאום, דפנה אלגד, רוני שושן, בני פרדה, חדווה אפשטיין, נטע כדר, מירי טוויל, מאיה קוגן, גיל רומן, ענת בראל, חגית זילברשמידט, עוזי זגורי, גל זוהר, שירז איפרגן פולקמר, דודי גרובר, עדי טלמון, עומרי כהן, אפרת בן עזרא, אמיר בן אלון, שחר סתוי, עפרי שובל, אורי רוזנבוים | **עיצוב גרפי** אריקה בודנר, המרכז הגרפי

מערכת "ידיעות אחרונות בתי ספר": 03-6082524 | **דוא"ל:** yt@yedioth.co.il | **כתובת:** רח' נח מוזס 1, ראשון לציון

חוגגים לאורך השנה. נעמי אלישיב מנהלת בית הספר (משמאל), עירית יצחק מנהלת התיכון, דפנה מנור מנהלת החט"ב, באירוע שדה החיטה

המנהלת שלנו
נעמי אלישיב

שנה שהיא 70 שנה

השנה אנחנו חוגגים בגאווה 70 שנה למדינה. הכפר הירוק נוסד ב־1950 ובעוד שנתיים יחגוג 70. הכפר, כחלק בלתי נפרד מהחברה הישראלית, חרת על דגלו חדשנות ויזמות.

לאורך השנה התקיימו אירועים ופעילויות שעסקו בהתפתחותה של המדינה בהיבטים שונים. לכן אנחנו חוגגים עם עיתון כרומו ייחודי ומציינים בנוסף גם עשור להוצאתו של העיתון שלנו.

בין האירועים שאותם ציינו השנה:

- אירוע שדה החיטה שהתקיים בכ"ט בנובמבר.
- שחזור תמונות איקוניות מההיסטוריה של המדינה.
- ציון אירועים היסטוריים הקשורים בקיומה של המדינה (ותודה לדפנה אלגד).
- שמענו הרצאות בתחומים רבים הקשורים להישגיה של המדינה (ותודה לוורדה קרין).
- חגגנו את לימודי לשון עברית במסיבה בבית הספר.
- גם ימי האמנויות היו בסימן חגיגות ה־70 ויצירה ישראלית.

הייתה שנה עמוסה וגדושה בפעילויות מעשירות.

חג שמח לכולנו!

שלכם,
נעמי

העורכת
ענבל וסלי

מה יותר חשוב מבחינת בגרות

כעורכת העיתון יוצא לי להיחשף למגוון פעילויות ויוזמות שמתרחשות בכפר ללא הפסק. העיתון הזה, שמציין הן את חגיגות ה־70 למדינה והן עשור לקיומו, גדוש בעשייה חווייתית ומרתקת שמעוררת בי גאווה על היותי חלק ממוסד שפועל בכל כך הרבה כיוונים ותחומים ומוביל תהליכים של מעורבות חברתית ויצירתיות.

עריכת העיתון היא חוויה משמעותית ומעצימה, שמפגישה אותי עם אנשים ורעיונות. כעורכת, נכחתי השנה בפעילויות והרצאות רבות שהעשירו לכולנו את חוויית הלימודים והזכירו לי שישנם דברים חשובים יותר מבחינת בגרות. יחד עם הלמידה הקוגניטיבית, יש להקדיש מחשבה גם ללמידה חברתית וערכית שתעזור לנו ליישם את המניעים שטמונה בכל אחד מאיתנו בעתיד.

תוצאה של שיתוף פעולה והשקעה רבה. יום הגעת העיתון

העיתון הזה הוא תוצאה של שיתוף פעולה והשקעה רבה מצד צוות העיתון. תודה רבה לוורדה קרין שמלווה את התהליך מראשיתו ועד סופו, לעורכי המשנה – יוסי משען ואלה זליקובסקי מולר, לכתבים הנהדרים מהשכבות השונות, למורים שמסייעים באיסוף החומרים, ולכל מי שמקדיש מזמנו למען העיתון.

קריאה מהנה!

יום הולדת 70 שמח למדינה, ויום הולדת 10 שמח לעיתון!

ענבל וסלי

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

להיות ישראלי

לפתור את התשבץ

ראש ממשלה שהשתתף במבצעים רבי־דמיון ותעוזה, מנהלי חברות שפורצים גבולות מסוגים שונים, אנשי אקדמיה שמגלים עולם ודמוקרטיה אחת שחייבים לשמור עליה בכל הכוח ● לכבוד 70 שנה לישראל קבלו תשבץ ישראלי של אנשים, רעיונות, רגשות ושאיפות לעתיד

ישראליות

"ישראל היא מדינה רב־תרבותית, הן מבחינה דתית והן מבחינה תרבותית. במהלך שנות היווסדה והתפתחותה כמדינה יהודית, פתחה את שעריה לגלי עלייה מאזורים שונים בעולם, מאירופה, צפון אמריקה, ארצות ערב, איראן, ברית־המועצות לשעבר ואתיופיה. בקיבוץ גלויות זה עודדה תרבות כור היתוך, והחיבור בין העולים לבין תושבי הארץ הוותיקים (עיקרם ערביי ארץ ישראל ואנשי היישוב הישן) יצר אופי ישראלי רב־תרבותי. גם בהקשר הזה ישנו פולמוס סביב אפשרותה של תרבות כזו להתגבש במתח שיוצר אופייה הדואלי של המדינה כמדינה יהודית דמוקרטית".

(מתוך הערך "ישראלים", ויקיפדיה)

רכש ישראלי

כיתת נעל"ה בחרה לשחזר תמונת עולים מברית־המועצות בשנות ה־90 שמסמלת עבורם את החוט המקשר לחייהם כאן

מגן דוד הוא סמל לישראל. רלוונטי בכל עת

דורה ירושנקו, י'/10: "זאת התמונה של העלייה הגדולה מברית־המועצות בשנות ה־90. אנחנו בחרנו את התמונה הזאת מפני שהאנשים האלה מראים את הרעיון הנפלא של הציונות. הם התחילו את מה שאנחנו ממשיכים היום. "אנחנו מרגישים שאנחנו חלק של העם היהודי והמקום שלנו הוא בארץ ישראל".

תלמידים מט'/10: "בחרנו את התמונה הזאת כי היא קשורה לישראל והיא רלוונטית בכל עת. אהבנו שהתמונה הזאת מראה מגן דוד, שהוא סמל לישראל. אפילו שהתמונה היא מרוסיה ומזמן אחר זה קשור אלינו".

הרעיון הנפלא של הציונות. העלייה הגדולה מברית־המועצות

קווים לדמותה של ישראליות

אחרי שבעה עשורים של התקבצות כל קצות תבל ממדינות ומתרבויות מגוונות, האם הצליחה הציונות לאחד בין הבאים? האם יש משהו שאפשר לכנות אותו ישראלי? יצאנו לרחבי הכפר לחפש תשובות

מה זה להיות ישראלי בעיניך?

עינת פוליטי: "ישראלי זה להיות מחובר למדינת ישראל, זה לדעת לחיות בדו קיום עם שלוש הדתות: הנצרות האסלאם והיהדות".

עינת פוליטי

דפנה מנור: "ישראלי הוא אדם שחי בארץ. יש הרבה ישראלים שחיים בגולה, אבל הם לא חיים חיים ישראליים. לחיות במדינת ישראל, ללא הבדל דת, גזע ומין".

חני שגיא: "אדם חם מזג, אכפתי, מחבק".

עופרי שובל: "להרגיש מחובר למדינה, לא רק מבחינת ציונות, לאהוב את המדינה ולתמוך בה, להרגיש חלק ממנה".

הדס גוטליב: "לעמוד בצפירה ביום הזיכרון".

רוי, עובד בחדר האוכל: "בן אדם טוב, שאפשר לתת לו תמיכה, אהבה".

דניאלה הרכבי, ח'/4: "לגור במדינת ישראל. גם אם גרים במקום אחר מתחת לשנה נחשבים ישראלים".

מאיה, שחר ואסף, ז'/5: "ישראלי בעיניי זה שמש, ים, אנשים שעוזרים אחד לשני, אומרים את האמת בפנים, לא הכי מנומסים, מדברים עברית, רועשים, ישירים, בדרך כלל יצירתיים, קצת חוצפנים, גאים בארץ".

תלמידי ד'/5

תומר: "אדם שחי בישראל ומחשיב את עצמו כאזרח".

אבי תירוש: "ישראלי זה הרבה מאוד דברים, ישנם צדדים חיוביים וגם שליליים. פתיחות, חום, כשתיפול ברחוב יהיה מישהו שיעזור לך. בתור מישהו שלמד בחו"ל, תמיד יש כאן תחושה שמישהו יבוא ויעזור. הצד השלילי, לא תמיד יש רגישות, לא תמיד נימוס, חוסר התחשבות. בארץ יש ערבוב של דברים, מכל העדות, מכל הדתות".

נדב: "אדם שמאמין בציונות ובזה שצריכה להיות מדינה יהודית ושזה המקום שלנו. עוקף בתורים, מתנהג כמו ישראלי".

איגור מוזס: "ישראלי בעיניי זה לעשות מילואים".

אילנה: "אהבת הארץ, הצבא המוסרי שלנו".

ורדה קרין: "ישראלי בשבילי זה בשעת משבר ולחץ, הישראלים יודעים לתת ולהתאחד. וכחנים, דעתנים, מעורבים פוליטית ואזרחית, מכבי, הפועל, שמש וים".

שמעון ברק: "ישראלי בעיני זה מישהו שאוהב את הארץ ומתגייס לצבא ומשרת ותורם מזמנו".

נעמי אלישיב: "לדעתי, אין הגדרה לישראלי. המונח ישראלי כל כך מגוון עקב כך שישראל כל כך מגוונת, וזה היופי בה. לא צריך להכניס אנשים לתוך הגדרות, היתרון בארץ הוא השוני והמגוון. צריך להיות בן אדם, לכבד את כולם ללא שוני בדת, גזע, מין או צבע עור".

מיה, י"א: "לפגוש אדם בחו"ל ולהתחיל לדבר איתו בחופשיות כי שניכם ישראלים".

הגר, י"א: "כל הזמן ללכלך על ישראל, אבל בתכל'ס לאהוב אותה".

הילה, י"א: "התחושה שאכפת לאנשים. אני מרגישה יותר בטוחה בארץ מבמקומות אחרים".

להב, י"א: "החיבור למולדת, ה'מקום שלנו', של העם היהודי בארץ הזו".

דני אשר, רכז הרפת: "הסחבקיות, הקיבוץ, המושב, כפרי הנוער החקלאיים שאין להם דוגמא באף מקום אחר בעולם".

מה המקום האהוב עליך בארץ?

עינת פוליטי: "ירושלים. יש בה אווירת קדושה, תמיד כשאני מגיעה לשם אני נרעדת מהעוצמה של הקדושה. ניתן לראות שם את שלושת הדתות ואת הדו קיום".

דפנה מנור: "הים, גדלתי ליד הים, אני הולכת הרבה לים, בצבא הייתי בחיל הים".

עופרי שובל: "החרמון, מקום גבוה, מגניב שיש בארץ אזורים שדומים לחו"ל, גבול סוריה לבנון. שקט באזור הזה, הוא לא עובד רק על מלחמה, מעבר לזה".

הדס גוטליב: "תל אביב, כי אפשר למצוא בה הכול".

רוי: "אילת, עיר יפה, אפשר לטייל שם".

מאיה, שחר ואסף: "הצפון, ירוק, עצים, יש לנו משפחה בצפון. כל שנה אנחנו נוסעים לשם. הנגב, פתוח, פתוח התיישבות".

תומר: "הבית, מקום בטוח וכיפי".

אבי תירוש: "הצפון, אני מאוד אוהב הרים, מאוד אוהב ירוק, מאוד אוהב נופים משתנים".

נדב: "הכנרת, זה מקום שלו ורגוע".

איגור מוזס: "רמת הגולן והערבה, כי זה מרגיש כאילו זה עולם אחר".

אילנה: "הצפון, בגלל הירוק, והמרחבים".

ורדה קרין: "הגליל בצפון, בגלל שהוא ירוק, ישנה זרימת מים".

שמעון ברק: "יפו. הנוף הבתים, הישן".

נעמי אלישיב: "המדבר והערבה, במיוחד שקיעות הרי אדום".

מיה, י"א: "תל אביב. נולדתי שם, אני חיה שם. אני מרגישה בה תחושה של בית. זו עיר מדהימה ומגוונת עם המון רבדים".

הגר, י"א: "תל אביב".

הילה, י"א: "יער כפר חורש, שבו מתקיימות הרבה פעילויות של הנוער העובד והלומד".

להב: "הכפר הירוק. אני מרגיש בבית עם החברים שלי".

דני אשר, רכז הרפת: "הנגב, מרחבים אין סופיים של נוף מדברי מדהים ביופיו, נוף בראשיתי, קדום בתולי ואקולוגי".

מה תאחלו למדינה?

נעמי נבו: "ממשל שיגיע לפשרה פוליטית".

תומר: "שתתחיל לדאוג לכל האזרחים שלה בצורה שווה".

דפנה מנור: "שנדע ונשכיל ללמוד מניסיון העבר ולא נפסיק לחדש וליזום למען המדינה שלנו בעולם ולמען העולם בכלל".

ישי לוי: "שנפסיק לפחד מכל אדם שאומר דעה שלא נראית לנו. שנוכל להכיל את השונה בקרבנו ושנתקשר יותר טוב עם השכנים שלנו".

שמעון ברק

אמיר בן אלון: "שנמשיך להיות מקום שטוב לחיות בו".

נעמי אלישיב: "אני מברכת את ישראל ליום הולדתה ה-70 – בשלום. שנדע להכיל את אלה שבתוכנו ומסביבנו".

דני אשר, רכז הרפת: "שנדע קודם כול לאהוב ולכבד אחד את האחר, גם אם דעותינו חלוקות ושיגיע השלום המיוחל עם שכנינו".

אסתר הראל, מורה כבר 53 שנה: "שנדע לחיות יחד, ולהקשיב ולהעריך את 'האחרים', שהיחסים בין אזרחים שבאו מארצות שונות, שמאלנים וימנים, אשכנזים וספרדים, מזרחים ואחרים – יתנהלו ויוערכו לפי אישיותם ותרומתם של האנשים לחברה בישראל. אני אוהבת את המדינה וגאה להיות ישראלית".

50 למדינה 10 לעיתון הכפר

על תבונה ורגישות

אהוד ברק הוא אדם אמיץ, שי פירון למד לחנך מתוך הספרות, חולדה רוזנטל הנחילה אנגלית ועניין לאורך כמעט שני דורות ואריק זאבי ממליץ ללמוד מכל כשלון ● דרך הקשבה להרצאות של ישראלים חכמים, פתוחים אל העולם ונחושים, למדנו שאין כמעט גבול לשאיפות ● קבלו השראה בחיבור ישיר לווריד לכבוד שנת השבעים

להיות ישראלי

"מחויבים לעמוד כסלע איתן ולא לתת לדבר להפריד בינינו". אהוד ברק

אהוד ברק:
גם ראש ממשלה, גם אמיץ לב

"לדעתי, ישראלי הוא אדם בוטה, ישיר, מכוון בדעותיו. יש לו אמונה בעם ישראל ובהצלחתו." כך אומר אהוד ברק, ראש ממשלת ישראל לשעבר, שהיה גם מפקד סיירת מטכ"ל ושר ביטחון.

באמצע ינואר הגיע אהוד ברק להרצאה בכפר הירוק על פי הזמנתה של ורדה קרין. ככתבות של עיתון הכפר, הצטרפנו כדי לשמוע את ההרצאה ולסקר אותה. ברק דיבר על נושאים רבים, על תפקידו של הדור הצעיר שהוביל את ישראל להישגים מתקופת החלוצים ועד היום, על מדינת ישראל של הסטארט-אפים ושל הטכנולוגיה המתחדשת.

ברק סיפר על הפעולות שהיה מעורב בהן כמפקד סיירת מטכ"ל ועל פעולות אחרות ובפרט על פעולת התגמול "אביב נעורים" שהיתה חלק ממבצע מתמשך של המוסד שמטרתו היתה לחסל את האחראיים על טבח הספורטאים באולימפיאדת מינכן ב-1972.

לביצוע הפעולה נשלחו מפקד סיירת מטכ"ל דאז וכמה חיילים נבחרים מהיחידה. הוחלט לחפש כמה מן החיילים, ברק ביניהם, לנשים, למען הסוואה יעילה יותר. בפעולה עצמה, התבצע חיסול ממוקד תוך לא יותר משבע דקות. לצה"ל היה פצוע אחד ואילו לאש"ף הרוגים רבים.

בהרצאתו, ברק סיפר בפרוטרוט על מבצע זה וגרם לקהל (אנו ביניהם) להרגיש כאילו אנחנו נמצאים שם יחד איתו. הוא סיפר על ילדותו וסיפור חייו מעוררי ההשראה ובו בזמן החדיר בנו ערכים של אהבת המדינה ושירות למען נה. ברק טוען שישנם שלושה עקרונות מאחדים לכל עם ישראל והם: א) ביטחון הוא מעל הכול. במדינה כמו שלנו, המוקפת באויבים ש"בכל דור ודור באים עלינו לכלותינו", עלינו להשקיע בביטחון המדינה, ולשים אותו מעל הכול. ב) שלמות העם. כל אדם במדינת ישראל אמור לקבל זכויות שוות, ללא הבדלי דת, צבע עור, דעה פוליטית, גזע או מין. אין אנו יכולים לתת זכויות יתר לאנשים מסוימים או לשלול מהם. אנחנו מחויבים לעמוד כסלע איתן, ולא לתת לדבר להפריד בינינו. ג) התייחסות למגילת העצמאות. היות שבמדינתנו אין חוקה, עלינו להחליט על עקרונותינו גם בלעדיה. ביום הכרזת העצמאות, חתמו שרי וראשי המדינה דאז על מגילת העצמאות, מגילה המאגדת את עקרונותינו החוקתיים והרעיוניים. עלינו להמשיך ולפעול על פיה בלבד, ולהתייחס אליה כאל חוקה.

לסיכום, רצינו לומר תודה לאהוד ברק על שעתיים נפלאות של הרצאה סוחפת ומעניינת.

שירה שמיר, עדן כהן, ח'/4

שי פירון:
גם שר חינוך, גם נגד ציונים

בסוף דצמבר שמענו את הרצאתו של שר החינוך לשעבר הרב שי פירון.

לקראת ההרצאה למדנו על האיש וניסחנו עבורו מספר

התיקצוב במערכת החינוך נובע משיקולים פוליטיים. שי פירון עם תלמידים

שאלות. פירון ריתק אותנו בסיפורו האישי ובהשקפת העולם שלו.

בתחילה, סיפר על ילדותו, על משפחתו ועל חוויותיו כנער. הוא גדל בבית תרבותי, הוא ואמו נהגו בכל יום לקרוא יחד ערך מהאנציקלופדיה. לאחר לימודיו התיכוניים, שירת בצבא ביחידה מובחרת.

למרות שגדל בבית חילוני, הוריו עודדו אותו ללמוד בבית ספר דתי, וכך נהפך לרב בגיל 26, הרב הצעיר ביותר בישראל.

כאדם בוגר, פירון נמשך מאוד לתחום החינוך, וניהל בית ספר במשך 17 שנה. לאחר מכן, הוא פגש ביאיר לפיד, ונחשף לתחום הפוליטי. לפיד הבטיח לו כי "בעוד חמישה חודשים הוא ייהפך לשר חינוך, במידה ויצטרף למפלגה שלו ויפרוש מניהול בית הספר".

פירון אכן בחר באפשרות זו, וכיהן כשר החינוך של ישראל במשך שנתיים. בשנתיים אלו ביצע מהפכה של ממש בתפיסה החינוכית, שאותה הציג בהרצאתו. תפיסה זו התבטאה ברפורמת "הלמידה המשמעותית" שהעביר.

פירון סיפר כי הוא מאמין שמערכת החינוך לא מתאימה לתלמידים ולמאה ה-21. הוא סבור כי כל תלמיד צריך לקבל את החינוך וללמוד את תחומי העניין שמתאימים לו, וכי התלמידים צריכים ליהנות מהלימודים ולא ללמוד רק בשביל ציונים. לדוגמה, הוא אמר כי תלמידים לא צריכים לומר את המשפט המוכר "יש! גמרנו היסטוריה", כשהם מסיימים את הבגרות במקצוע מסוים. הם צריכים להמשיך ללמוד נושאים אלו מתוך עניין והכרה בחשיבותם "בסימפוניה של חייהם".

בסיום ההרצאה, ענה פירון על שאלות התלמידים באדיבות, והביע את דעותיו החכמות בנושאים שונים.

נהנינו מאוד מההרצאה, ושמחנו שניתנה לנו ההזדמנות להיות שם. כן ירבו מפגשים מסוג אלה.

ארי להבי, מיה סמואלוב, י'/3

★★★

עוד לפני תחילת ההרצאה של שר החינוך לשעבר שי פירון החל האודיטוריום הגדול להתמלא תלמידים מכל השכבות. פירון דיבר בעיקר על תפיסת החינוך שלו אך גם על סיפורו האישי. הוא סיפר כי גדל במשפחה חילונית, אך נשלח לבית ספר ממלכתי דתי כדי שילמד את התרבות היהודית (גמרא, תלמוד, סדרי תפילה, משנה ועוד).

עוד סיפר כי הושפע מאוד מהדרך שבה למד ספרות לבחינות הבגרות. אמו היתה מורה לספרות וכשראתה כי בנה משתעמם בשיעורים השיגה אישור ללמדו בבית לקראת הבחינה. היות שהיתה דור שני לשואה, היא בחרה ללמדו את ספריו של אלי ויזל. פירון התלהב מאוד, וכתב מכתב לאלי ויזל. להפתעתו קיבל תשובה. השניים החליפו ביניהם מכתבים אחדים ובהם שאל פירון אין ספור שאלות, עד שהמליץ לו ויזל לקרוא את ספרו המפורסם של ויקטור פרנקל "האדם מחפש משמעות". פירון קרא את הספר ואמר שהספר הזה גרם לו להבין שהוא מעוניין להיות איש חינוך. הספר השפיע עליו מאוד.

פירון הרחיב בפנינו על תפיסת החינוך שלו. הוא הסביר כי בעיניו למידה משמעותית היא למידה שבה כל ילד או ילדה ימצו את הפוטנציאל והכישרון הטמונים בהם, איש איש בתחומו, ולא יוכרחו ללמוד דברים שלא מעניינים אותם. עוד הוסיף כי בישראל יש יותר מדי בחינות בגרות ויותר מדי גרסאות שונות שלהן והציג נתון מדהים לפיו בתחילת הקדנציה שלו כשר חינוך היו בישראל כ-580 טפסי בחינות שונים וכי ישראל היתה המדינה בעלת הכי הרבה טופסי בגרות בעולם.

במקום השני נמצאת שווייץ, עם 16 טפסים, וגם זה כי יש שם שלוש שפות רשמיות. עוד הוסיף כי בעיניו השילוב של בחינות בגרות ופסיכומטרי מיותר להחריד. הוא סיכם ואמר שבתי הספר כיום פועלים במתכונת מיושנת שבה השאלה המרכזית היא מה. בעוד היום, עם חופשיות המידע והאינטרנט, הפתרון לשאלה זו זמין לכולם, והשאלה המעניינת צריכה להיות "לשם מה" או "מה יוצא לי מזה?". כלומר, בתי הספר צריכים לא רק להעביר מידע, שהרי אנו חיים בעידן זמינות המידע, אלא דווקא להעניק למידע משמעות ופרקטיקה.

הוא הוסיף כי בעיניו לא נעלה המתמטיקה על מדעי הרוח ולא חזקים מדעי המחשב מהאמנות, בתנאי שכל אחד עוסק בתחום שבו הוא החזק ביותר. אחר כך חילק את סוגי החוכמה לשלושה: חוכמת הראש (המקצועות הריאליים), חוכמת הלב (האמנות ומדעי הרוח) וחוכמת היד (יצירה פיזית ויכולות בנייה ותכנון).

לאחר ההרצאה היה זמן לשאלות והוא ענה על כולן. כאשר נשאלה בביקורתיות על הרפורמה שלו אמר שאכן היתה ביקורת רבה על כך, אך הוא ייחסה לגורמים שמרניים והיא לא הפריעה לו להסתער קדימה כבולדוזר.

מערכת החינוך לא מתאימה לתלמידי המאה ה-21. שי פירון על למידה משמעותית

בנוגע להדתה אמר כי אין בעיניו פסול בלימודי תרבות יהודית כגמרא או משנה, אך יש פסול במתכונת הנוכחית שבה המורים אינם מסוגלים לנתק את האג'נדות הדתיות שלהם מהחומר הנלמד.

אחת השאלות המעניינות ביותר היתה מה דעתו על תקצוב מערכת החינוך והאם הוא שוויוני? תשובתו, שזיכתה אותו במחיאות כפיים סוערות, היתה שהתקצוב בישראל נובע אך ורק משיקולים פוליטיים ושהמצב אינו שוויוני וכי יש לפעול לשינוי אמיתי.

אחת ההצהרות המפתיעות ביותר של פירון נגעה לנשיא טראמפ וההכרה בירושלים. פירון סיפר שבשעה שכולם חגגו את מתן ההצהרה, הוא בכה. זאת כיוון שנזכר במערכת החינוך במזרח ירושלים שהיא מוזנחת, לא מושקעת, לא שוויונית ומהווה בושה למדינת ישראל. הוא תהה כיצד אנחנו רוצים שירושלים תהיה בירתנו אם בחציה אנו מפעילים מערכת בריאות כפי שהיא היום. הוא סיכם את הרצאתו בתום שעה ועשרים דקות מרתקות וזכה למחיאות כפיים סוערות ולזר פרחים שהעניקו לו תלמידים. ניתן היה לראות כי גם בשעה שהלך למכוניתו עצרו אותו תלמידים ושאלו אותו שאלות. והוא, כאיש חינוך אמיתי, ענה לכל אחת מהן בסבלנות ואף נתן למי שביקש את המייל הפרטי שלו והזמין אותם לפנות אליו בכל עת.

איתי טופז, י"ב/5

יהלי גדות, י'/3 • בזכות השיח הציבורי

האם פנינו לדמוקרטיה?

דעה

בעקבות הפרשות הנחקרות בעת האחרונה במשטרה, וחוק ההמלצות שהועלה להצבעה בכנסת וזכה לתמיכת הקואליציה, אלפי אנשים יצאו לרחובות למחות בטענה שהממשלה מושחתת. "צעדת הבושה", צעדת מחאה שהתרחשה במוצאי שבת 2 בפברואר 2017, גררה אחריה מחאות נוספות בכל שבוע במוצאי שבת במספר ערים ברחבי הארץ.

מטרתו העיקרית של חוק ההמלצות היא לאסור פרסום של המלצות המשטרה לגבי החקירה שהיא מנהלת. החוק עורר התנגדות בקרב אזרחים במדינה, בטענה שזהו חוק פרסונלי ונועד לבטל את השקיפות הנוגעת למעשיהם של נבחרי ציבור. חוק זה הועלה להצבעה בכנסת בזמן שמתנהלות מספר חקירות משטרתיות, ובהן: תיק 1000 –"פרשת המתנות", ותיק 2000– "הון, שלטון, עיתון".

הצעת החוק בכנסת, יחד עם החשדות לשחיתות שעליהם נחקרים ראש הממשלה, בנימין נתניהו, ומקורבים לו, עוררו גל של מחאה. במחאה השתתפו אזרחים משני צידי המפה הפוליטית, שחוששים לחוסנה של הדמוקרטיה הישראלית. כפי שהאלוף במילואים עמירם לוין אמר לחברי הכנסת: "ההיסטוריה תזכור את כולכם. השתקנים הפחדנים מהקואליציה, לא תוכלו להגיד שלא ראיתם ולא שמעתם, בשתיקתכם נתתם קולכם לשחיתות. אזרו אומץ ועשו את המעשה היחיד, והצביעו על פי צו מצפונכם: לא לשחיתות, כן לדמוקרטיה..." אבל מה הקשר בין שחיתות לבין דמוקרטיה?

ממשלה מושחתת היא ממשלה המנצלת את כוחה הפוליטי ומשתמשת בו כדי לממש את מטרותיה וכדי לשרוד, בשעה שהאינטרס הציבורי מועבר ל"מושב האחורי". בפעולה המושחתת ראש הממשלה, חברי כנסת או אנשי ציבור אחרים עושים שימוש ציני בכוח שניתן בידיהם על ידי המדינה וזאת כדי לשרת אינטרסים שאינם אלה של הציבור. מה קורה כאשר יש שימוש לרעה בכוח זה? השחיתות גורמת לפגיעה באזרחי המדינה.

מאפייני הדמוקרטיה הם בחירתם של אישי הציבור, הפרדת רשויות וחופש של הציבור ושל כל פרט לבקר את פעילות הממשלה ולבטא את ביקורתו. העיתונות היא כלי שבעזרתו מתבטאת ביקורת ציבורית חופשית כלפי הממשלה.

אם ראש הממשלה אינו פועל על פי ערכי הדמוקרטיה, הוא מעמיד את החברה הישראלית בסכנה. כאשר מדובר בחשדות לשחיתות בממשלה, השיח על העמדה הפוליטית במקרה הזה, אינו רלוונטי. הדמוקרטיה היא הדבר המרכזי שעליו בנויה החברה שלנו, חופש הביטוי הוא עיקרון הכרחי, ועל כך יסכימו גם הימין וגם השמאל. העיתונות מקבלת על עצמה תפקיד חשוב בחברה.

הנושא שהועלה בכתבה זו הוא נושא אבסולוטי שנוגע לכולנו בין שנרצה בכך ובין שלא, ורק בכוחנו לשנות את המצב. בידינו לשנות את הכיוון שאליו המדינה שלנו הולכת, ולהחליט שדרוש שינוי באופן התנהלותה. בעקבות החשדות האחרונים, משתרשת נורמה: הבעת דעה או ביקורת כלפי הממשלה, היא דבר "רע". לאיזו מציאות אנחנו גדלים אם אנחנו שומעים רק צד אחד של המציאות, אם יש הגבלה ליכולת ההתבטאות בתקשורת ובעיתונות, ובהמשך לכך בכל שיח ציבורי? המציאות הזו יכולה לקבל צורות רבות – אבל אף אחת מצורות אלה איננה יכולה להיות דמוקרטית.

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

על תבונה ורגישות

חולדה רוזנטל:
7 דורות בירושלים ו–60 שנה של הוראה

בתחילת דצמבר, התאספו תלמידי שכבה ז' לשמוע את סיפורה של מורה לשעבר לגיאוגרפיה ואנגלית, שבכלל רצתה להיות קוסמטיקאית – חולדה רוזנטל.

לא רק את סיפור חייה כמורה שמענו, אלא גם את חווייתה של מי שנולדה כשלישראל עוד קראו פלשתינה. משפחתה של רוזנטל קיימת כבר שבעה דורות בירושלים. היא זוכרת מה היה עוד הרבה לפני שנת השבעים של המדינה.

"כשהייתי בת 15", סיפרה רוזנטל, "הצטרפתי להגנה", בגיל 15, כשאנחנו יודעים להחזיק רק עט או עכבר מחשב, נשבעה חולדה על האקדח והתנ"ך להיות נאמנה להגנה. היא סיפרה שזה היה אחד המאורעות המרגשים בחייה. הנרות המהבהבים, המשמעות של המלים שיצאו מפיה... יד אחת על האקדח, השנייה על התנ"ך, להישבע נאמנות להגנה, להגן על רעיון – תקווה – אנשים.

זמן לא רב לאחר שהצטרפה להגנה, בכ"ט בנובמבר 1947, הוכרזה המדינה. "והצרחות של השמחה... ולצאת החוצה, וכל הרחובות מלאים...", היא תיארה. אפשר ממש לחיות מחדש את ההתרגשות האדירה של היום ההוא.

"יום אחר כך התחילו הירויות". בבוקר המחרת, חסרי שינה כי חגגו עד אור הבוקר, היא ושאר בני הנוער פירקו את הגדרות והציבו אותן באמצע הכביש. זאת היתה רק התחלה של שנה קשה מאוד, שנה של לחיות מחצי דלי מים ליום, מעט מאוד קמח וביצים, ורבע כיכר לחם לאדם. שנה של "השלמת אוכל" מחוביזה, לחם ערבי – מרק חוביזה, לחם חוביזה, חוביזה מבושלת, חוביזה סתם ככה, סלט חוביזה... היו יוצאים ומלקטים את הצמח, שהיה נפוץ מאוד באזור, מנסים להרכיב מאכלים שונים ממנו.

לאחר מלחמת העצמאות היא רצתה להיות קוסמטיקאית, אך כאשר למדה באוניברסיטה – והיו רק שתי אוניברסיטאות בארץ – הבינה שהיא מאוד אוהבת ללמוד. באותה התקופה היה מחסור גדול במורים לאנגלית, כי הצעירים והמבוגרים כאחד שנאו את שפת המנדט הבריטי, לא הסכימו ללמד את השפה של הרודנים לשעבר. חולדה, לעומתם, דווקא אהבה אנגלית, והבינה את החשיבות שלה. חשוב מאוד ללמד את השפה הבינלאומית. כך, במקום להיות קוסמטיקאית, התגלגלה לעבוד בכפר הירוק כמורה.

שלושים שנה היא לימדה אנגלית וגיאוגרפיה בכפר, לאחר שנשבתה בקסמו של המקום המיוחד. ריאיון הקבלה שלה נערך על הדשא, התלמידים עבדו כל יום ארבע שעות בחקלאות, הכפר היה גדול הרבה יותר מהיום, החלוציות והרעננות של בית הספר, שנועד ללמד תלמידים "שאמרו שהם עצלנים, לא רוצים ללמוד", קסמה גם לה. היא צחקה כאשר סיפרה שפעם לימדה שכבה שלמה באודיטוריום, בשיטה החדשנית שהיתה נהוגה רק באוניברסיטאות. אז הצליחה לרתק אליה כ–200 תלמידים, כולם קשובים למורה אחת המלמדת אותם גיאוגרפיה!

לאחר 30 שנה החליטה שמספיק, רצתה לפרוש בנחת, לטוס לחו"ל בחודש ספטמבר – דבר שמעולם לא עשתה בגלל תחילת שנת הלימודים. אך באמצע החופשה התקשרו אליה, ביקשו שתחזור לעזור, וכך נשארה להעניק מכישרונה וחוכמתה עוד 30 שנה, עד שיצאה לפנסיה שנה שעברה – בגיל 85!

אולי אתם רגילים לשמוע אנחות נרגנות על "הדור של היום...", אך חולדה לא שותפה לכך. כאשר נשאלה אם היא מתגעגעת לכפר של פעם, ענתה כי היא אמנם מתגעגעת אליו, אך שמחה שהתאים את עצמו לעולם המתפתח. פעם הרי היה חלומה של כל אם שילדיה יעבדו בחקלאות, והיום – בתחומים אחרים.

"זה בסדר גמור, ככה העולם משתנה", חייכה. גם את הכפר של פעם וגם את הכפר של היום היא אוהבת. את הכול סיכמה לבסוף בבקשה שנאמין בעצמנו, כי נגיע לגדולות, ושלא נקשיב לאנשים שאומרים לנו שהדור שלהם היה טוב יותר. בחיוך יצאו תלמידי השכבה מהאולם, מהרהרים בעבר וגם חולמים על העתיד.

מעיין קרת, ז'/5

★★★

כשנכנסתי לאודיטוריום באותו הבוקר ראיתי את חולדה רוזנטל יושבת על הבמה, מאחורי שולחן ועליו מפה כחולה ומיקרופון. היא ישבה וחיכתה לנו.

חולדה סיפרה על חייה כילדה ובעיקר על

להיות ישראלי

שמרה בסוד על קיומו של הסליק. חולדה רוזנטל

נסיונה כמורה. למען האמת היא בקושי הספיקה לסיים את מה שרצתה להגיד עקב שאלות מרובות של תלמידים. הנה כמה מסיפוריה:

היא סיפרה שבבית הכנסת, נפלה על סבה נברשת גדולה... מיד דמיינתי את התמונה, אולם גדול ומפואר, על התקרה תלויה נברשת ענקית, עשויה חלקי זכוכית וקני זהב. במרכז האולם עמד איש מבוגר בחולצה כחולה ובמכנסי חאקי, האיש הסתכל למעלה, וכמה שניות לאחר מכן הנברשת התנתקה מהתקרה והתנפצה. זה קצת הזכיר לי איזושהי סצנה מסרט אקשן. נדמה לי שזה היה מחזה מאוד לא נעים.

לאחר מכן, היא סיפרה על תקופתה כנערה, בייחוד על הרגע שהשביעו אותה כחברה בארגון ההגנה. זה היה בלילה, באולם ספורט של בית ספר. בתוך האולם היה שולחן ועליו אקדח. גם עכשיו עלה בדמיוני אולם קצת יותר גדול מאולם הכפר. בקצהו המרוחק שולחן, לא מאוד גדול ולא מאוד קטן, ועליו אקדח. נערה בת 17 נכנסת לאולם, צועדת בביטחון על עבר השולחן, ומרימה את האקדח. הנערה נשבעת אמונים להגן על המדינה בכל מחיר. דמיינתי את התמונה כמאוד מרגשת.

אחד הסיפורים האחרונים שסיפרה היה שבהיותה ילדה, הותקן בביתה סליק (מחסן סודי לכלי נשק). הסליק היה שייך לאביה, ושימש לאחסון נשק לשעת הצורך. חולדה ידעה על קיומו של הסליק, אך לא סיפרה לאף אחד שהיא יודעת עליו, וכך נהגו גם שתי אחיותיה. כשפרצה המלחמה, כולן ידעו לאן ללכת, וכך הבינו ששלושתן ידעו כל הזמן על קיומו של הסליק, אך שמרו בסוד.

את הסיפור הזה לא הצלחתי לדמיין, משהו עצר אותי. עד עכשיו אני לא בטוחה מה, אך אני חושבת שהוא היה הסיפור היפה והמרגש ביותר ששמעתי באותו היום.

ההרצאה היתה מרתקת, למדתי על הכפר ועל המדינה. נותר לי רק לומר תודה לך חולדה, שהגעת באותו היום, ובחרת להרחיב את הידע שלנו על ידי סיפור חייך המרתק.

רונה ניסן, ז'/5

איילה מעיין מצגר:
אמור לי את שמך ואומר לך מי אתה

יש אמירה ולפיה שמו של אדם הולך לפניו. שמו של אדם הוא שמו הפרטי ושם המשפחה שלו, אז למה רובנו לא יודעים מה פירוש השם שלנו?

באמצע נובמבר שמעתי את הרצאתה של פרופ' איילה מצגר בנושא שמות פרטיים ושמות משפחה. מצגר סיפרה על תהליך התהוות שמות המשפחה מאז תקופת התנ"ך, דרך קום המדינה ועד ימינו.

בעבודתה במחלקת היולדות בבית חולים התוודעה לשמות פרטיים רבים ומגוונים. מצגר סיפרה על שמות של ילדים מבוססים על שמות קרובי משפחה, על שמות שנלקחו מהטבע ועל שמות המבוססים על צבעים.

גם לשמות המשפחה יש משמעות נסתרת. בעקבות המנהג שהיה בעבר לעברת שמות משפחה, יש מלים בשמות המשפחה שלנו שאנחנו בכלל לא יודעים את משמעותן. למשל, הידעתם שפירוש שם המשפחה "רוזנברג" הוא "הר שושנים"?

שמחתי לגלות מה משמעות השם שלי. בזכות ההרצאה אני יודע עליי ועל משפחתי דברים שכנראה כל הדורות האחרונים ממשפחתי לא ידעו.

כפיר אברהמי, ט'/6

דניאל בירנבאום: מוגז על גג העולם

סודה סטרים היא חברה ישראלית, שמוצר הדגל שלה הוא מכשיר המאפשר להכין סודה בבית, ללא צורך בסחיבת בקבוקים ותוך שמירה על איכות הסביבה. כיום, סודה סטרים היא חברת ענק, בעלת שווי שוק של למעלה מחמישה מיליארד שקלים. כיצד מתפתחת חברה כה גדולה? זה בדיוק היה נושא ההרצאה של דניאל בירנבאום, מנכ"ל החברה, מול תלמידי הכפר הירוק.

בקולו הסוחף ובחוש הומור רב, הגדיר בירנבאום חמישה גורמים להצלחה של סודה סטרים, תוך שימוש בפרסומות החברה לאורך השנים.

הראשון הוא אומץ – לא אומץ בשדה הקרב, אלא אומץ עסקי. כאשר בירנבאום הגיע לחברה, השוק שבו היא התחרתה היה שוק "מוצרי הגזה ביתיים", שוק קטן יחסית במונחים עסקיים (100 מיליון דולר). בירנבאום החליט, כי יש לשנות את הגדרת השוק של החברה לשוק המשקאות המוגזים (שוק של 260 מיליארד דולר). זאת היתה החלטה אמיצה ביותר, שכן החברה המובילה בשוק זה היא קוקה קולה, אחת הגדולות בעולם כיום. לחברה ישראלית קטנה, דג קטן, קשה להתחרות בכריש גדול כזה – בירנבאום הגדיר זאת כ"שיגעון".

הגורם השני להצלחתה של סודה סטרים הוא "יוזמה התקפית" – יוזמה מתמדת. בירנבאום סיפר על ביקור שערך בשלוחה של סודה סטרים בבלגיה, שבו ראה פרסומת של החברה – קופסה מלאה בבקבוקי קולה, שהוצבה ליד מיכל יחיד של סודה סטרים. בירנבאום כה התלהב מן הרעיון, עד ש"תוך שבועות הוא היה בעשרים שדות תעופה בעולם". בשׂוודיה, מספר בירנבאום, גררו את המיצג אל מול המשרדים של קוקה קולה.

כמה ימים מאוחר יותר מנהל של קוקה קולה איים בתביעה נגד סודה סטרים בטענה שהשתמשו בסימן מסחרי של קוקה

עם אופטימיות ואנרגיה מגיעים רחוק. בירנבאום בהרצאה

קולה בבקבוקים שהרכיבו את המיצג. בסודה סטרים לא נבהלו, ויצרו קשר עם עיתון Forbes, מהעיתונים הכלכליים החשובים בעולם. בכתבת העיתון על הפרשה, הכריז העיתון על "מלחמת קולה חדשה" בין סודה סטרים לקוקה קולה. פרסום הכתבה יצר עניין רב בתקשורת העולמית, ורשתות השיווק נתנו שטחי מדף רבים יותר למוצרי סודה סטרים. היוזמה ההתקפית והאומץ שהפגינה סודה סטרים נשאו פרי, ורווחי החברה זינקו מ–101 מיליון דולר ל–567 מיליון דולר מאז שינוי המיתוג.

גורם נוסף שתרם להצלחתה הוא יצירתיות. ספר בשם "Who moved my coke?", שהזהיר מפני הסכנות הבריאותיות בשתיית קולה, יצר ירידה ברווחי סודה סטרים (שהתחרתה עם קוקה קולה באותו השוק, שוק המשקאות המוגזים) והביא אותה למצב כלכלי קשה, "לקראת פשיטת רגל" לפי בירנבאום. בשל כך, החליטו בסודה סטרים על שינוי מיצוב – מחברת משקאות מוגזים לחברה שמוכרת מים מוגזים ללא סוכרים.

כחלק משינוי זה, סודה סטרים פרסמה סרטון התוקף את השימוש בבקבוקי פלסטיק: בפרסומת רואים אדם הקונה מים מוגזים מבקבוקי פלסטיק, ולכן הולכת אחריו אישה המצלצלת בפעמון שוב ושוב ואומרת לו "Shame" (בושה) – כמו הסצנה המפורסמת בסדרה הפופולרית "משחקי הכס". כמובן ששוב, המתחרות הגדולות בשוק זה התנפלו על החברה: חברת המים Evian איימה בתביעות נגד סודה סטרים. ושוב, האיומים הובילו לפרסום רב: בירנבאום מספר שהוזמן לעשרה ראיונות בעקבות אותו הסרט.

הגורם האחרון שהציג בירנבאום להצלחתה של סודה סטרים הוא אופטימיות ואנרגיה. סודה סטרים היתה מטרה למתקפה של ארגון החרם על ישראל (ה– BDS), כיוון שהחזיקו במפעל במעלה אדומים (הנמצאת מעבר לקו הירוק). בעיני ה–BDS, אמר בירנבאום, "כל חנות היא קונסוליה ישראלית". בעקבות זאת יצאו בחברה בקמפיין המציג את העובדים הישראלים והפלסטינים שעובדים יחד במפעל, ואת הדו קיום מעורר ההשתאות ביניהם. הסרטון עורר הדים בעולם והציג את סגירת המפעל באור טראומתי, "הפסד לכל הצדדים", הן לעובדים הישראלים, לעובדים הפלסטינים ולחברת "סודה סטרים" כולה.

ומה לגבי העתיד, שאלתי את בירנבאום – בעולם משתנה, בו שינוי רודף שינוי, כיצד סודה סטרים מתכננת לא להישאר מאחור? בירנבאום השיב כי החברה מפתחת כעת מוצרים המשתמשים בטכנולוגיות Bluetooth ו–WiFi.

את הרצאתו סיים בירנבאום במסר, המגיע דווקא מתחום הכדורגל. לפי בירנבאום, הלקח החשוב ביותר שניתן ללמוד מהצלחתה של סודה סטרים הוא תעוזה: "קומו בבוקר ושחקו בהתקפה. לכו להבקיע שערים, ואל תפחדו מכישלונות".

יואב גפן, י"ב/6

★★★

מנכ"ל סודה סטרים דניאל בירנבאום שיתף אותנו "בסוד ההצלחה": 5 גורמים הם שעשו את החברה לשונה מאחרות ולסיפור הצלחה. הוא פירט את מסעו להפוך את סודה סטרים לחברה גלובלית מצליחה.

א. אומץ עסקי. לדבריו, אין זה אומץ דומה לזה הנדרש בשדה קרב, אלא זהו האומץ להיכשל ולהמשיך הלאה – ללמוד מה־כישלון. אומץ לשנות את כללי המשחק, להחליט ולהשפיע על הסביבה שלך, על התחום שבו אתה עוסק. להחליט מה אנחנו רוצים לעשות, איפה אנחנו נפעל ואיפה נשפיע.

ב. יוזמה התקפית. בניגוד ליוזמה רגילה, זוהי יוזמה תמידית אשר נוכחת כל הזמן. הוא מסביר שכדי להיות בעלי יוזמה

בלי שיתוף פעולה ועבודת צוות אין הצלחה. בירנבאום

התקפית עלינו לפעול למימוש הרעיונות שלנו כל הזמן. רעיון שצץ לנו בראש במקלחת, בשיעור, בישיבה בבית על הספה הוא רעיון מקסים ונהדר, אך כל עוד לא נפעל למענו הוא יישאר בגדר רעיון.

ג. יצירתיות. חשיבה מחוץ לקופסה ושינוי כיוון בעת הצורך הם מרכיבים חשובים בדרך להצלחה. ההבנה מתי צריך לש־נות וההבנה מה לשנות, הן יכולות שמועילות לכל אחד גם ביומיום. דוגמה שנותן בירנבאום מחייו האישיים היא בעיה עסקית שסודה סטרים התמודדה איתה. בשנת 2013 התחילה מגמה של ירידה בצריכת משקאות מוגזים בקרב הצרכנים. ההבנה שמשקאות מוגזים, אותם שיווקה סודה סטרים באותה העת, אינם בריאים התחילה להתפשט והמכירות צנחו. לכן החליטה החברה למתג את עצמה מחדש, הפעם כחברת מים מוגזים הפועלת בשוק המים. עם פעולה זו הצליחה החברה להימנע מפשיטת רגל ולעלות את שיעור המכירות שלה.

ה. אופטימיות ואנרגיה. מי שלא מאמין ברעיון שלו – לא יצליח. לדברי בירנבאום, אם אנחנו לא נאמין ברעיון שלנו, מי כן? איך נגרום לאנשים אחרים לסמוך עלינו ועל הרעיון, אם אנחנו לא בטוחים שהוא יצליח. אסור לנו לוותר מראש כי רק עם השקעה וחשיבה חיובית נגיע למטרות שלנו.

ה. עבודת צוות. גם אם כל אחד בפני עצמו יעבוד הכי טוב שהוא יכול, בסופו של דבר אם לא יהיה שיתוף פעולה לא נצליח. אפילו אם כל חבר בצוות יהיה הכי אמיץ, הכי יוזם, הכי יצירתי והכי אופטימי ואנרגטי – ללא יכולת קבוצתית שום רעיון לא יתקדם.

בירנבאום מסכם את הרצאתו ואומר שערכים אלו הם הערכים שמייחדים את סודה סטרים, והופכים אותה לחברה חדשנית אשר ממשיכה להיות בקדמה העולמית.

לסיכום, אנחנו מאוד נהנינו מההרצאה. השילוב של הסי־פורים והחוויות האישיות הפכו אותה למעניינת עוד יותר. למדנו הרבה מההרצאה והיינו ממליצות שיבוא להרצאות שוב גם לתלמידים אחרים.

לינה דיטריך הוזמן, דנה דיטריך הוזמן, י'/3

על התהוות שמות משפחה מאז התנ"ך. מצגר בהרצאה

50 למדינה 10 לעיתון הכפר

על תבונה ורגישות

להיות ישראלי

גל זוהר:
מים מים (מן הים) לעולם

בתחילת פברואר, הגיע גל זוהר לתת הרצאה על מתקני התפלת מים בישראל.

גל זוהר גר בתל־אביב, והוא אחיו של מורה הכפר אור זוהר. הוא גם ראש שבט הצופים ברמת אביב ג' וגם מנכ"ל IDE.

IDE היא חברה שהופכת את המים שאינם ראויים לשתייה, למי שתייה. זוהר דיבר על משבר המים העולמי: "רק 3 אחוזים מהמים על כדור הארץ ראויים לשתייה ורק 0.007 אחוזים גם ראויים לשתייה וגם זמינים וקרובים".

כל טיפת מי ים שמסתננת נהפכת לחצי טיפת מים לשתייה. גל זוהר בהרצאה

זוהר הציג מספר סקרים שנערכו, ואחד מהם הראה שיש כ־783 מיליון אנשים שאין להם מים נקיים לשתייה. הסקר השני הראה שבבתי ספר תלמידים נעדרים מכ־443 מיליון ימי לימודים בממוצע בגלל מחלות שקשורות במים; "קט־סטרופה" הוא קורא לזה.

בני אדם מנצלים את המים לטובת גינון, ניקיון, שתייה, בישול, ורחצה – וזה מסתכם ב־165 ליטר מים לאדם ביום.

בעבר הייתה ירידה בניצול המים הראויים לשימוש היות שבבתי הספר לימדו לחסוך במים, אך בשנתיים האחרונות יש עלייה משמעותית בצריכת המים.

במשך זמן רב ניסו למצוא את הפתרון למחסור במים ולכן, בשנת 1965, הוקמה IDE. החברה נהפכה למובילה עולמית בתחום ההתפלה והטיפול במים.

זוהר לא היה מנכ"ל החברה מראשיתה. קודם לכן עבד כרואה חשבון בבנק, ואז החליט שהוא רוצה לעסוק בשיווק והצטרף ל־IDE. עם הזמן בעבודה הוא גילה כישרון במה שהוא עושה, ואחרי זמן מה בחברה הציעו לו להיות המנכ"ל.

איך מתפילים: "אנחנו רוצים שתהליך ההתפלה יהיה זול, ושלא יתבזבזו הרבה משאבים. לכן אנחנו לוקחים מי ים ומפרידים את המלח מהמים בתהליכים מיוחדים. כל טיפת מי ים מסתננת והופכת לחצי טיפת מים הראויים לשתייה, וחצי טיפת מלח שמעורב עם מינרלים שונים, אותה אנו מחזירים לים. בארץ יש שלושה מתקני התפלה – באשקלון, בחדרה ובשורק".

התהליך נראה אולי פשוט במבט ראשון, אבל לפי דעתי הוא כרוך בהמון מחשבה. גם זוהר עצמו אמר שהדרך אינה פשוטה. היו הרבה מכשולים בדרך, אבל עכשיו הכל עובד מצוין.

IDE זכתה להכרה רבה בגלל שיטת ההתפלה הייחודית שלה, ובגלל הרעיון המרכזי של החברה. הם זכו במקום השני ברשימת "חברות ששינו את העולם", ובמקום ה־18 מתוך 50 ברשימת "החברות החכמות ביותר בעולם".

מדהים איך שחברה ישראלית נהפכה לעולמית, והגיעה להישגים משמעותיים כל כך.

נהניתי להקשיב. שמחתי לדעת עוד על התפלה, ועל אחת החברות המרכזיות שמשנות את העולם שלנו, ומנסות לתקן את המשברים הקיימים בסביבתנו.

אילי קארו, ח'/2

אריק זאבי:
ספורטאי כאחד האדם

את אריק זאבי, ספורטאי אולימפי ענק עם קריירה של למעלה מ־20 שנה, פגשתי לראשונה כאשר המתין על המושבים מחוץ לחדרו של מנהל הכפר. כאשר התכוננתי למפגש עימו, לא האמנתי שכך ייראה המפגש הראשון שלי עם ספורטאי אולימפי עתיר מדליות, אשר הביא גאווה עצו־מה לארצו. כאשר נכנס זאבי לאודיטוריום השתררה דממה.

בפתח הרצאתו, הציג זאבי טענה מעניינת: ספורטאים, הן אולימפיים והן לא־אולימפיים, מתמודדים עם קשיים הדומים לקשיים אותם חווים גם אנשים שאינם עוסקים בספורט. כך, למשל, ההתמודדות עם כישלונות והתרגשות לפני אירועים חשובים משותפת לספורטאים ולמי שאינם ספורטאים. סוגיה זו הובילה אותו לרעיון העומד מאחורי ההרצאה כולה: כיצד אנשים שאינם עוסקים בספורט יכולים ללמוד מן הדרך שבה מתמודדים ספורטאים עם כישלונות, וליישם דרכים אלו לחייהם האישיים?

בכל משבר בחיים, סיפר זאבי, עומדות בפנינו שתי אפשרויות: האחת – להישבר, ולא להמשיך הלאה; והשנייה – לנצל את הכישלון ואת ה"צריבה" בלב שבאה בעקבותיו לצורך שיפור. זאבי תיאר שני אירועי מבחן לאורך הקריירה שלו ולאחריה, אשר מהם ניתן ללמוד מהי הדרך הנכונה להתמודד עם כישלון.

האירוע הראשון התרחש באליפות העולם הראשונה שבה השתתף. זאבי השקיע מאמצים כבירים באימונים טרם התחרות, ושאף להיות האלוף האולימפי הראשון של ישראל. לאורך התחרות, ליוו אותו צלמים וצוות תקשורת מישראל אשר

מה זה להביא מדליית כסף לעומת עמידה מול קהל. אריק זאבי עם התלמידים ומורי חנ"ג דודי, שלי ונטע

צילמו סרט על דרכו באליפות העולם. חדור מטרה, עלה זאבי למזרנים. שתי דקות מתחילת הקרב, הועף באיפון על ידי יריבו. שבור ומובס, ירד זאבי לחדר ההלבשה. זאבי סיפר כי כאשר ליוו אותו הצלמים בירידתו לחדר ההלבשה הוא רצה לשבור את המצלמה שנשא הצלם, אך עצר בעצמו ברגע האחרון.

באותו הרגע, אמר זאבי, עמדו בפניו שתי אפשרויות: לחזור לארץ ללא מדליה, או לנסות את מזלו ולהתחרות במשקל הפתוח. במשקל הפתוח התחרו ג'ודוקאים אשר משקלם עולה באופן ניכר על משקלו של זאבי, והסביבה הקרובה שלו ניסתה להניא אותו מלהשתתף בסבב המשקל הפתוח מחשש שהדבר יוביל לפציעתו. אחרים הזהירו אותו מהשפלה ואמרו לו כי הסיכויים שיזכה נמוכים עד אפסיים. לאחר לבטים רבים ולמרות המלצת סביבתו הקרובה, החליט זאבי להתחרות בכל זאת במשקל הפתוח.

אריק זאבי והכתב עמוס גפן בתום ההרצאה

זאבי מספר על הת'ר, אצנית אשר הייתה הפייבוריטית לניצחון במקצה שבו התחרתה. הת'ר פתחה את המרוץ בצורה מצוינת, לעיני הקהל הביתי שהגיע לעודד אותה בעיירה מינסוטה, אך מעדה לאחר מכן. למרות המעידה ולמרות שחשבה כי הסיכויים לניצחונה אפסו, המשיכה הת'ר במרוץ. בשניות האחרונות למרוץ, השיגה הת'ר את האצנית שלפניה וקטפה את מדליית הזהב. בפני הת'ר עמדה האפשרות שלא להמשיך במרוץ ולפרוש, אך היא החליטה ולהמשיך לנסות, ובסופו של דבר נשאו המאמצים פרי.

המתמודדים שמולם התמודד זאבי במשקל הפתוח נדמו חזקים ממנו: קובני במשקל 100 ק"ג, קוריאני במשקל 130 ק"ג, בחצי הגמר – גיאורגי במשקל 150 ק"ג, ובגמר עצמו – מול אלוף העולם המכהן, גם הוא במשקל גבוה ממשקלו של זאבי. זאבי היה יכול להיות הג'ודוקא השני בלבד בהיסטוריה שהגיע ממשקל נמוך וזכה במדליית זהב, אך "הסתפק" במדליית הכסף והביא גאווה עצומה למדינתו.

לאחר מכן, סיפר זאבי על התמודדותו עם קושי נוסף שחווה – הקושי בעמידה אל מול קהל. זאבי, שגדל בשכונה דתית בבני ברק, זכר בכאב שבבר המצווה לא הצליח לפצות את פיו. והנה, מספר שנים לאחר זכייתו באליפות העולם, הוזמן לנאום באנגלית במשך כ־40 דקות. הוא חשש מן המעמד, הכין נאום מראש, ולמעשה דיקלם אותו בפני הקהל. למרות זאת, ההרצאה הוכתרה כהצלחה, ולאחר ההרצאה ניגשו אליו כמה מהצופים וסיפרו עד כמה נהנו ממנה. זאבי ניסח את מוסר השכל החשוב ביותר שניתן ללמוד מהמקרה: המקום שבו תשתפרו במידה הרבה ביותר יהיה כאשר האדמה מתחת לרגליכם תרעד, ותחוו אתגרים, מהמורות בדרככם ולעיתים גם כישלונות.

זאבי המשיך ותיאר את האולימפיאדה השנייה שבה השתתף: אולימפיאדת אתונה, בשנת 2004. הוא סיפר כי המשלחת הישראלית לאולימפיאדה מנתה אז כ־36 ספורטאים, ולמרבה האירוניה מספר המאבטחים שליוו אותה היה כ־24. הביתן של המשלחת הישראלית בכפר האולימפי, מספר זאבי, היה מגודר ומרושת מצלמות אבטחה. לאחר מכן, תיאר זאבי בהומור רב את המחזות שנגלו לפניו לאורך האולימפיאדה: הוא תיאר את חדר האוכל העצום שנועד לספורטאים האולימפיים כ"גן חיות" שבו אכלו הכדורסלנים הגבוהים והמתעמלות נמוכות הקומה אלה לצד אלה.

כאשר יום התחרות של זאבי הגיע לבסוף, האווירה באולם הייתה מחשמלת: האוהדים שבאו במיוחד מישראל השרו אווירה נהדרת באולם. לדברי זאבי, הקהל, שבעבר גרם לו לחשש ולהלם, דחף אותו כעת כל הדרך אל המדליה האולימפית, והסוף ידוע לכולנו – זאבי קטף מדליית ארד היסטורית.

זאבי נשאל על ידי אחד התלמידים מהו ההישג המרשים ביותר בקריירה שלו. תשובתו הייתה מפתיעה: הזכייה במדליית הזהב האחרונה בקריירה שלו, שהושגה באליפות אירופה כאשר היה בן 35.

בסיום ההרצאה, שאלתי את זאבי כיצד הוא מסביר את העובדה שמבין עשרת המדליסטים האולימפיים של ישראל (נכון להיום), כמחצית (5) הן מתחום הג'ודו? מה הפך את ישראל, שאוכלוסייתה מהווה בערך כאלפית מאוכלוסיית העולם, למתמודדת ראויה בתחום הג'ודו העולמי? זאבי תיאר ארבעה גורמים מרכזיים שהופכים את ישראל לדומיננטית בתחום הג'ודו: הראשון – התנאים הדרושים לאימונים. בג'ודו נדרש מזרן ומאמן בלבד, ואין צורך בציוד יקר. השני – רוח הלחימה חשובה בג'ודו לא פחות מהטכניקה, ויכולה לכפר על פערים טכניים. נוסף על כך, העלייה מרוסיה בשנות התשעים הביאה עימה שיטות אימון ומסורות עבודה שמובילות את הג'ודוקאים להצלחה בתחרויות השונות. גורם רביעי ואחרון הוא מסורת של הישגים בג'ודו, שמהווה השראה לצעירים ומדרבנת אותם להתאמן ולהשקיע בתחום.

זו הייתה אחת ההרצאות המרשימות ביותר ששמעתי, ואין לי ספק שבעקבותיה יאמצו תלמידי הכפר את תפיסת עולמו של זאבי ויצליחו להתגבר טוב יותר על כישלונות בתחומי העניין שלהם, בין שבספורט, בין שבאמנות, ובין שבמקצועות לימוד אחרים.

עמוס גפן, י"ב/4

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

דברים שלמדנו

כל כיתה היא עולם ומלואו

לצד נושאים קלאסיים כמו מתמטיקה, כימיה או רפואה המחייבים צבירת נתונים והעמקה בעובדות, עוסקים התלמידים גם בתחומים המערבים ידע עם ערכים כמו צדק, חמלה, תפקידו של הציבורי אל מול הפרטי ● הנה זרקור (חלקי) על הנעשה מול הלוח

לימודים

לאדם יש צורך לדעת ולהבין. בתרבות האנושית התקיימה מאז ומעולם שאיפה לרכישת ידע רב ככל האפשר ("דע את עצמך", יעץ סוקרטס. "ידע הוא כוח", קבע פרנסיס בייקון). ניתן להסביר זאת בכך שהידע שברשות האדם מאפשר לו להתמודד באופן טוב יותר על מנת להגשים את מטרותיו.

הידע האנושי על אודות העולם משתנה באופן תדיר בעקבות תגליות ומחקרים חדשים. המבט ההיס־טורי על התפתחות הידע האנושי מבחינה כמותית ואיכותנית ממחיש את ההיבט הדינמי שלו, הן במדעים המדויקים והן במדעים ההומניים.

גם ברמה האישית, הידע הוא בעל אופי דינמי. הוא מתפתח בהדרגה, משתנה ומתרחב במשך כל חיי האדם מהינקות ועד הבגרות. היכולת של האדם לרכוש ידע חדש משתפרת ומתייעלת בהתאם להת־פתחות הקוגניטיבית ומיומנויות החשיבה שלו.

(מתוך הערך "ידע" בוויקיפדיה)

יזמות: יצירתיים בחסימות

אתמול, אבא שלי נכנס לרכב שלו ושם את הטלפון שלו על תושבת הרכב. הטלפון הפסיק לקבל התראות מהודעות עד סוף הנסיעה. שמעתם על התושבת הזו? כנראה שלא, כי חברת קריאייט עובדת עליה ברגעים אלו.

בכל שנה מתקיים פרויקט יזמים צעירים – תוכנית בינלאומית שמטרתה להנחות וללוות תלמידים בהקמת חברה, יצירת מוצר והשקתו תוך כדי רכישת מגוון כלים להצלחה בעולם העסקי.

השנה, אנחנו, תלמידי שכבה ט', הקמנו את חברת קריאייט וקידמנו אותה תוך למידה – כיצד מגייסים כספים, כיצד בוחרים בעלי תפקידים ושם חברה ועוד.

היה אפשר לראות אותנו בצעדת הנרקיסים שם נכחנו עם דוכנים של מכירת שתילים, אוכל ושתייה על מנת לגייס כסף לפעילותנו העתידית. התייעצנו עם הצועדים לגבי המוצר, על מנת לבחור את האפשרות המבטיחה ביותר.

לאחר סקרי דעת קהל והתייעצויות החלטנו שהמוצר שנמכור יהיה Notify – תושבת לרכב אשר דואגת לבטיחות הנהג דרך חסימת התראות של הטלפון שאותו היא מחזיקה. השימוש בפלאפון בזמן נהיגה הוא מסוכן וגורם לעלייה במספר התאונות. לכן, Notify דואג לכך שהנהג יהיה מרוכז בנהיגה, אך בכל זאת יוכל להשתמש ביישומים כמו Waze ושיחות טלפון. את האב־טיפוס של המוצר הציגה חברת קריאייט באירוע במסגרת הפרויקט, שם קיבלה ביקורות ממנחי הפרויקט ומשאר המשתתפים.

בסוף מארס השתתפנו בתחרות קונספט טכנולוגי שבה התחרו מוצרים הפותרים בעיית סימום בזמן נהיגה

מה דעתכם על הרעיון שלנו? יזמים צעירים בצעדת הנרקיסים

וזכינו במקום השני!

בהמשך השנה נתחיל למכור את המוצר לקהל הרחב והוא ייצג את בית ספרנו בתחרות יזמים צעירים האזו־רית ובתקווה שגם ייצג את ישראל בתחרות העולמית.

אם אתם רוצים לעקוב אחרינו אפשר לעשות זאת באינסטגרם ובפייסבוק ב־create.yazamim

כפיר אברהמי, ט'/6, נעמה פוטר, ט'/3

ביקור: מנכ"ל משרד החינוך שמואל אבואב ביקר בכפר הירוק

מנכ"ל משרד החינוך שמואל אבואב ביקר באמצע פברואר בכפר הנוער הכפר הירוק במסגרת סיור עומק שהוא ערך במערכת החינוך הפנימייתי וכפרי הנוער. פנימיות הנוער החקלאיות הן חלק מההיסטוריה

של ארץ ישראל והבית שבו צמחו מנהיגים כרמטכ"ל בני גנץ וראש הממשלה ושר הביטחון יצחק רבין ז"ל, והן עדיין קיימות ומציעות לתלמידים רמה גבוהה של לימודים במסגרת נעימה ותומכת.

אחת מהן היא פנימיית הכפר הירוק ברמת השרון שבה ביקר אבואב.

מנהל הכפר ד"ר קובי נווה (סיסקו) הציג בפני המנכ"ל את ייחודו של הכפר והישגיו המרשימים במבחני המיצ"ב וכן את השיעור הגבוה של הבגרויות העומד על 100 אחוז. מפנימייה קטנה הלך הכפר והתרחב, נוספו לו בית ספר תיכון אקסטרני על־אזורי, המונה כיום 2,650 תלמידים לרבות תלמידי נעל"ה ובית הספר הבינלאומי אמיס, שבו תלמידים מכל העולם הלומדים בתנאי פני־מייה לבגרות בינלאומית.

כמו כן, נוספו משפחתונים וחממת סייבר וטכנולוגיה הזוכה מדי שנה בתחרויות בינלאומיות.

"פגשתי צוות מסור ותלמידים מאושרים". מנכ"ל משרד החינוך ותלמידים

אחד מהישגי הכפר הוא התזמורת הקלאסית המונה כיום כ־70 נגנים והמרבה לייצג את ישראל בחו"ל ול־קטוף פרסים. התזמורת הוקמה במסגרת מגמת מוזיקה, שהיא דוגמה יפה להרחבת האפשרויות לתלמידים בצד אקדמיה לשחמט ואקדמיה לכדורסל שהוקמו בשנים האחרונות.

אבואב שוחח עם צוותי החינוך והתלמידים שסיפרו לו על חוויית המגורים והלימודים שלהם בכפר הירוק.

"פגשתי צוות מסור ותלמידים מחייכים ומאושרים שאוהבים את בית הספר והפנימייה ויכולים לממש את הפוטנציאל שלהם בכפר הירוק", סיכם.

הפיקו תוצר והציגו לכיתה. פעילות כימיה בכיתות ט' בהדרכת היודביתניקים

מתמטיקה: מבחן בהרכבה עצמית

במהלך לימודי המתמטיקה בכיתה י'9, מורתנו אירנה נייטרמן הציעה רעיון לפרויקט ייחודי.

אירנה החליטה כי במקום להיבחן כרגיל, כל אחד יכין מבחן. בתחילה, למדנו כיצד לכתוב מבחן ולחבר שאלות על פי דרגות חשיבה (ידע, הבנה תהליכית, אלגוריתמית וכדומה) וכיצד להתאימן לרמת הידע של הכיתה שלנו. דגש חשוב שאירנה נתנה לנו הוא שהמבחן שאנו מחברים צריך להיות בנוי כך שגם התלמיד החלש ביותר בכיתה יצליח בו. מצד שני, עלינו להתחשב גם בתלמידים החזקים ולחבר שאלה שתתאים גם לרמתם.

שלב כתיבת המבחן ארך כשבועיים וכלל איסוף שא־לות (או לחלופין, המצאתן), התאמת השאלות שמצאנו לרמת החשיבה המתאימה וצירוף הסבר לגבי רמת החשי־בה המסוימת הזו. לפני הגשת המבחן לבדיקה היה עלינו להגיש פתרון מלא ולשבץ ניקוד לכל אחת מהשאלות.

כל התהליך גרם לנו להתנסות ולהבין יותר את הקושי של המורים בכתיבת מבחן. התהליך העשיר את הידע שלנו במתמטיקה וגם שימש פרויקט שעזר לנו לפתח את החשיבה היצירתית שלנו והיווה דרך יצירתית ומהנה ללמידה משמעותית.

בהזדמנות זו נשמח להודות לאירנה על הפרויקט המדהים הזה, והלוואי שמתודה זו תאומץ על ידי מורים אחרים למתמטיקה ובכלל.

נועה משיח, נדב פרנג'י, י'/9

כימיה: מודעות במיחזור

במהלך חודש ינואר הועברה פעילות אשר שילבה סטודנטים להוראת כימיה מבית ברל, תלמידי י"ב ממגמת הכימיה ותלמידי שכבה ט'.

פעילות זו נועדה להעלות את המודעות לנושא המיחזור בקרב התלמידים ולהדגיש בפני תלמידי ט' את החשיבות של כימיה בחיי היומיום.

פעילות זו אשר תוכננה כולה בידי הסטודנטים להוראת הכימיה הועברה בידי תלמידי י"ב לתלמידי ט', ובכך איפשרה אינטראקציה מיוחדת ביניהם.

תלמידי ט' היו צריכים "להפיק" תוצר ולהציגו בפני הכיתה. חלק מהתוצרים היו פרזנטציות, חלקן מיצגים אישיים וקבוצתיים ובחלקם היו אף הצגות קצרות בנות כ־5 דקות. הצגה מיוחדת הייתה על "סיפורם של שלושה בקבוקים": בקבוק אחד שנזרק לרחוב, בקבוק שני שנזרק לים ובקבוק שלישי שעבר את כל שלבי המיחזור ועבר מטמורפוזה למוצר חדש.

חלק חשוב מהפעילות בא לאחר הצגת התוצרים. בכל אחת מהכיתות התנהל דיון כיתתי משמעותי על מקום התלמיד בנוגע לתוצר.

אריאל סלוביס (כימיה)

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

כל כיתה היא עולם ומלואו

אלקטרוניקה: עם הרחפן ומעבר לו

השנה נבחרו תלמידי מגמת אלקטרוניקה משכבה י' להשתתף באליפות הרחפנים הלאומית שאירגן משרד החינוך בפעם הראשונה – SkillZ MakerZ.

בתחרות, נדרשו התלמידים להפגין ידע נרחב בתחום פעולת הרחפן, בנייה ותכנות, אך גם לשים דגש על יצירתיות וחשיבה מחוץ לקופסה. התחרות כללה טיסה בארבע זירות שונות, שבהן היה על הרחפן לקרוא נתונים מהשטח ולהציגם בפני שופט. בנבחרת הרחפנים שיצאה לתחרות היו שמונה תלמידים: עדו עמיר, י'/2, אדם אנטושין, י'/4, יאיר בן עזרא, י'/5, גיא לוין, י'/5, גאיה שלו, י'/7, אדם קליין, י'/8, יהונתן טיראן תשבי, י'/9, והיא הונחתה על ידי המורה עמית בכור. הקבוצה התחרתה בגמר מול 40 קבוצות שונות מרחבי הארץ, והגיעה למקום הרביעי בתחרות עם 97 נקודות.

משלב בתוכו תחומים רבים. תלמידי מגמת אלקטרוניקה בתחרות הרחפנים

במהלך התחרות נדרשו חברי הנבחרת לבנות את הרחפן שאותו יטיסו בתחרות, דבר שהיווה חלק משמעותי מהתוכנית, ועליו מוסיף אדם אנטושין, ראש צוות התכנות בנבחרת: "הרגש המתחולל בך כאשר מה שעבדת עליו ימים ולילות מתרומם לאוויר, הוא בלתי ניתן לתיאור. זוהי חוויה אשר לא ניתן לחוות בשום מקום אחר". חברי הקבוצה מעידים על התחרות בתור גורם מאחד ומלכד של חברי הקבוצה, ובייחוד עדו עמיר, האחראי על רחפני הקבוצה: "במשך כמה חודשים למדנו בפורום מצומצם ונהפכנו לחברים מאוד טובים האחד של השני. במהלך התחרות נהנינו להיות יחדיו ולהתחרות כקבוצה, ואני בטוח שנמשיך להיות מלוכדים גם בעתיד".

יאיר בן עזרא, המטיס הראשי של הנבחרת אומר: "לאורך כל התהליך התעניינתי בתחומים הקשורים והשקעתי רבות בלמידתם. הטסת הרחפן היה החלק המספק והמאתגר ביותר עבורי, ואני בטוח שאמשיך לעסוק בתחום גם בעתיד".

חבר בצוות בניה ותכנון הרחפן, יהונתן טיראן תשבי מוסיף: "אני מרגיש שהתחרות פתחה אותי לתחומים חדשים שעוד לא הכרתי, והצלחתי להתנסות בכולם, דבר שגרם ללמידה משמעותית מאוד עבורי. יחד עם שאר חברי הקבוצה, נהניתי להנחיל את הנושאים שלמדנו בשכבות הצעירות".

עמית בכור, המורה המובילה את תחום הרחפנים: "אני מאוד מתלהבת מחדשנות טכנולוגית ותחום הרחפנים משלב בתוכו תחומים רבים כמו אלקטרוניקה (חומרה) תוכנה, פיזיקה, אווירודינמיקה, מכניקה ומיומנויות טכניות, לאורך התהליך התלמידים פתחו אינסטגרם. בסוף כל שיעור הייתי מחכה לתמונות ולפוסטים שהם מעלים, התלמידים העבירו שיעורים בחט"ב שפשוט ריתקו את התלמידים, לקראת התחרות התגבשה קבוצת נבחרת הכפר שהיו צריכים להשקיע ב-8 משימות המשלבות תכנות, בנייה, והטסה שהעלו אותם לתחרות הגמר. התחרות היתה מרשימה ומאתגרת. התוצאות של השקעה, סקרנות, ומוטיבציה לא איחרו לבוא. פשוט גאווה".

יהונתן תשבי

סטרטאפ: 5 סטרטאפים בגמר הארצי

בתחרות הסטרטאפים הארצית מטעם משרד החינוך, "עופר רימון", השתתפו סטרטאפים לנוער מכ-150 בתי ספר בארץ. למחנה הגמר עלו חמישה סטרטאפים שלנו מתוך חמישים שעלו בכל הארץ!

אנו שמחים לבשר שארבעה סטרטאפים של בית הספר "גרינסטרט אקדמי – הכפר הירוק", העפילו ל-15 הפיינליסטים בגמר הארצי. זהו מספר המשקף מעל 25 אחוז בחתך ארצי. מחזיקים אצבעות לסטרטאפים שלנו!

ואלו הסטרטאפים שעלו:

קבוצת גרין-אקווה עם הסטרטאפ Tap: מוביל שינוי תפיסתי במנגנון צריכת המים הפרטית ואומץ על ידי חברת מקורות. חברי הקבוצה: עידו שרון, עידו היינמן, מיכאל שרון.

קבוצת גרין ניישן עם הסטרטאפ SpeaKiDoll: מייצר סביבה טכנולוגית המסייעת לילד בגיל שנה לרכוש מלים ראשונות. חברי הקבוצה: נסיה חנובייב, הילה מיטשניק, נועה לזר, אופיר דובי.

קבוצה נוספת עם הסטרטאפ Vibe: מאפשר להורים לתקשר עם ילדים אוטיסטים בעזרת סביבה טכנולוגית. חברי הקבוצה: אופיר דובי, אנה סמוילוביץ'.

קבוצת GreenGuysGroup עם הסטרטאפ Wake.Me: מייצר חוויית קימה נוחה במיוחד בשימוש בשעונים

חם חם מהשטח: תלמידי הכפר זכו במקומות הראשונים בתחרות סטרטאפים בסין

בסוף מרץ זכו תלמידי הכפר בתחרות סטרטאפים בסין. בתחרות השתתפו 26 מדינות. התלמידים גל, גלי ועופרי זכו במקום הראשון בקטגוריית ביו-רפואה. הילה ונסיה קטפו את המקום הראשון בקטגוריית מדעי המחשב, ובמקום השני בקטגוריית מדעי המחשב זכה דביר. התלמידים אף זכו בפרסים מיוחדים. דביר ב-4,000 יואן והילה ב-2,000 יואן.

מקום ראשון בקטגוריית ביו־רפואה. על הבמה בסין

גמר אליפות סטרטאפ 2018: Green Start, תלמידי י"ב: הילה, נוני, נסיה ודובי. המציאו בובה שמלמדת פעוטים מלים ראשונות

הלימוד המעשי הוא עניין שגרתי במגמה. תלמידי רפואה מבקרים בבית החולים בילינסון

מעוררים בעזרת ניתור מידע בזמן שינה וסביבה טכנולוגית שמייצרת התעוררות פסיבית. חברי הקבוצה: ליאור לוטנברג, בן סופר, עילי וקרט, מתן רביב.

יהודה אור, מנכ"ל גרינסטרט אקדמי, בית הספר לסטרטאפים רובוטיקה סייבר

רפואה: לימוד מפרה

לכמה נערים ונערות בני 17 יצא לראות עובר נוצר על שו־לחן המעבדה? בחודש ינואר, אנו, תלמידי מגמת רפואה בכיתה י"ב, גילינו שתינוקות לא באמת מגיעים מהחסידה.

במסגרת לימודי גניקולוגיה, זכינו לבקר ביחידת ההפריה החוץ גופית בבית – החולים בילינסון. הביקור כלל הרצאות

סימולציית טיפול בנפגעי דקירה. מגמת רפואה בלימודים

בנושא הריון בסיכון גבוה וגנטיקה וסיור במעבדתIVF (הפ־ריה חוץ גופית).

מבעד למיקרוסקופ, ראינו תאי מין ואף צפינו באיחודם של תא זרע וביצית, ולפתע, החומר שלמדנו בכיתה במשך מספר שבועות כבר לא היה רק בגדר תיאוריה.

הלימודים המעשיים הם עניין שגרתי במגמתנו. רק החודש, יצאנו לארבעה סיורים שונים במגוון מקומות ובמגוון נושאים, בהם ביקור ביחידה לסימולציה רפואית ב"טכנודע" ולימוד חווייתי במחלקת הדימות בבית החולים תל השומר.

בעודנו כותבות שורות אלה, אנו מבינות ששלוש השנים המרתקות במגמה מתקרבות לסופן. אנחנו ממליצות לכל אחד שיש לו האפשרות לבחור במגמת "רפואה" לעשות כך, שכן באף מגמה אחרת לא תתנסו בחוויה לימודית שכזו.

השיעורים מתקיימים במתכונת ייחודית שדומה להרצאות באוניברסיטה, בשילוב למידה מעשית הכוללת, פרט לסיורים, קורס מד"א ונתיחות של מערכות ואיברי גוף עליהם לומדים בשיעורים העיוניים.

אז מי אמר שצריך לחכות לסיום התיכון ולסיום בית ספר לרפואה על מנת להרגיש מה שמרגיש רופא אמיתי?

נועה גרינברג, גפן סלודובניק, י"ב/3

ביולוגיה: החיידקים של בוסטון מנוטרים מרמת השרון

במסגרת עבודת הביוחקר, משתתפות תלמידות י"א/10, הלומדות במגמת הביולוגיה, בניסוי אבולוציה במבחנה, המת־בצע בשיתוף פעולה עם מעבדתו של ד"ר אמיר מיטשל, בבית הספר לרפואה באוניברסיטת מסצ'וסטס בבוסטון.

עמידות לאנטיביוטיקה היא אחד האתגרים הגדולים ביותר הניצבים בפני הרפואה כיום. במעבדתו של ד"ר אמיר מיטשל יזמו פרויקט בינלאומי ייחודי, בכדי לחשוף תלמידים לאתגר זה. הפרויקט מאפשר לתלמידים לבחון אבולוציה בחיידקים אמיתיים, בעזרת רובוט המצוי במעבדתו בארצות הברית.

בניסוי זה, שבו משתתפים תלמידים משישה בתי ספר בארץ, מגדלים התלמידים עשרות זנים של חיידקי E. coli, ומנטרים, בזמן אמת, כיצד החיידקים מפתחים עמידות לאנטי־ביוטיקה. התלמידים נמצאים בקשר ישיר עם הרובוט, ויכולים לעדכן את משטר האנטיביוטיקה תוך כדי הניסוי.

בניסוי, כל קבוצת תלמידים יכולה להגדיר תנאי גידול עבור כל אחד מהימים של ניסוי האבולוציה. התלמידים בו־חרים את סוג האנטיביוטיקה ואת הריכוז שיינתן לחיידקים. שתי מצלמות רשת מתעדות את עבודת הרובוט, ומשדרות בשידור חי ביוטיוב (https://mitchell-lab.umassmed./edu/daily-feeds).

בכדי להבין בצורה מעמיקה יותר את המנגנונים המו־לקולריים העומדים מאחורי התפתחות מנגנוני העמידות לאנטיביוטיקה בחיידקים, ירצפו במעבדה את ה-DNA של גנים ספציפיים, הידועים כקשורים לעמידות לתרופות. בנוסף, ירצפו במעבדתו של ד"ר אמיר מיטשל את כל הגנום של זנים שהראו עמידות רבה ביותר, בכדי למצוא מוטציות חדשות שהתפתחו, במקומות לא מוכרים.

בתוכנית זו יש שימוש בטכנולוגיות אינטראקטיביות באינטרנט, העוזרות לגשר על פערי ה"גישה" – טכנולוגיות אלו מאפשרות השתתפות פעילה במחקר המדעי שנערך באר־צות הברית לתלמידים שנמצאים באותו הזמן בישראל. בנוסף, שימוש בטכנולוגיות אלו מאפשר לתלמידים לחוות ולהתנסות בעקרונות הליבה של המחקר האקדמי, כמו עבודת צוות, גישה פתוחה ושיתוף פעולה בינלאומי.

במהלך עשרת ימי הניסוי נפגשו התלמידים פעמיים, באמ־צעות שיחת ועידה בווידיאו ודרך שידור חי ביוטיוב, עם ד"ר אמיר מיטשל וד"ר אורנה דאהן ממכון ויצמן, והכירו כיצד נראית מעבדה, ושאלו שאלות הקשורות למהלך הניסוי וכן למהלך עבודתו של מדען.

מגמת ביולוגיה

★★★

ביו חקר היא עבודת חקר שתלמידי מגמת ביולוגיה עושים לבגרות ומהווה 30 אחוז מציון בגרות. י"א/10 נעל"ה עושה את המחקר שלה יחד עם מעבדה באמריקה בעזרת ד"ר אמיר מיט־של – חוקר מישראל שעכשיו גר בבוסטון. הנושא של המחקר שלנו – חיידקי אי. קולי ותהליך התפתחות העמידות לאנטי־ביוטיקה אצלם. באמריקה יש רובוט מיוחד שכל יום נותן איזו אנטיביוטיקה בריכוזים שונים לחיידקים במבחנה ואנחנו כל יום נתנו את ההנחיות שלנו וקיבלנו את התוצאות יום לאחר מכן – כמה זמן החיידקים שלנו צריכים כדי להכפיל את אוכלוסייתם. אם הזמן גדל, זה אומר שהאנטיביוטיקה עובדת והחיידקים נמצאים בסטרס (עקה). הניסוי נמשך כ-10 ימים ובסוף בדקנו את רצף הדנ"א בחיידקים כדי לראות אם השתנה משהו ואם יש איזו מוטציה שעזרה לחיידקים להיות עמידים לאנטיביוטיקה. נהננו מאוד מהעבודה. תודה רבה לאמיר ולמורה שלנו הדס.

מילנה מיטושינה, י"א/10

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

דברים שלמדנו

כל כיתה היא עולם ומלואו

פרויקט "האלון שלי" בהדרכת המורה אורי רוזנבאום: כיתות ח'/2 ו–ח'/8 משיבים את עצי האלון לשטחי הכפר הירוק

אקולוגיה: למען שימור אירוס הארגמן

החורף הושלמה שתילה של 200 אירוסי ארגמן בשמורת הסרג'נטים בנתניה בהובלת תלמידי הכפר, החונכים חט"ב בנתניה. האירוסים גודלו בגן מקלט במשך 5 שנים מזרע לצמח בוגר. מדובר באחד המינים הנדירים והיפים בארץ.

בהמשך להכרה האקדמית בנו כגוף חינוכי המוביל בארץ בנושא שימור מגוון מינים, אנו לוקחים חלק עם האוניברסיטה העברית והמכון וולקני בהגשת בקשה למענק מקרן מרק לטובת מחקר ושיתוף פעולה פלסטיני–ישראלי.

רוני שושן, ראש ענף אקולוגיה בכפר הירוק

עוזי זגורי וכיתתו י"א/1 עם עירית יצחק נוטעים בט"ו בשבט

הכפר כגוף מוביל לנושא שימור מגוון מינים. תלמידים בצעדת הנרקיסים

תצלומים: אורי רוזנבאום ושחר סתוי

מחויבות ומנהיגות: למרות הדעות הפוליטיות השונות הסכמנו שלילדים במצוקה צריך לעזור

בישראל כיום רשומים 39 אלף מבקשי מקלט מאפריקה – "פליטים" או "מסתננים" תלוי מי הדובר. מספר זה אינו כולל את מי שלא נרשמו ואת ילדיהם שנולדו במהלך השנים. התנאים של רובם אינם סימפטיים כתוצאה מהרקע שלהם – רובם ברחו מארצות מסוכנות לאזרחיהן.

אנחנו, י"ב/8, יחד עם המחנכת עדי זיסקינד, במסגרת פרויקט מנהיגות ומחויבות אישית, החלטנו לתרום לגנים של ילדי הפליטים, שחיים בעוני בדרום תל אביב. תזמוננו לא יכול להיות יותר טוב, לנוכח החוק שעבר להטסת מבקשי המקלט וילדיהם לרואנדה. חוק זה הפך את שהייתם ללא חוקית. לא לכל התלמידים בכיתתנו יש אותן הדעות הפוליטיות, אך כולנו הסכמנו פה אחד שילדים בתנאים קשים צריכים את עזרתה של הקהילה ללא הבדל לאום, דת, מין או צבע. מצבם של הפליטים הגיע לידי כך שכמעט אף אחת מהעמותות לא יכלה כבר לעזור להם בשל החוק. מצבם של ילדי הגן הגיע לידי כך שלא היה להם מה לאכול. התוכנית המקורית היתה לבוא לגן ולשמח את הילדים בפעילות לא שגרתית ומהנה בפארק קרוב. לעשות להם שמח וכיף בזמנים הקשים (אנחנו הרבה פעמים ממעיטים בערכם של ילדים להבין סיטואציות). אבל כששמענו שאין להם אוכל אמרנו, למה לא לתרום בכמה דרכים שאפשר?

עבדנו דרך עמותת "אליפלט" שבה מתנדבים אזרחי המדינה מגיל 8 עד גיל 80 לחלץ את ילדי קהילת הפליטים ממעגל המצוקה שבו הם לכודים. אליפלט פועלת לערוב לשלומם הפיזי והרגשי וגם לקדם את שילובם והצלחתם במערכת החינוך הישראלית.

תחילה אספנו דברים בסיסיים שלילדים אלו אין: אוכל, מגבונים, חיתולים, וכדומה. זה היה דחוף בשל מצבם החוקי החדש. מילאנו מכונית בשקיות עם מוצרים הודות לתלמידים ולמורים שעזרו לנו והסכימו לתרום, ובכך ריגשנו את הפעילים בעמותה מאוד.

לאחר מכן ביצענו מכירה של דברי יד שנייה. זה התחיל מהמורה המדהימה לתנ"ך שלנו, אתי רותם–אשכנזי, שאמרה שיש לה הרבה דיסקים שתוכל לתרום. הוספנו בגדים וספרים והיה לנו יריד. הכסף הלך לטובת מוצרים לפעילות בגן. העודף ייתרם לאליפלט לצורך המשך פעילותם החשובה.

הפעילות נערכה בבוקר יום חמישי רק לכמה שעות, אך הן היו מלאות משמעות ומילאו גם אותנו וגם את הילדים באושר. התבקשנו להביא פירות, כי זהו מאכל בריא וחשוב להתפתחותם של ילדים, ולמשפחות הפליטים אין כסף לקנות אותו. הילדים היו כל כך חמודים, הם היו מקסימים ומתוקים ממש. עמדנו בשורה וכל תלמיד לקח את ידו של ילד אחד וליווה אותו אל הפארק, אלו היו צוותים קבועים כדי לשחק ולשמור על הילד במהלך היום. עשינו מגוון פעילויות: טיפסנו על מתקנים, שיחקנו בכדור, תלמיד אחד הביא בועות סבון והשני גירים. הילדים בכו כשעזבנו, אבל זה רק מראה כמה טוב עשינו להם. התחברנו כל כך בכמה שעות בודדות. זה רק מראה כמה צבע לא משנה, כמה המוצא והדת הם לא גבולות.

לצערנו, מה שעשינו הוא לא בעל השפעה ארוכת טווח. אבל יצרנו מודעות ונתנו השראה לנוספים לתרום לקהילה. לא היינו מסוגלים להגיע להישגים כלשהם בלא שיתוף הפעולה של התלמידים והמורים. אנחנו רוצות/ים להודות גם בשם אליפלט וגם בשם מבקשי המקלט לכל התלמידות/ים והמורות/ים שתרמו ושבזכותם עשינו שינוי קטן.

ליהי לוי, י"ב/8

* תיקון טעות מהעיתון הקודם: פעילות ההתנדבות עם דיירי כפר עופרים נעשתה על ידי תלמידי כיתה ח'/9.

איך אומרים siblings בעברית?
המילה אַחָאִים, ביחיד אַחַאי, פירושה בשפה העברית כל אחד מכמה צאצאים אשר להם הורה משותף. כלומר, המילה כוללת אחים ואף אחים "למחצה".

רַכְבֶּל או רַכֶּבֶל?
התשובה היא רַכֶּבֶל – שכן המילה היא הלחם (שילוב) של המלים רכבת וכבל – אשר מנוקה, בניגוד לדעה הרווחת, כְּפֶבֶל ולא כְּבֶל.

יום הלשון העברית: ישראלים, דברו יהודית!

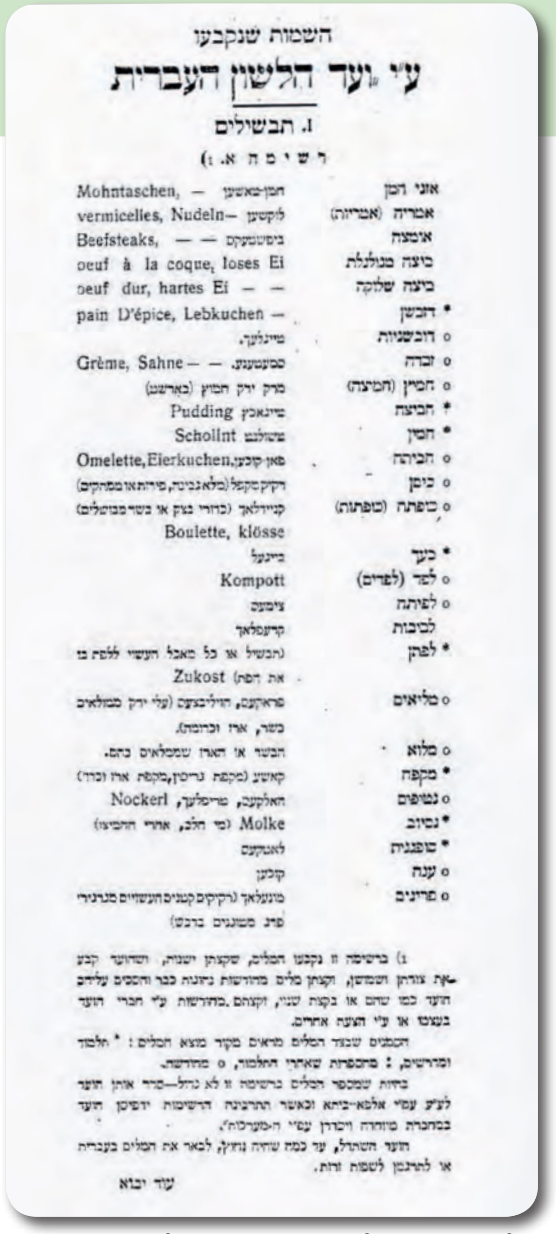
בכ"ט בטבת תשע"ח, 8 בינואר 2018, חגגנו בבית ספרנו את יום הלשון העברית. ברחבי התיכון הודבקו מדבקות מעוצבות במיוחד למאורע, הוצבו פוסטרים ועליהם מידע על מחיי השפה העברית השונים, כדוגמת ניסים בכר, דוד ילין וכמובן, אליעזר בן יהודה, ובמסדרון התיכון המרכזי הוצגו כרזות ועליהן חידושי מלים לכל המתעניין. אפילו צלצול בית הספר שונה לכבוד החגיגות לשירו הידוע של ירון לונדון "אליעזר בן יהודה", ובהפסקה הגדולה פצחו התלמידים בריקודים ושירה יחד עם המורים ללשון.

לכבוד החגיגות, אגדה מערכת העיתון מספר עובדות ומ־שחקי לשון בשפה העברית להעשרת הידע ולהעברת הזמן:

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

עברית זה בכלל לא השם
האם ידעתם, ששם השפה שבה אנחנו מדברים, ושבה נכתב התנ"ך, אינו עברית אלא בכלל – יהודית? כן כן, יהודית, על שם ממלכת יהודה, והמקור הראשון אשר מתייחס לשפה כשפה העברית הוא ככלל יווני מהמאה ה־2 לפנה"ס, אשר הוא תרגום ליוונית של מסמך משפת הקודש.

* לעוד עובדות מעניינות, חידושי מלים, משחקים וכדומה ניתן לבקר באתר האקדמיה ללשון העברית.

השמות שנקבעו
עי ועד הלשון העברית
I. תבשילים
ר ש י מ ה א. 1)

אני הכן	Mohntaschen, — חמן־טאשען
אטריה (אטריות)	vermicelles, Nudeln— לוקשען
אימצה	Beefsteaks, — — ביפשטעקס
ביצה מגולגלת	oeuf à la coque, loses Ei
ביצה שלוקה	oeuf dur, hartes Ei — —
* דבשן	pain D'épice, Lebkuchen —
○ דובשניה	מילנער.
○ זברה	Grème, Sahne — — סמעטענע.
○ חמין (חמיצה)	מרק ירק חמוץ (בארשט)
* חביצה	Pudding ביטאכץ
* חמין	Schollnt שאלעכט
○ חביתה	Omelette,Eierkuchen, פאן־קוכען
○ כימן	דיקן־קוכל (בלא גבינה, סירות או מחקים)
○ כיפתה (כופתות)	קניידלאך (כדורי בצק או בשר מבושלים)
	Boulette, klösse
* כיר	ביקעל
○ לפת (לפתים)	Kompott קאמפאט
○ לשונה	צימעס
לכיבות	קוגעלאך
* לפתן	(תבשיל או כל מאכל העשוי ללפת בו
	את הפת) Zukost
○ מליאים	סראקעס, חולישקעס (עלי ירק ממולאים בשר, אורז וכיוצא).
○ מלוא	תבשיל או מאכל שממלאים בהם.
* מקפה	קאשע (מקפה גריסין, מקפה אורז וכדו')
○ נגיפים	האלקעס, שרימפס, Nockerl
* נסיוב	Molke (כי חלב, אחרי החמיצו)
* סופגניה	לאטקעס
○ ענה	קוכן
○ פריגים	מיגעלאך (כדורים קטנים העשויים מגריסי פת משונים ברכבת)

1) בדרשה זו נקבעו המלים, שקבלו ישנות, וחדשה קבע את צורתן ומשמען, וקבלו מלים מחדשות נוספות כגון וחמשים עליהם תוצ' כמו שהם או בקצת שנוי, וקצתם מחדשות על ידי חברי הוצ' בעצמו או על ידי הצעה אחרים.

המסמנים שבצד המלים מראים מקור מצא המלים: * חלמוד ומדרשים, : מהספרות שאחרי החלמוד, ○ מחדשה.

ביחוס שמספר המלים בדרשה זו לא נכון—פרי אותן תוצ' לעיל עמי אלפא-ביתא וכאשר התרגמה הדרשה יוסקו תוצ' במחברת מיוחדת וידרון עמי המערכות.

תוצ' החדל, עד כמה שיהא נצרך, לבאר את המלים בעברית או להתקנן לשפות זרות.

עוד יבוא

מלים שחודשו על ידי בן יהודה. יום הלשון העברית

מבחר חידושי מילים:

טייטס = צמודונים	אלרגיה = רַגֶּשֶׁת
שייק = קְצִיף	פירסינג = נִזֵּם
בלאקאאוט = חֲשֵׁכוֹן	פרגולה = מְצַלָּלָה
פאניקה = תַּבְהֵלָה	
פאי = תַּמְלִיא	

פוסטרים ומדבקות עם מידע. לכבוד מחיי השפה העברית

לומדים על קהילות שונות ונפגשים עם תלמידים מאמיס. שיעור הכרת האחר

הכרת האחר: לומדים להיות חברים

השנה, שכבה ט' התחילה ללמוד בסדנאות את השיעור "הכרת האחר". מה זה "הכרת האחר" אתם שואלים? גם אני שאלתי את זה לפני שהתחלנו את הסדנאות. שיעורי הכרת האחר הם סדנאות העשרה של חצי שנה אשר בכל מחצית חצי כיתה אחרת משתתפת בהם. בשיעורים אנחנו לומדים על האוכלוסיות השונות בחברה, על הקהילות השונות וגם על נושאים פסיכולוגיים רלוונטיים. במסגרת השיעורים דיברנו, העלנו שאלות פילוסופיות ופסיכולוגיות וחקרנו אותן לעומק, צפינו בסרטים רלוונטיים ועוד.

לאחרונה ניתנה לנו ההזדמנות לפגוש תלמידים מאמיס – הקולג' הבינלאומי. הפעילות נערכה הן בכיתתנו, ט'/2, וגם בכיתה ט'/8, שתיהן בהנחיית מירי אביב, בשיתוף תוכנית קיימברידג' שבאמיס, שבהנחיית ריקי דינר ובשיתוף עם כיתה י"א באמיס בהנחיית חנה ווגנר.

לפני המפגש, כל כיתה הכינה יחד תוכנית לפעילויות השונות שנעשה איתם. המפגש התקיים ממש יום לפני היציאה לחופש חנוכה ולכן חלק מהפעילויות היו ברוח החג. בהתחלה עשינו משחק היכרות קצר שבו כל אחד מספר איך קוראים לו ומאיפה הוא מגיע, לאחר מכן התיישבנו בשני מעגלים, חיצוני ופנימי אשר פונים אחד אל השני, כך תמיד יש עם מי לדבר. בכל פעם נשאלה שאלה אחרת דרכה ניתן להכיר אחד את האישיות של השני ואת התרבות של השני. פגשנו המון תרבויות שונות ואנשים מארצות שתמיד רציתי לבקר בהן. למדנו על החיים בארץ הזו, על האוכל, החגים והתרבויות וגם לנו יצא ללמד ולספר לילדי אמיס על ת־רבות שלנו ועל הרצונות והחלומות שלנו.

לבסוף הדלקנו נר שני של חנוכה ואכלנו מאכלים ישראלים וסופגניות לכבוד החג.

אני אישית נהניתי מאוד והחוויה הזו הע־צימה את הרצון שלי לבקר בעולם ולהיחשף לתרבויות שונות ומגוונות. לפי מה ששמעתי מחבריי לכיתה גם הם נהנו מאוד ואנחנו כבר רוצים לפגוש אותם שוב ולדבר עם אנשים שעוד לא יצא לנו לדבר איתם.

אני חושבת שכל כיתה בכפר צריכה לעבור חוויה כזו בשלב כלשהו בבית הספר, בכל זאת אמיס נמצא ממש כאן לידינו בכפר. אני מאוד מקווה שגם הם נהנו ושגם הם רוצים להיפגש איתנו שוב.

שחר יריב, ט'/2

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

כל כיתה היא עולם ומלואו

חינוך: עם אבי תירוש על גישות חדשות לשילוב בין חינוך לזהות אישית של התלמיד

אבי תירוש הוא מנהל מרכז משאבים, אבל העשייה שלו מתפרסת מעבר לגבולות המרכז.

ספר לנו קצת על העשייה שלך בבית הספר.

"במהלך השנים הייתי שותף מרכזי לפיתוח הייחודיות שלנו ככפר נוער למנהיגות סביבתית. בתהליך הזה הבנו שכדי לעצב כישורי מנהיגות סביבתית חשוב במיוחד לסייע לתלמיד בתהליכי הלמידה, לגבש אוטונומיה ושייכות ולהבנות זהות נושאת ערכים. או במילים פשוטות – לסייע לכל תלמיד לברר מי הוא, מה הוא רוצה להיות בעתיד וכיצד יכוון את דרכיו להגשמת מטרותיו.

"מגמה זו הביאה אותי להשתלב בלימודים באוניברסיטת בן־גוריון וללמוד יותר לעומק על הגישה הזאת. באוניברסיטה זו חוקרים ומפתחים את הגישה הפדגוגית החדשה הזאת, שבמשך חמש השנים האחרונות אנחנו חותרים ליישם אותה בהדרגה, בהתאמה לחזונו של הכפר הירוק.

"כולנו רגילים לייחס תכנים הנוגעים לצרכים האישיים והבין־אישיים של התלמיד לשעת חינוך של מחנך הכיתה, מתוך המחשבה המקובלת שעיקר תפקידו של המורה המקצועי מתמצה בהעברת החומר הנלמד. אנחנו מבקשים לשנות את התבנית המחשבתית הזאת. הגישה החינוכית שאני מקדם מחזקת את ייעודו של בית הספר כבית חינוך אמיתי, ומכוונת לפרוץ את הדיכוטומיה המקובלת בין מורה ומחנך. בכך, בעצם מהותה, תתרום גם לחיזוק המוטיבציה הלימודית, להבנה ולהפנמה אמיתית של כל חומר שנלמד.

"ההתמחות שלנו ביישום של הגישה הייחודית מביאה אלינו בתי ספר וסטודנטים שרוצים ללמוד מאיתנו. לדוגמה, בחודשיים האחרונים הגיעו אלינו קבוצה של פרחי ניהול. אלה סטודנטים שלומדים לקראת תפקיד של ניהול בית ספר. הם הגיעו במסגרת המרכז להכשרה ולפיתוח מנהלים במכון "אבני ראשה" ובסמינר הקיבוצים. בנוסף,

טקס חגיגי לציון פתיחת מרכז משאבים חדש

דברים שלמדנו

פועל להנחיל גישה חינוכית שמחברת בין חומר הלימוד למציאות. אבי תירוש ותלמידים במרכז המשאבים

אומרים תודה:

מכתבי תודה לאבי תירוש

שלום אבי,

נהניתי מאוד מהרצאתך. היא הייתה מעניינת במיוחד. הגישה שאתם מקדמים חשובה ועשויה להיות חלק מהמענה הנדרש לאתגרים שמולם ניצב החינוך כיום.

אשמח לקבל את המצגת שהראית בחטף, ואולי חומרים נוספים במידת האפשר – הנושא מרתק!

טל

★★★

שמחתי לשמוע מיועצת בית הספר שלנו, נג'ייה מצארוה, שהסכמתם לארח אותה אצלכם כדי להעמידה מקרוב על תוכנית פיתוח הזהות והמוטיבציה בקרב תלמידים, הלכה למעשה.

במשוב שערכתי בקרב המורים לאחר הביקור שמעתי דברים חיוביים רבים על יישום התוכנית. בנוסף, התרשמתי מאוד מהדברים שהמורים סיפרו על אופי התנהלות בית הספר בכלל.

ההרצאה שלך ותרומתך למורים שהתארחו בכפר הירוק צוינה לטובה באופן מיוחד והייתה מוקד חשוב לדיון שהתקיים בין המורים.

אבקש להודות לך בשם המורים וההנהלה על האירוח החם שהענקתם לנו.

כמו כן, ברצוני לציין שהנהלת בית הספר שלנו תשמח לשתף פעולה בכל דרך כדי ליישם גישה חינוכית זו.

ג'אסר אבו סולב, מנהל מקיף עמל תל־שבע א'

★★★

ברצוני להודות לך בשם הסטודנטים על הביקור בכפר הירוק היום. השיחה איתך תרמה מאוד וצוינה באופן מיוחד על ידי רבים מהסטודנטים כמעוררת מחשבה לגבי הסיור כולו ובייחוד לשאלת החינוך למנהיגות.

רותי, רכזת סטודנטים, מכון "כרם"

הגיעה קבוצה של סטודנטים למדעים מאוניברסיטת תל־אביב, ולפני מספר שבועות הגיעה קבוצה של פרחי הוראה מסמינר "כרם" בירושלים.

"לכל קבוצה שמגיעה אני נותן הרצאה על היישום של התפיסה החינוכית ומלווה את הביקור בכיתות ובמפגש עם התלמידים. אני מאמין בדרך שבה אנחנו צועדים ומקווה שנוכל בעבודת צוות להמשיך לפתח את הפדגוגיה הזאת ולהפיץ את הידע שצברנו גם למקבלי ההחלטות וקובעי המדיניות במשרד החינוך. כך נוכל להשפיע על החינוך בכלל המערכת בישראל.

"כדי לפתח את הגישה הזו אני עובד יחד עם צוותי המקצוע כדי לבנות יחידות הוראה ייחודיות. לאחר מכן, המורים בצוותים מתנסים בהוראת המערכים שנבנו, ולאחר מכן אנחנו חושבים יחד ובוחנים מה עבד ומה צריך לשנות".

איך נראים השיעורים עצמם?

"אני אתן דוגמה מהזמן האחרון, שגם הוצגה בפני כל המורים במועצה הפדגוגית המסכמת האחרונה של מחצית שנת הלימודים. עוד לפני תחילת השנה ישבתי ביחד עם רועי מרון – מחנך, מורה להיסטוריה ורכז צוות היסטוריה – ובנינו יחד תוכנית במסגרת לימודי הנצרות והאיסלאם בכיתה ח'. לפני שהתחילו ללמוד על האיסלאם התלמידים ציירו 'שמש' של אסוציאציות שיש להם ביחס למושג 'איסלאם'. כאשר סיימו את היחידה ציירו שוב שמש של אסוציאציות לאיסלאם, השוו עם השמש הראשונה, ואז ערכו רפלקציה סביב השאלה: האם לימוד פרק האיסלאם שינה משהו ביחס שלי כלפי הנושא, ואם כן, מה גרם לשינוי? התוכנית הזאת הועברה ברוב הכיתות בשכבה ח'".

גם אנחנו עברנו את התוכנית הזאת ואנחנו יכולות להעיד על ההצלחה של הפרויקט, אך איך זה התקבל אצל שאר התלמידים?

"תלמידים רבים שיתפו בתהליך שעברו. הדיונים בכיתה היו מרתקים והעלו את הנושא של היווצרות סטריאוטיפים ותפיסות שיש לנו לגבי העולם המוסלמי בכלל וערביי ישראל בפרט. במהלך הלימוד של הנושא התלמידים נחשפו לגוונים חדשים ולא־מוכרים של תרבות ודת האיסלאם, ושאלו את עצמם מהיכן הם מקבלים את הידע שלהם ואיך אפשר להתמודד עם הנטייה שלנו לראות את המציאות בשחור־לבן.

"התלמידים סיפרו שהיה להם מאוד מעניין ללמוד בצורה שמחברת את חומר הלימוד באופן רלוונטי אל החיים שלהם. זה גם עזר להם להתחבר לנושא העל של השכבה – 'מהי חברה?', בעיקר כאשר למדו על ערביי ישראל. אני חושב שזה גם תרם לגיבוש התפיסה העצמית שלהם".

האם ישנם פרויקטים נוספים בתכנון?

"כרגע אני עובד עם צוות לשון והבעה כדי לפתח יחידת לי־מוד שמתקשרת עם חגיגות ה־70 למדינת ישראל. הצוות העלה את הרעיון, ואני מסייע להם לעצב אותו ברוח הגישה החדשה. במסגרת היחידה הזאת התלמידים יכתבו נאום אישי בעקבות לימוד נאומים של אנשים משפיעים בתולדות המדינה.

"אני מקווה שמאגר הדוגמאות ומערכי השיעור שאנחנו יוצרים יוכלו לשמש מורים נוספים בהמשך".

האם יש לך תפקידים נוספים?

"כן. התפקיד שלי מורכב מפעילות במישורים שונים. נוסף על עבודה עם מורים לצורך הפיתוח הפדגוגי של הגישה שתיארתי, אני מנהל את מרכז המשאבים והספרייה. במסגרת זו אני נותן שירות ומגיש עזרה לתלמידים ולמורים על פי הצורך. כך למשל, אני מעניק עזרה פרטנית לתלמידים בעבודות הגשה. אתמול למשל, ישבתי עם תלמידה כדי לסייע לה בכתיבה של חיבור אישי אותו היא הגישה לתחרות החיבורים היוקרתית לנוער "דן דוד Name Your Hero". אחד הדברים שהכי משמעותיים עבורי הוא הקשר עם התלמידים. אני שמח שיש תלמידים שמגיעים לכאן בזמנם החופשי כדי לעזור. אני גם שמח שהתלמידים מרגישים נוח לפנות אליי בכל בעיה, גם אם היא לא קשורה למרכז המשאבים.

"התפקיד שלי במרכז כולל גם פתרון של בעיות טכניות, כגון: ניהול מערכת כיתות המחשבים במרכז, שיבוץ של מורים לשיעורים מתוקשבים, חלוקת ציוד למורים, הנחיה בשימוש באופיס, בלפטופ ובחיבור מצגות. כמו כן אני אחראי על השאלה והחזרה של ספרים, סיוע לתלמידים בחיפוש ספרים, הדפסה וסריקה של מסמכים, הכנת הזמנות וידיעונים לבית הספר, וטיפול במישור משמעתי ואדמיניסטרטיבי בכל בעיה הקשורה בניהול השוטף.

"בנוסף, אני אחראי על פיתוח ועדכון שוטף של אתר האינטרנט של הכפר הירוק ועל הרישום המקוון של תלמידים המעוניינים ללמוד בכפר הירוק".

שמחנו לדבר איתך וללמוד הרבה על המקצוע שלך בפרט ועל הגישה הפדגוגית של הכפר הירוק בכלל. תודה רבה!

עדן כהן, שירה שמיר

הכפר ממעוף הציפור. משמאל: מתוך טקס שדה החיטה

חגים ומועדים

"מסורת! מסורת! מסורת!"

פורים וראש השנה, סוכות וחנוכה, יום המורה וחגיגות במשפחה ● החגים והמועדים הם החוטים ששוזרים אותנו כקהילה לתוך יחד ישראלי

מסורת

"חג הוא יום היסטורי תאריך קבוע שבו מציינים אירוע משמח, היסטורי, דתי, לאומי וכדומה, באמצעות טקסים, חגיגות, תפילות ומנהגים שונים כמו תחפושות בפורים, סופגניות בחנוכה ועוד; בכל אחת מהדתות יש חגים משלה, ובנוסף לכך יש בכל מדינה חגים לאומיים, משותפים לאזרחיה בני כל הדתות. בנוסף לחגים שהם ימי שמחה, יש בדתות ובמדינות שונות גם ימי זיכרון ואבל, לציון מאורעות מצערים במיוחד בתולדותיהן.

(מתוך הערך "חג" בוויקיפדיה)

לבשו לבן וזרעו את החיטה. אירוע שדה החיטה

כ"ט בנובמבר: התחדשות מהכרזת המדינה ועד זריעת שדה החיטה

לאחר השואה והזוועות שעברו היהודים, הגענו לרגע המכריע, התקווה שלנו למדינה יהודית בארץ ישראל – כ"ט בנובמבר. כל קול שנשמע ברדיו הפחיד יותר מהקול שקדם לו, כל משפחה ספרה את הקולות. כשהוכרז על הקמת המדינה היהודית כל אזרחי המדינה שזה עתה נולדה רקדו ברחובות, ושרו שירים, כי הם ידעו שהתחלת השלום ניצבת בפנינו.

השנה בשדה החיטה, במסגרת אירועי שדה החיטה, התאספו כל תלמידי הכפר הירוק לבושים בבגדים לבנים ועטורים בסרטים צבעוניים לזרוע את החיטה בשדה החיטה, בזיקה לאירוע זה. יחד עם שירי השמחה שבוגרי השכבות שרו, צעדנו בצהלה לכיוון שדה החיטה. נזכרנו בעברה של מדינת ישראל, בעודנו מנופפים ברגלים, שרנו שירים יחד עם מקהלת

הכפר, וחגגנו לכבוד המדינה.
אירוע שדה החיטה מחזק בנו את השייכות למדינה ואת אהבת הארץ, וכמובן מזכיר לנו את האירוע החשוב של כ"ט בנובמבר.

כפיר אברהמי, ט'/6

יום המורה: מעריכים אתכם

ברכות, מטעמים והרבה אהבה. אומרים תודה ביום המורה

באמצע דצמבר ציינו ברחבי הארץ את יום המורה כאות הע־רכה והוקרה לאנשי החינוך. מנהיגות ההורים של הכפר הירוק, בשיתוף התלמידים, עמלו וכיבדו את אנשי הצוות בברכות, מטעמים ובהרבה אהבה. הנהלת בית הספר וצוות המורים מודים לנציגי ההורים והתלמידים, שהשתתפו בעשייה המבורכת ביום זה. נציגות ההורים: אתי גיצטלה, יפעת טל, אסנת רימון, תמר לובלין, לימור כרמל, רומינה מאיה. נציגות התלמידים: מתן לבנת, עדי מצגר, אופק יוהן, ויקטוריה קוטובה, גלי כהן.

דפנה מנור, מנהלת חט"ב

הדלקנו נרות, בירכנו ושרנו. חוגגים חנוכה

חנוכה: כל מה שחשבתם שאתם יודעים על חנוכה אבל לא באמת ידעתם

בחנוכה קיימנו בי'/4 חגיגה. כמה תלמידים ארגנו את המסיבה בכיתה. בפתיחת האירוע הדלקנו נרות חנוכה, בירכנו עליהם ושרנו שירי חנוכה. לאחר מכן עלה אדם אנטושין, תלמיד מן הכיתה, ומנה לא פחות מ־11 עובדות משונות על חנוכה. עובדות שחלקן היו מוכרות ורובן ממש לא. למשל: כולנו היינו בטוחים שהאותיות נ ג ה ש הן ראשי התיבות של נס גדול היה שם – ובעצם ההסבר שזה בכלל מושג בשפת היידיש, שמקורו במשחק ילדים עתיק.

כשאדם סיים, אני ועוד כמה תלמידים העברנו בכיתה משחק פנטומימה: חילקנו את הכיתה לשתי קבוצות ובכל פעם הזמנו תלמיד אחד. על פי הנחיות סודיות שהוא קיבל מאיתנו, הוא הציג בפנטומימה מושג הקשור למסורת של חג החנוכה.

החלק של הפעילויות הסתיים בהצלחה וכידוע, בלי עוגה אין חגיגה. שוחררנו לארוחת צהריים, וכשחזרנו לכיתה חיכתה לנו עוד הפתעה.

שני בוגרים של נורית, המחנכת שלנו, שנמצאים עכשיו במכינה קדם צבאית, הגיעו במפתיע לבקר את נורית. לאחר היכרות קצרה עמם הם סיפרו על המכינה והסבירו את המטרות שלה. שאלנו שאלות ולמדנו מהם הרבה מאוד.

זה היה מפגש בלתי צפוי, וסיום נעים למסיבת חנוכה כיתתית.

אוריה שאול מנדל, י'/4

עברנו את ים סוף. הרמת כוסית לפסח

שר החינוך נפתלי בנט בטקס יום השואה 2018

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

חגים ומועדים

"מסורת! מסורת! מסורת!"

פורים: היום שאי אפשר לפספס

כשפורים מגיע, יודעים. יודעים גם שבוע לפני שה־ גיע, וחודש, כשמתחפשים, מתכוננים, נלחצים. כמובן, בחלק מהמקומות פורים יותר מורגש, ובחלק פחות. בתור "זייניקית" שהצטרפה למשפחת הכפר הירוק רק השנה, אני יכולה לומר בוודאות: בכפר, אי אפשר לפ־ ספס את פורים.

יום היפים, יום פיג'מות, יום משחקי מילים, בלי תלבושת – כולם באים מחופשים. וכמובן, שיש גם גמד ענק, ומשלוחי מנות שהם בעצם תרומה, והתרגשות, וחיוכים... ולאחר ימי הקדם־פורים הגדולים, אפשר לחייך אל הנשף, אך לא מצפים לדבר גדול יותר – כי הרי ראינו גדול, ראינו שמח, איך אפשר להתעלות?

אך בחמש וחצי־שש (עד שכולם מגיעים) ההלם הראשוני כבר נוחת. מתקנים ומתנפחים ואוהל – עוד מעט נפתח מזנון, וכולם עוטים תחפושות – אפילו המורים והמורות! אז לאחר שמזהים את המלאכית והמכשפה, שהן בעצם בנות אדם, רצים, החיוך לא יורד מהפנים, לעבר שמחת הפורים. כיף שלא נגמה, גם אם קצת קשה עם תחפושת לקפוץ על מתנפחים משוגעים, ולאחר שעוברים באוהל הבדואי – שומעים "אוכל" את כולם צועקים, ואיתם נדחפים למזנון הראשון. כשמצליחים להיחלץ מההמולה והצפיפות של המוני האנשים אפשר סוף־סוף באמת להתפעל מהחברים המחופשים, שלמרות שלה האיפור נמרח, ולו כמעט נפלה הפאה – לא מרגישים, עדיין מתרגשים.

מדלגים בין המוני היצורים המשונים, אם יש תחפושת גאונית במיוחד – מתלהבים, כי לא כל יום אפשר למצוא את הכובען המשוגע מסתובב יד ביד עם החמור – כי בעצם הכובען הוא בת, זאת רק פאה, והחמור אלו שתיים שהתחפשו יחד... רגע מה?

אבל לא צריך להבין, לעכל, כי יש עוד כל כך הרבה ניסים ונפלאות בזוהי ארץ הפלאות, הכפר הירוק שנפל כולו דרך החור של הארנב מ"אליס בארץ הפלאות" והפך כולו משוגע וקסום ללילה אחד. כאשר המזנון השני נפתח כבר יודעים לאן להסתעה, אך בשביל הצעירים שכמוני זו כמעט סוף החוויה, בלי להרגיש עוברת עוד חצי שעה – וכבר צריך לחזור הביתה.

אך גם בבוקר המחרת כשמתעוררים, חצי מאופרים חצי ישנים, זכר העולם הקסום, החלום מיום האתמול, נותר, מערבולת הצבעים המשתוללת של נשף הפורים.

ולאחר שכבר נגמה, אין למה לצפות מן המחר, מלבד שיעבור מהר עד לשנה הבאה, לפורים הבא, לעוד לילה קסום ונפלא.

מעיין קרת, ז'/5

■ תצלומים: בני פרדה

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

ספרות

רוח הכפר

כותבים שירים, מצלמים סרטים, מעלים הצגות, לומדים על שקיעת האימפריה העות'מאנית ועל זריחת העצמאות הציונית, מבקרים אצל הרשות המחוקקת ופוגשים נערות ונערים מאגפים רחוקים של החברה הישראלית ● בכפר לומדים מה הם ערכים

להיות הומניים

"ההומניסטים מאמינים שלכל בני האדם מצפון המאפשר להם להבחין בין טוב לרע, ושמצפון זה אינו תלוי באמונה דתית או במוצא תרבותי. בני האדם טובים מטבעם, ואם אין משבשים את מצפונם, הם בוחרים בטוב. ההומניזם אינו מקבל בדרך כלל גישה של שכר ועונש ממקורות עליונים, ודאי לא שכר ועונש בעולם הבא. חיי האדם מתרכזים בעולם הזה, ביחסים שבינו לבין בני אדם אחרים, ואלה שבינו לבין הטבע, והוא חייב דין וחשבון רק למצפונו ולאנשים שסובבים אותו".

(מתוך הערך "הומניזם", ויקיפדיה)

"מה הן המילים..."

לא בטוח שאנשים קוראים היום פחות מילים מבעבר, אבל אין ספק שקוראים אותן אחרת. בעידן שבו המציאות מאיצה, חדשות נשפכות ממסכים והשיח הציבורי מדלג מנושא לנושא במהירות שיא, גם ספרות משתנה ● הנה מה שעושים בכפר הירוק עם המילים

בוקר שירים וסיפורים: משתפים בכישרון

בסוף פברואר התקיים השלב הסופי בתחרות "שירים וסיפורים" לזכר בני נישטי קרייתי ז"ל. במסגרת התחרות יכלו כל התלמידים בכפר הירוק, בחטיבה או בתיכון, להגיש לתחרות שיר או סיפור שכתבו. היצירות הוגשו בעילום שם, רק עם מספר תעודת זהות, על מנת להפוך את תהליך המיון לאובייקטיבי ככל הניתן.

התחרות כללה שני שלבים. בשלב הראשון ערך צוות ספרות מיון וסינון ראשוני של כל היצירות, וקבע אילו מהיצירות ראויות לעבור לשלב השני. לאחר מכן, בשלב השני, בחנו שופטי התחרות רון קורדונסקי, יוסי משען, הגר פרי אגמון וקרן בינדר את היצירות, ובחרו את היצירות הזוכות. טקס הסיום, אשר התקיים בחדר האוכל, חולק למספר קטגוריות: סיפורים – חטיבה, שירים – חטיבה, סיפורים – תיכון ושירים – תיכון.

נוסף על הקראת הזוכים בקטגוריות הנ"ל עלה בוגר הכפר הירוק, יהונתן גדות, לנאום. יהונתן, אשר סיים ללמוד בכפר הירוק לפני כשנתיים, זכה פעמים רבות במהלך לימודיו בכפר בתחרות השירים והסיפורים. בנאומו סיפר על חייו כעת, לאחר שסיים ללמוד בכפר הירוק, ועל הדרך שבה הכתיבה מלווה אותו במהלך חייו.

בתום נאום זה עלו לבמה צמד תלמידי הכפר הירוק והופיעו עם השיר "חושך אור". את השיר כתבה נעה אל־גר, בוגרת הכפר, והוא הולחן על ידי התלמידים אשר ביצעו אותו. בין הנאומים והקראת הזוכים הופיעו תלמידים

אפרים סידון עם מורי ורכזי ספרות ועם קרן ויוסי משען השופטים. בוקר שירים וסיפורים

עם קטעי שירה מדוברת העוסקים בנושא כתיבה ויצירה.

לאחר מכן עלה האורח המיוחד של התחרות, אפרים סידון, לנאום. סידון, מחזאי ותסריטאי ישראלי מוערך, הקריא את סיפורו המשעשע "אוזו ומוזו מכפר קאקארוזו".

לסיכום, כמדי שנה היה "בוקר שירים וסיפורים" אירוע מדהים אשר איפשר לתלמידי הכפר הירוק להביע את עצמם ולחלוק את כישרונם. אנחנו נהנות מאוד מהקטעים ומהנאומים שניתנו. ברכות לזוכים!

דנה דיטריך הוזמן,
לינה דיטריך הוזמן, י'/3

★★★

זריחה ביום שאחרי / רונה עמרמי

"הַיָּלִים מַסְנִיפִים אֶת הַהֶנְגְאוֹבֶר שֶׁל אַחֲרֵי מִלְחֶמֶת הַצֶּנְזוּרָה
שֶׁרְבּוּב שֶׁל אִפּוּר מָרוּחַ עַל לְחָיֶיהָ שֶׁל בַּחוּרָה שֶׁשָּׁתְתָה אֶת הַלַּיְלָה
אֲנָשִׁים חַסְרֵי פָּנִים בַּחֲלִיפוֹת מְתֻקְתָּקוֹת
דּוֹחֲפִים בְּמִלִּים אֶת אַטְלַס הַיְסוּרִים שֶׁל סִיזִיפּוֹס
זְקֵנִים נִשְׁעָנִים עַל מַקְלוֹת הֲלִיכָה־אֲחִיזָה
וְשִׁיר אִמָּהִי מִתְנַגֵּן בְּרוֹךְ בְּבֵית אֲבוֹת לְבָנֵי שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה,
שֶׁלֹּא נִשְׁאֲרוּ לָהֶם רַגְלַיִם לְמַהֵר הַחוּצָה"

תעלת מעבר הסכר (קטע) / רוני טל

"הַשַּׁעֲרִים הַכְּבֵדִים נִפְתְּחוּ כְּשֶׁהַסִּירָה נִכְנְסָה לַתְּעָלָה.
הַחֲבָלִים הוּנְפוּ בְּזִרְיזוּת, מַצְמִידִים אֶת הַסִּירָה אֶל דֹּפֶן הָרָצִיף.
שׁוֹמֵר הַתְּעָלָה חִלֵּק הוֹרָאוֹת, פָּקַד עַל הַשַּׁיָּטִים לָבוֹא לְעָמְדוֹתֵיהֶם.
הֵם נִצְּבוּ בִּמְקוֹמָם, וְחִכּוּ.
צִפִּיָּה מְתוּחָה שָׂרְרָה.
מְנוֹעִים הִרְעִימוּ.
הַשַּׁעֲרִים סַבּוּ עַל עִקְבוֹתֵיהֶם.
הַתְּעָלָה
נִסְגְּרָה.

וּבְאוֹתוֹ רֶגַע מַמָּשׁ
כָּל שֶׁהָיָה
הוּא
נַהֲמַת שֶׁצֶף הַמַּיִם בְּקִצְבָּם הָאָחִיד, הַקּוֹדֵחַ.
צִמְחֵי הַטַּחַב עַל קִיר הַלְּבֵנִים הָאֲדֻמּוֹת.
מַדְרֵגוֹת הַבְּרְזֶל הַחֲלוּדוֹת שֶׁנֶּחְשְׁפוּ.
מַגַּע הַחֶבֶל הַמְּחֻסְפָּס, דּוֹקְרָנִי וְרָטֹב בַּיָּדַיִם.
הַמִּתְיָחָה הַבִּלְתִּי פּוֹסֶקֶת לְעֵבֶר הַקְּצָוֹות.
מִפְלַס הַמַּיִם הַיּוֹרֵד בְּהַדְרָגָה.
וְהַסִּירָה, הַשּׁוֹקַעַת
מַטָּה
מַטָּה
בְּתְעָלַת מַעֲבַר הַסֶּכֶר...."

בלי מילים / מעיין קרת

ריק.

איך
את יכולה לקרוא
אם שכחת מי את?
המילים הן את, את הן המילים.
"ידע"
הוא מילים
מילים
הן "ידע".
את לא קוראת את המכתב הזה, נכון?
את לא יכולה לקרוא אם
את
לא זוכרת מי את.
ומה את, בלי הזיכרון?
זיכרון הוא מילים
המתורגמות לתחושות
מ י ל י ם
שמתורגמות לידע, למה
שאת.
אז אין לי מה להזכיר לך מה את,
אם שכחת
מי את.
הרי אי אפשר
להזכיר
לך את
המילים
שלך
בלי מילים.

יונתן גדות, בוגר הכפר, בבוקר שירים וסיפורים

המנחים מכריזים על הזוכים. בוקר שירים וסיפורים

ואלה שמות הזוכים לשנת תשע"ח:

חטיבה – סיפור:
הערכה – **רוני** טל, ט'/4 – "נתפסת"
הערכה – **נגה** חביב, ז'/10 – "אבא"
מקום 3 – **מישל** חייפץ, ט'/6 – "פנים אטומות"
מקום 2 – **נגה** אראל, ט'/11 – "מקומות"
מקום 1 – אמיתי אביטל, ט'/5 – "האורגת"

חטיבה – שיר:
הערכה – **גאיה** כהן, ז'/3 – "השתיקה"
מקום 3 – **גאיה** פרי רובינשטיין, ח'/4 – "אדם עם כנפיים"
מקום 2 – **מיקה** סודק, ח'/3 – "חוט הזמן"
מקום 1 – **רוני** טל, ט'/4 – "תעלת מעבר הסכר"

תיכון – סיפור:
הערכה – **תמר** דיין, י"א/4 – "הוסטל לזבובים"
מקום 3 – **ניתאי** מור, י"ב/8 – "החומה הסינית"
מקום 2 – **זוהר** קרמן, י"א/4 – "המדען"
מקום 1 – **עלמא** סלמון, י"א/4 – "לנשום"

תיכון – שיר:
הערכה – **רון** קוברובסקי, י"א/4 – "שירה זה דבר נורא מתנשא"
הערכה – מלכה בת אל, י"ב/6 – "כולנו סיפורים"
מקום 3 – **יאיר** ריינגוירץ, י"א/4 – "חריטות"
מקום 2 – **תמר** ארזי, י"א/5 – "כל אחד מאיתנו"
מקום 1 – **רונה** עמרמי, י"ב/11 – "זריחה ביום שאחרי"

* ברקע העמוד ציור של מארק שאגאל Above the Town, שבו שאגאל ואשתו מעל עיר הולדתו של הצייר.

ספרות

רוח הכפר

י'/10 נעל"ה בעקבות השיר "אורן" של לאה גולדברג: חצויים

קרן צאיג, מורה לספרות: בשיעור ספרות למדנו את השיר "אורן" מאת לאה גולדברג. בשיר יש ביטוי של כאב של התנתקות ממולדת העבר, שבה ינקה את נוף ילדותה, וקבלה של מולדת חדשה. מעבר לנוף אחר, קיים פער בין שתי אדמות מולדת אלה: בין ארץ ההולדת (רוסיה) לבין ארץ המולדת החדשה (ישראל). המכנה המשותף לשתיהן הוא האורן. היא נפגשת בארץ עם אורן, המזכיר לה את האורן שבנוף ילדותה. האורן בארץ מזמן לה אפשרות להעלאת זכרונות מנוף ילדותה בעבר.

התלמידים התבקשו לקרוא את השיר ולהבין את הנושא המרכזי שבו. אחר כך כתבו על הזכרונות של הנופים שעדיין מלווים אותם.

התרגשתי לקרוא את עבודותיהם. ואני מביאה שתי עבודות של תלמידות שהיו מוכנות לשתף אותנו בעבודה ובזכרונות.

קטיה רזניק: "כששואלים אותי על נוף שאני זוכרת מהארץ שבאתי ממנה, אני תמיד חושבת על הנוף מהחלון של החדר שלי. כל בוקר התעוררתי ואהבתי להסתכל על העצים מהחלון. אני זוכרת שסבתא סיפרה לי שבחורף לא ארזה עלים של עצים. עקבתי אחרי העלים ושמתי לב שבסתיו הם הפכו לכתומים וצהובים מאוד יפים, ובאמת בחורף הם נשרו. אני מתגעגעת לספסל שהיה ליד הבית שלי וישבתי עליו עם סבתא והתבוננו יחד בעלים. זהו המקום היפה ביותר בעולם, עבורי".

עולם ומלואו בין הדפים. הפנינג שמחת קריאה

אורן/ לאה גולדברג

כאן לא אשמע את קול הקוקיה.
כאן לא יחבוש העץ מצנפת שלג,
אבל בצל האורנים האלה
כל ילדותי שקמה לתחיה.

צלצול המחטים: היה היה – –
אקרא מולדת למרחב השלג,
לקרח ירקרק כובל הפלג,
ללשון השיר בארץ נוכריה.

אולי רק ציפורי–מסע יודעות –
כשהן תלויות בין ארץ ושמיים –
את זה הכאב של שתי המולדות.

אתכם אני נשתלתי פעמיים,
אתכם אני צמחתי, אורנים,
ושורשיי בשני נופים שונים.

סוניה ליבמן: "הנוף שאני זוכרת הכי טוב מהארץ שבה נולדתי הוא נוף מחלון הדירה שבה גרתי במינסק. היה אפשר לראות את החצר הקטנה עם גינת המשחקים שבה שיחקתי כשהייתי ילדה קטנה. ליד החצר היתה החניה של אבי והייתי ממתינה בכל ערב לשובו מהעבודה, כשאני מתבוננת בחניה. אהבתי לשבת על אדן החלון, להתבונן בנוף ולהתבונן בגשם או בשלג".

כל הסיפורים גדולים כקטנים

על בעלי חיים, על מילים שלוקחות גבוה וגם קצת פילוסופיה ● קריאת חובה

"כל היצורים גדולים כקטנים", ג'יימס הריוט: בריאה ומוות

תקציר: "כל היצורים גדולים כקטנים" הוא נס של אהבת החיים, של יופי, של רגש אמיתי, ושל הומור שובה לב. ג'יימס הריוט הוא רופא חיות ביורקשייר שבאנגליה, שהטבע הפראי והשדות הירוקים הם שולחן הניתוחים שלו, ידיו המיומנות ואהבתו לבעלי חיים הם כלי עבודתו. עם חוליו נמנים כל הול־כי על ארבע, מחתולי בית מפונקים, ועד לסוסי מרוץ גזעיים, כלבים, חזירים, פרות ושפנים. בין אם הוא שרוע על גבו על אדמת הרפש ברפת, ידו בתוך פרה, מנסה להפוך את העגל למצב הלידה הנכון, ובין אם הוא מנחם את הזקן הבודד שידידו היחיד – כלב – מת זה עתה, נזקק הריוט להרבה עדינות, רוך וחמלה לכל היצורים, גדולים כקטנים. מפגשיו היומיומיים עם פלאי הלידה והמוות, עם נס הגידול וההתפתחות, עם האהבה שרוחשים בעלי חיים ובני אדם אלה לאלה, והאחריות ההדדית השורה ביניהם, מילאו את הריוט השתאות שאין לה גבול, התרגשות ושמחה שאותם הוא מעביר בשפע בספרו. זהו סיפורו של אדם שניחן בכושר סיפור מלידה, אך שהיה שנים רבות אלמוני. בהעלותו את רשמיו מעבודתו היומיומית, מצא את עצמו רושם את סיפור הבריאה והמוות, מונה את פעימו־תיהם של העולם, של הטבע, של בעלי החיים ושל בני האדם.

טעימה מהספר: "על אלה לא נכתב מאומה בספרים, כך חשבתי בלבי בפרוץ השלג פנימה, מבעד לדלת הפרוצה, ובש־קעו על גבי הערום. שכבתי שכיבת אפיים על הרצפה הבלתי מהוקצעת, בתוך שלולית לכלוך שאין דוגמתו, וזרועי היתה תחובה עמוק לתוך הפרה המתאמצת, ואילו רגלי פרכסו כדי למצוא מאחז בין האבנים. לא יכולתי לראות דבר פרט למעגל האור המהבהב שבא ממנורת נפט עשנה אשר החזיק האיכר מעלי. לא, לא דבר ולא חצי דבר מצאתי בספרים על אודות גי־שושים על חבלים וגלים בתוך העלטה; על אודות ניסיונות לשמור על הניקיון בעזרת חצי דלי של מים פושרים; על אודות אבנים חדות הנגעצות בתוך החזה. אף לא מצאתי בהם דבר על אודות התקהותן ההדרגתית של הזרועות, על אודות השתתקותם הזוחלת והולכת של שרירי האצ־בעות המנסים לפעול כנגד מאמצי ההפלטה הכבירים של הפרה. בספרים הללו לא היה כל זכר להתשת הכוח הגוברת והולכת, להרגשת השווא ולקול הבהלה המרוחק והקלוש".

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

"אלגנטיות של קיפוד", מוריאל ברברי: איפה למצוא רגעי אושר קטנים

האם אי פעם הרגשתם שקופים? כאילו החברה מתעלמת מכם בבוטות, או מקטלגת אתכם תחת כותרת משטיחה ומכלילה? ברוכים הבאים לחייה של רנה בת ה־54, שאנשים מעולם לא הצליחו לראות בה יותר משוערת בניין: אלמנה, מכוערת ובעיקר – פשוטה. את התחושות האלה חולקת איתה פאלו־מה בת ה־12, שמשפחתה מזלזלת בה ומקטינה אותה על אף יכולותיה הש־כליות העצומות. שתי הדמויות האלה חיות באותו בניין ממש, יחד עם חברי האליטה הגבוהה של צרפת הנוצצת והנחשקת כלפי חוץ – אבל רק שתיהן נחשפות לצביעות ולזיוף שבתוכה. הן נחבאות מן העולם ומשלחות כלפיו קוצים, אבל כל אחת מהן מסתירה יקום פנימי עשיר ומורכב, המלא עומק, פלא ויופי והיקומים האלה – עתידים להיפגש.

"אלגנטיות של קיפוד" מאת מו־ריאל ברברי הוא ספר שיכול לספק לכל אחד חוויית קריאה מרתקת ומופלאה. הוא מציג דמויות יפה־פיות וריאליסטיות, על כל פגמיהן ומעלותיהן ומושך פנימה קוראים עם סגנון כתיבה דינמי ואסתטי – את המראות שהוא מעלה אנחנו יכולים לדמיין לנגד עינינו, ואת הטעמים שבו אפשר ממש לחוש על קצה הלשון. הוא מעמיד כל פעם את הקורא בפני אתגר חדש ושזורות בו רבבות של תובנות פילוסופיות, אבל אל דאגה – זו לא פילוסופיה קרה ומחושבת, כי אם אחת שניתן להרגיש ולחוות על בשרינו – את כל תמורות המדע והרגש מאחורי חיי היומיום.

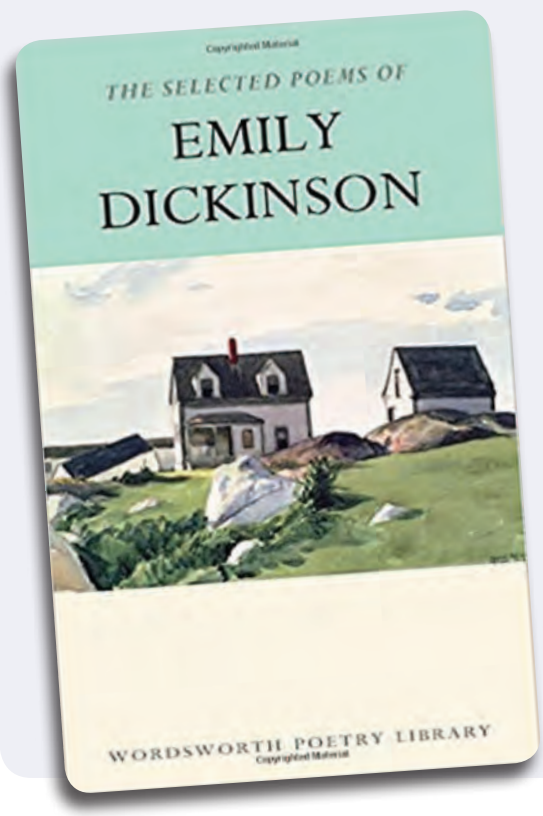
גם אם אתם לא מכירים את כל כתבי קאנט או בקיאים ממש במרקסיזם, אתם יכולים להתפעם וליהנות מהחוכמה שהספר הזה טומן בחובו. יש בו מן הביקורת על העמדת הפנים הזולה של אנשים מסוימים בחברה – מסר אוניברסלי שרלוונטי גם אלינו, ומאפ־שר לפרוק קצת זעם על כל המבוגרים שלא מבינים אתכם ועל המסגרות הנו־קשות. הוא הופך את הקורא לאדם חושב, מתעניין ושואל.

עוד תחום שהספר מצטיין בו הוא המיזוג התרבותי של עולמות שונים – המערב והמזרח, השלווה של אירופה שנחתכת בסכין יפני מדויק. הוא מכיל קריצות רבות לאמנות ולספרות משני העולמות, ומעשיר את הקוראים בידע על הקסם שבשני הקצוות של המפה. הספר הזה מזכיר לנו את היופי הניסי השתול מסביבנו, שכל כך קל להחמיץ, ועל אף האמירות הנוקבות והישר המבט אל תוך הקשה והמורכב הוא נגמר עם נגיעה אופ־טימית חשובה. הוא מעלה על דפיו את כל ה"קמליות" שבחיים – רגעי האושר הקטנים שכולנו נואשים כל כך למצוא, מבלי להבין שהם מצפים לנו ממש מתחת לאף.

אז עוטו על המדפים בחנות הספרים, תשימו את ידכם על יצירת המופת הזו ותפיקו ממנה את כל ההנאה שאתם מסוגלים – לסחוט את היופי, עד הטיפה האחרונה.

תמר ארזי, י"א/5

המלצות ספרים

"The Selected Poems of Emily Dickinson", Emily Dickinson: Ropes of Sand

Summary: Generally considered among the greatest American poets, Emily Dickinson is read, studied, and admired by generations of literature students and poetry lovers. She was an undiscovered genius during her lifetime. Only seven out of her total of 1,775 poems were published prior to her death. She had an immense breadth of vision and a passionate intensity and awe for life, love, nature, time and eternity. This selected poems contains an introduction by Emma Hartnoll.

Short taste: The Sea – "An everywhere of silver\ With ropes of sand\ To keep it from effacing\ The track called land".

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

מוזיקה

צלילים של חיבור

יזמנו מופע שמגשר בין תרבויות והפילהרמונית עושה חיל ● צלילים שכדאי לשמוע

ביצועים מרהיבים. איילת ליפשיץ עם התזמורת באוניברסיטת תל אביב

רב תרבותיות: להכיר את המוזיקה של האחר

במהלך 10 השנים האחרונות יצאו מהכפר הירוק משלחות מוזיקליות לסיורי הופעות וחילופי תלמידים לאירופה. תוך כדי התפתחות המשלחות נוצר פורמט של מופע שבו הופיעו הרכבים מבתי ספר שונים בארץ ובחו"ל.

יהודים וערבים, נוצרים, מוסלמים ודרוזים יופיעו וישזרו תרבויות שונות למופע אחד המציג אותן. המופע יקדם חיים משותפים בין יהודים וערבים. השנה כולל הפרויקט בתי ספר מהכפר הירוק, בנימינה ומהכפר עראבה שבגליל. בהמשך יתוספו גם קבוצה מבית הספר האיטלקי בחיפה. נקבעו תא־ריכים לאירוח בכל אחד מבתי הספר הורכבה תוכנית שתכלול מוזיקה, מחול ותיאטרון.

מטרת המופע להפגיש בין בני נוער יהודים וערבים וממגזרים שונים, לעשייה אמנותית. כמו כן, להציג לתלמידי בתי ספר בארץ מגוון תרבויות במוזיקה ומחול. המופע מדגיש את הייחוד של כל תרבות. הקבוצות המופיעות מאפשרות שיתוף של חברים מקבוצות אחרות בתוך המופע שלהן ובכך להרחיב את חוויית התלמידים המו־פיעים. המופע מלווה בפגישות הכנה מרוכזות בין המשתתפים ומתפרס על כמה ימי לימוד המוקדשים להכנה ולביצוע המופע.

מופע ראשון יתקיים בפני תלמידי בית הספר כאשר האור־חים יופיעו יחד עם האנסמבל שהוקם. בסוף המופע ייערך ביקור בבית הספר וטיול במקום. בצורה זאת ייערכו 3 מופעים. בהמשך יצורפו בתי ספר נוספים ויקבלו זמן למופע שלהם.

המופע ייארך כשעה וחלוקת הזמן בין המשתתפים תהיה שוויונית. כל קבוצה מציגה את עצמה ואת התרבות שהיא מייצגת. הנחייה כללית תהיה מינימלית. מהלך המו־פע: פתיחה בקבוצה שעוסקת במוזיקה קלאסית, המשך בסגנונות כמו ג'אז וערבי, רוק ופופ ושירים ערביים שמחים לקראת סיום. לסיום יבוצע שיר משותף של כל משתתפי המופע ושיתוף עם הקהל. תודות וסיכומים בפזמון החוזר.

בתי הספר המשתתפים תומכים ביוזמה ולאחרונה היו כמה פניות לביצוע מופעים נוספים בבתי ספר נוספים (בשמת טבעון, יבנה, ירושלים). המופע מאפשר שיתוף של בית ספר המזמין אותנו כשבית הספר המארח מקבל הקצבת זמן בתוך המופע ומשתתף בשיר הסיום המשותף ותלמידי בית הספר נהנים גם מהמופע וגם מהשתתפות קבוצה מהתלמידים בנגינה שירה או ריקוד.

אמיר בן אלון

הפילהרמונית של הכפר הירוק: כדאי להגיע!

לאחרונה ביקרתי בקונצרט התזמורת הפילהרמונית של הכפר הירוק. המופע התקיים באוניברסיטת תל אביב במחלקה למוזיקה קלאסית. בתזמורת מנגנים תלמידים מוכשרים מאוד מכל השכבות ז'־י"ב, כולל תלמידי נעל"ה ותלמידי אמיס.

המופע היה מקסים, היצירות היו נהדרות והביצועים מרהיבים. אני נהניתי עד מאוד. המנצח בנימין יוסיפוב ומנהלת המגמה איילת ליפשיץ עושים עבודה נהדרת.

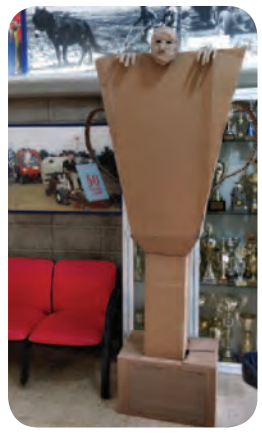
בכל שנה התזמורת מעלה מופע גדול ומרכזי. כדאי להגיע בשנה הבאה!

עינת פוליטי

לכל הרכב יש הופעה מול השכבה. שבוע אמנויות

עבדו בקבוצות, הציבו פסלים. מגמת אמנות

הפקת "פיקניק בשדה הקרב". שבוע האמנויות

אמנות

"חיינו מחייבים אמנות"*

בעידן שבו אמנות נחשבת לבזבוז זמן, צריך באמת להאמין שעיסוק בתוצרי הרוח יש לו חשיבות גדולה ● וזה בדיוק מה שחושבים בכפר

שבוע אמנויות: מוזיקה, קולנוע, אמנות פלסטית ברחבי הכפר

שבוע האמנויות השנה היה מוצלח מאוד. ביקשנו להכיר את מי שארגנו.

אמיר בן אלון הוא מוזיקאי, גיטריסט, אמן ובעיקר מנהל מגמת הג'ז, הפופ, והרוק בכפר הירוק כבר 10 שנים.

מהו שבוע האמנויות?

"כל הרעיון התחיל משבוע המוזיקה. בתקופה שלפני התעודות לומדים פחות, ולכן יש זמן ומקום למשהו אחר. משהו שפועל בכפר הירוק אבל לא מגיע לכל התלמידים. המוזיקה. מגמת המוזיקה ארגנה במקור שבוע של הופעות, ולאחר מכן התחילו כל שאר מגמות האמנות להצטרף. לכל מגמה יש יום, ולכל הרכב יש הופעה מול השכבה. כדי להתקבל להרכבים לא צריך לדעת הרבה. מתחילים בכיתה ז', משיעורי הבחירה, ויוצרים הרכבים הפועלים לפי רמות. לאחר מכן, מתגבש ההרכב הלימודי: הרכב שכולל עיבוד, הופעות ועצמאות כללית.

"התוצר הסופי הוא מופע רב תרבותי, הרכבי י"א נוסעים לגרמניה לשבוע של הופעות. מופיעים עם קבוצה ערבית, קבוצה של מוזיקה קלאסית וקבוצה של דתיים. כל קבוצה מייצגת את התרבות שלה 'עד הסוף', עד שיר הסיום המשותף 'Imagine'.

"בסוף י"ב התלמידים עושים רסיטל. בשנה שעברה 16 תלמידים קיבלו ציון מעל 96. גם התלמידים שהגיעו עם אפס ידע מגיעים לרמות הגבוהות ביותר, בשיטה מיוחדת. הקלטות באולפן, ללא מבחנים כלל".

ישי לוי בנימיני, מנהל מגמת קולנוע: "קולנוע מאז ומתמיד היה חלק משבוע האמנויות. רק שאופן ההצגה שלו היה שונה. מגמת קולנוע מציגה את העבודה שלה יחד עם המופע המוזיקלי, כאשר המופע המוזיקלי מתנהל, הקליפים מתנגנים ברקע.

"יצירת קליפים היא עבודה קשה, לכן חברי המגמה מתחילים לעבוד עליהם שלושה חודשים לפני ההקרנה. השנה כל מגמה קיבלה יום אחד להיצג, והשנה הקרינו חברי המגמה סרטים של הבוגרים שמייצגים את התהליך שהמגמה עברה. השנה, מגמת קולנוע חגגה 20 לקיומה.

"המגמה מאפשרת לילדים להתבטא ולתת לא רק את הצד

פסלים ברחבי הכפר. מגמת אמנות יוצרת מקרטונים

הריאלי, אלא גם ההומני. הדגשים העיקריים הם על היכולת לעבוד בצוות ולעבוד תהליך יחד. הם יוצאים לצלם ללא ליווי מורה, כאשר הבמאי הוא מנהל הפרויקט. המגמה שמה דגש משמעותי על עצמאות התלמידים. התלמידים יוצאים בכל שנה עם סרט סיום, בנוסף לחלקים התיאורטיים.

"כבר בכיתה י' תלמידים יוצרים סרט אילם של 5 דקות. בי"א סרט של 7–10 דקות ובי"ב סרט גמר של 15 דקות. התלמידים עצמם הם אלו שמובילים את כל הפרויקט – הם מביאים את הרעיון, כותבים תסריט, מצלמים ועורכים. הפל־טפורמה הזאת נותנת מקום לביטוי של נושאים שמעסיקים את התלמידים. רכז המגמה הוא חלק מצוות ההוראה: הוא אחראי למצב הלימודי של התלמידים. העצמאות נובעת מעבודה קשה, ותלמידי קולנוע עצמאיים מתחילת הדרך עד סופה".

נעמי אלישיב, מנהלת בית הספר השש שנתי: "למגמת אמנות פלסטית היה יותר קשה להגיע לקהל ולהציג לו את עבודותיה, ולכן החלטנו השנה לעשות משהו שונה. המגמה עסקה ביצירה במרחב ורצתה להציב את יצירותיה ברחבי הכפר, אבל קשה להציב עבודות במקום ציבורי מהחשש שהן ייהרסו.

"השנה, חברי המגמה יחד עם רכזת האמנות ענת בראל החליטו לפסל במרחב בעזרת חומרים מתכלים, שהפחד שהם ייהרסו קטן יותר. פסלים הוצבו בכל רחבי מתחם התיכון וליד חדר המשאבים. היופי התגלה בכל פינה, פשוט מקסים.

"לסיכום, שבוע אמנות חוגג יצירה ישראלית יחד עם יופי ויזואלי ועשייה כל כך מבורכת שתורמת לכל התלמידים. היה כיף לצאת מעט משגרת הבחינות. גילינו עולם ומלואו".

שירה שמיר ועדן כהן, ח'/4

פיסול במרחבי הכפר: מגמת אמנות עושה "בית"

השנה מגמת אמנות בחרה להתמקד בפיסול ברחבי הכפר, בחוץ ובחללים פנימיים. העבודה נעשתה עם שכבות י'–י"א. הפסלים נוצרו מקרטונים שנאספו ב"כלוב" של חדר האוכל.

התלמידים עבדו בקבוצות, הסתובבו בכפר, בחרו מקום שבו ירצו להציב פסל, עשו סקיצות, הכינו מודל ויצרו אותו בקנה מידה גדול כפסל.

מהלך מעניין מלמד וחינוכי. עבודה משותפת באמנות היא ממש לא פשוטה, לא היה קל אבל התלמידים צלחו את המשימה בהצלחה.

התוצאות המדהימות פזורות ברחבי הכפר וכולם מוזמנים להתרשם.

ענת בראל, רכזת מגמת אמנות

* משפט שטבע הסופר דוד מלץ, ממייסדי קיבוץ עין חרוד וממקימי המוזיאון במקום

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

תיאטרון

מאחורי הקיר הרביעי

הפקות הבגרות בתיאטרון הן השיא של לימודי המגמה ותהליך חובק כל: קריאת מחזות, בחירת שחקנים, שינון טקסטים והבנתם, החלטות ערכיות בנוגע להעמדה, הכנת תפאורה ותאורה, ומעל לכל עבודת צוות ● איתי טופז, במאי הפקת "אמא קוראז'", על מה זה אומר להעלות מחזה

ראשית, לפני שאוכל להסביר כיאות את דבריי, עליך להבין קורא (או קוראת) יקר/יקרה בדיוק עד כמה גדולה חשיבותן של ההפקות בתוך המי־קרו־קוסמוס שהוא מגמת התיאטרון. אף ששום מילה לא יכולה לבטא את מידת ההתרגשות והציפייה הכרוכות בתהליך, אנסה להסביר זאת בכך שאציין כי למעשה כל השנתיים הראשונות במגמה (כיתות י'־י"א) הן הכנה לפרויקט אדיר הממדים הזה.

ובכן, עתה לאחר שלמילה "הפקות" הוענק היחס הנכון, אתחיל בתיאור התהליך. כיאה למגמת תיאטרון, המתגאה ביכולתה לשאוב כל טיפה מזמנו הפנוי (וגם הלא פנוי) של התיאטרוניסט המסכן, שנפל בשבי עוד בכיתה י'.

הפרויקט התחיל עוד לפני 1 בספטמבר, כבר בסביבות 20 באוגוסט קיבלו כל חברי המגמה ממחזור ז' (י"ב של השנה) מייל

ובו הנחיות ל"תרגילי בימוי". את התרגילים הללו היינו אמורים להגיש בשבוע השני ללימודים ומטרתם לקבוע מי יביים את הפקות הבגרות. לא ארחיב בדיבור עליהם, רק אציין כי היה על כל תלמיד לביים קטע קצר שאורכו כשתי דקות וללהק חברים למגמה, וכי הדבר יצר לחץ רב כבר בתחילת השנה.

לאחר תרגילי הבימוי (שהוצגו פעמיים כדי לאפשר שי־פורים) היה על כל אחד לכתוב שלושה תפקידים הפקתיים (תאורן, תפאורן, אחראי סאונד וכו') שבהם הוא רוצה לשמש, ולדרג אותם. נוסף על כך היה על כל אחד להמליץ על במאי מקרב תלמידי המגמה.

לבסוף נבחרו מיכאל גדות (י"ב/11) ואנוכי. כעת היה עלינו לבחור מחזה שאנו רוצים לביים. התהליך הזה דרש כשלושה שבועות וכלל קריאה של מחזות רבים, והמטרה הייתה למצוא מחזה שהאמירה שלו בוערת בנפשו ובעצמותיו של הבמאי.

לאחר שהוגשו כמה מחזות שונים למורה, כדי שיאשר אותם, נבחרו הזוכים. מיכאל גדות בחר את "קברו את המתים" מאת ארווין שאו, ואילו אני התאהבתי ב"אמא קוראז' וילדיה" של המחזאי ברטולד ברכט. לאחר מכן עברנו לשלב הליהוק, שבו יחד עם המורה ליהקנו את שאר חברי המגמה להפקות השונות. כל אחד לוהק לתפקיד משחקי (לדוגמה אמא קוראז') ולתפקיד הפקתי (לדוגמה דרמטורגיה, כלומר עריכת הטקסט).

רק לאחר כל ההחלטות הללו, שדרשו כחודש וחצי, התחילו ההפקות בפועל. הדבר הראשון שנעשה הוא שכל הפקה קראה את המחזה שלה יחד והתחילה לדבר עליו ולהעלות רעיונות.

לאחר מכן הגיעו החזרות. הרבה מאוד חזרות. החזרות היו מאמצות ביותר ושאבו מכולם את מלוא מרצם וזמנם. לעיתים התעוררו ויכוחים וריבים בקרב חברי ההפקה, משום שבילינו יחד כל כך הרבה זמן. אולם, ככל שהזמן עבר, הצוות התגבש ולמד לתפקד היטב יחד.

לאט לאט התחיל המחזה ללבוש צורה. במהלך העבודה היו שלוש סקיצות, מועדים שבהם כל הפקה מציגה את כל ההצגה שלה בפני המורה ובפני ההפקה השנייה כדי לקבל הערות לשיפוח. הסקיצה הראשונה הייתה פשוטה מאוד וגולמית וכללה בעיקר הקראה של הטקסט עם ניצנים ראשונים של מיזנסצנה (כלומר תנועה על הבמה והעמדת השחקנים).

לקראת הסקיצה השנייה הדבר נעשה יותר ויותר תיאטרלי ועתה הייתה כבר תאורה להצגה, כמו גם חלקים מהפסקול ותפאורה חלקית. בין הסקיצה השנייה לשלישית היה חודש בלבד, שהיה החודש הקשה ביותר בחיי כל תלמידי המגמה עד לאותה העת. במהלך חודש זה היו חזרות באופן כמעט יומיומי ולקראת הסקיצה בכל יום.

רק כדי להדגים את מידת ההשקעה הדרושה היה ערב ובו כמה תלמידים משתי ההפקות עבדו עד שתיים בלילה בבניית תפאורה. אך המאמץ השתלם והסקיצה השלישית כללה כבר תאורה מלאה, פסקול מלא, תפאורה מוגמרת ומשחק שלם, או לפחות כך חשבנו.

בתיאטרון כמו בתיאטרון, אין דבר כזה מושלם. על כן גם לאחר הסקיצה השלישית, כשבועיים בלבד לפני ההופעה הראשונה, המשיכו חזרות באופן יומיומי ונוספו דברים לסאונד ולתפאורה, כמו גם נעשה דיוק של המשחק. שבוע לפני ההפ־קות חל "השבוע הטכני" (אף שאורכו רק ארבעה ימים). בער־בעת הימים הללו היו תלמידי המגמה משוחררים מבית הספר וערכו חזרות, יחד עם המורה עמית בר־צדק שהשקיע בהפקות כל כך הרבה זמן ומאמץ, וכולנו (התלמידים) היינו פעורי פה.

מטרת חזרות אלו הייתה להפוך את שתי ההפקות הנפרדות לערב אחד. על כן נערכו גם חזרות על חילוף התפאורה השונה בין שתי ההפקות נוסף על ההצגות עצמן.

בסופו של דבר התקדמנו מהר משציפינו, ולכן התחלנו להופיע מול קהל יומיים לפני התו־כנית. ההופעות היו חוויה ייחודית ומהנה שהיוותה את המוקד של כל ההשקעה שלנו בשלוש שנותינו במגמה. ממש ניתן היה להרגיש את השיפור שנעשה מהופעה להופעה, ובכל פעם הקהל היה אחר, ועל כן גם המשחק. אין מילים בפי כדי לתאר את סערת הרגשות של אותם ימים, האושר המהול בהתרגשות, בפחד ממה יחשבו, בניסיון לשפר ולהפוך הכל למושלם, וגם בתשישות (שכן מדובר בחוויה מעייפת – רגשית ופיזית).

בסופו של דבר נערכה הבגרות, ולאחר מכן שיחה עם הבוחנת. ואז הכל נקטע, כבאבחה אחת חדה של מוציא להורג (מטפורה שמבטאת במידה רבה את הדיכאון שחשו כל חברי המגמה כאשר נגמר הפרויקט). אני רוצה להאמין, בשעה שאני מסתכל בזכרונותיי שצבועים ברגש, כי העלינו ערב שלא רק שהייתה בו עבודה תיאטרונית טובה, הייתה בו חשיבות חברתית. שתי ההפקות עסקו באופן ישיר בצבא ובמלחמה, וניסו, כל אחת בדרכה, לנפץ את האתוס המכובד של המלחמה. בעיניי לתיאטרון בלי משמעות חברתית אין סיבה להתקיים, ואני מאמין כי כן נגענו איכשהו בכל אותם 600 איש שראו אותנו. וזה בעיניי הכוח האמיתי של מגמת תיאטרון ובעיקר של ההפקות.

מעבר לכך שלמדתי מהעבודה יותר מכל דבר אחר בבית ספר, או שהתגבשתי עם אנשים שנהפכו לסוג של משפחה באותם שבועות. הכוח האמיתי הוא היכולת להגיד משהו על החברה ולעורר חשיבה ביקורתית בצופים שאולי תוביל לפעולה.

איתי טופז, י"ב/5

משהו מהסרטים

תסריט של גלעד אמיר מי"ב/11 זכה במקום שני בתחרות פיצ'ינג ארצית והוא יקבל סכום כסף שיעזור בהפקתו ● ראיון על אהבה לקולנוע ולמגמה שהיא בית

גלעד אמיר מי"ב/11 וממגמת קולנוע זכה במקום שני בתחרות תסריטים ארצית (פיצ'ינג) שיופקו לסרט. לוועדה הוגשו מעל ל־70 תסריטים ומהם נבחרו כעשרה שעלו לגמר.

במעמד ועדת הגמר הוצגו התסריט ותיק עבודות בתחום הקולנוע על ידי צוות ההפקה (גלעד אמיר, שירה לובלסקי, רונה עמרמי־פלוטקין וחן הלברטל), שגם זכה במענק כספי המיועד להפקת סרט הגמר שלו במגמת הקולנוע בכפר הירוק.

גלעד, תוכל לספר על עצמך?

"אני בן 17, גר בהרצליה, אבל עברתי לפני שנתיים מהיישוב כוכב יאיר שבו גדלתי. אני לומד במגמת קולנוע ובמגמת כימיה, ומנגן על כינור בתזמורת הכפה. אני אוהב מאוד לכתוב תסריטים, וזו למעשה אחת האהבות הכי גדולות שלי".

מהי תחרות הפיצ'ינג?

"זוהי תחרות של תסריטים הנעשית לפני יצירת הסרט. שלחו לכל בתי ספר בארץ הודעה לגבי התחרות וביקשו שי־שלחו גם תסריט מוכן וגם תקציר, שהוא בעצם פיצ', שאורכו פחות או יותר 30 מילים. לאחר מכן עברנו לשלב הגמר. בחרו 10 תסריטים מתוך 50־70, ומתוך העשרה האלו בחרו שלושה מנצחים. הגמר היה בערב שאליו הגיעו כל הקבוצות שנבחרו, והיינו צריכים להרצות על הסרט ולספר בקצרה על הרעיון ועל המסר, וכן להביא סרט שאחד מחברי הקבוצה עשה בשנים קודמות. אנחנו זכינו במקום שני".

ספר בקצרה על מה הסרט.

"לסרט קוראים 'סגלגל' והוא מספר על נערה בת 17 ושמה עלמה שסבתא שלה נפטרה. אחרי שהיא בורחת מהשבעה, היא פוגשת באוטובוס נערה אחרת בת גילה והשתיים מת־חילות לדבר. הן מבלות לילה שלם יחד. הן הולכות ברחובות, אוכלות, מדברות, וזהו למעשה תהליך ההתבגרות של עלמה. במהלך הסרט אנחנו מגלים יחד עם עלמה שהבחורה שאיתה בילתה כל הלילה גונבת לה דברים. בסוף עלמה צריכה להבין מה היא עושה עם זה. זו לא דרמה גדולה, זה בעיקר סרט על ההתבגרות של שתי הנערות, וגם תהליך אבל של עלמה על סבתה".

אתה עובד על סרט נוסף. זה לא עמום לעבוד על שני פרויקטים בי"ב?

"כן, די עמוס. אני גם רואה את זה עליי ועל חברי הקבוצה שלי. גם הם חלק משני הסרטים, ולדעתי להם זה קשה יותר כי אני ממש רוצה לעשות את שני הסרטים. אני כבר רגיל למחשבה הזאת. עליהם זה קצת נפל, אבל אנחנו כולנו רוצים לעשות את הסרטים האלו. מבחינתי, ואני מקווה שככה גם חברי הקבוצה שלי רואים את זה, זו הזדמנות, כי אנחנו יכולים לצאת מי"ב עם שני סרטים".

מה הוא קולנוע עבורך? ממתי אתה עוסק בזה? ומה מעניין אותך כשאתה צופה בסרט?

"למעשה התחלתי להתעניין בקולנוע בכיתה ט'. זו הייתה מעין פצצה. עד אז לא חשבתי על זה, הייתי יותר מעוניין בתיאטרון. אז התחלתי להתעניין בקולנוע, וזה נכנס לכל מה שאני עושה. בשבילי קולנוע הוא בית חם. בכל פעם שאני צופה בסרט ישן אני לומד משהו על האופן שבו עשו סרטים פעם, או כשאני רואה כל סרט שהוא אני פשוט מרגיש יותר בבית ויותר בנוח. כשאני רואה סרטים, אני נהנה בעיקר מכל המשמעויות השונות והצבעים, ובאותו זמן אני גם אוהב את העניין המוזיקלי".

מה מייחד את מגמת הקולנוע?

"ראיתי הרבה מאוד מגמות אחרות, אבל גם במגמות מאוד טובות אין אותה ההרגשה של בית כמו במגמת קולנוע. למגמה גם יש איזו נישה כזו בפינה של הכפר, כך שכל מי שנמצא שם הם בעיקר 'קולנועיסטים'. אני לא אקרא לזה מקום פתוח, אבל זה מקום להיות בו בבית. למשל, אני ותל־מידים מהכיתה מגיעים למגמה, כשאין מה לעשות או סתם כדי לעשות שיעורי בית, זה פשוט מקום שבו אנחנו יכולים להיות ולהרגיש בנוח".

מה הם החלומות שלך?

"אני רוצה להיות במאי ותסריטאי. אני רוצה לביים את הסרטים שאני כותב, ולהגיע למקום מכובד עם זה".

נגה סינדרובסקי, י'/2

תחרות במגמת קולנוע: תחילתה של מסורת

תחרות הסרטים הראשונה של מגמת הקולנוע יצאה לדרך בנובמבר 2017. במפגש כלל־שכבתי ניתן הסבר לכל המעו־ניינים והוצגו תקנון ומבנה התחרות. במהלך חודשיים ובתה־ליך ליווי צמוד נפגשו המתמודדים בתחרות עם מורי המגמה וקיבלו טיפים לעשייה יצירתית ומקורית.

כל הסרטונים הועלו לאתר mychoice, שהוקם במיוחד לתחרות, והסרטים הועלו ליוטיוב וקיבלו לייקים שהיוו חלק מתוצאות הניקוד הכללי.

לתחרות הגיעו שמונה סרטים, וכולם נוגעים בנושא ראשי של בחירה. אני חייבת לציין את הרמה הגבוהה של הסרטים שהוגשו והרעיונות המקוריים להצגת הנושא, שמאוד ריגשו את כולנו.

השופטים בתחרות היו צוות מגמת הקולנוע והצוות החינוכי של שכבה ט'.

הפרסים והתעודות חולקו במעמד מנכ"ל הכפר הירוק, סיסקו. מטעם צוות מגמת הקולנוע נכחו ישי לוי־בנימיני רכז המגמה, צוות חינוכי ט' ובראשם שרי גולדווסר־אורי.

הזוכים:

מקום 1 – סרטם של עדו קציר ואביטל אמיתי (1,000 שקל).
מקום 2 – סרטם של מיכאל קובליוב ועדו ענבר (800 שקל).
מקום 3 – הסרט של ורוניקה קספר ומרגו גרינבר (400 שקל).

כולנו רואים בכך תחילת מסורת ונתראה בשנה הבאה.

חגית זילברשמידט, מפיקת התחרות

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

אזרחות

מתמודדים עם השסעים

למרות תהליכים שעיקרם הדגשת המאחד בחברה הישראלית, בשיעורי אזרחות לא בורחים מהתמודדות עם המפריד: מפגשים עם תלמידים שגרים בשטחים, בעיירות פיתוח או בעיר ערבית, ופגישות עם חברי כנסת ממפלגות שונות הן רק כמה מהפעילויות ● כך גדלים אזרחים סקרנים

שיח פוליטי ושיח חברתי. עם תלמידות האולפנה בקדומים

מעבר להרי שומרון: מפגש היכרות עם תלמידים מהציונות הדתית

באמצע ינואר יצאנו תלמידי שכבה י' בליווי מחנכים, מורות ורכז השכבה נתי פס, לביקור בקרני שומרון ובקדומים. לאוטובוסים עלינו בנות ובנים בנפרד. הבנות התארחו באולפנת "להבה" בקדומים, ואילו הבנים התארחו בישיבה בקרני שומרון. בדרכנו לקדומים, התנהלו שיחות וויכוחים לגבי הפגישה שעתידה להתקיים בינינו לבין תלמידות האולפנה. הגענו לשם במטרה לשבור את הסטיגמות שיש לכל אחת מהקבוצות על האחרת, ולהכיר באופן אישי את מה שנראה לנו כ"זר".

בהגיענו לקדומים, התכנסנו באולם הספורט להסבר קצר על המקום ועל האולפנה עצמה. בהמשך חולקנו למספר קבוצות במטרה להכיר תלמידות מכיתות אחרות בשכבה. כל קבוצה נפגשה עם מספר תלמידות מהאולפנה. בכל כיתה הועברה פעילות, שבה כל אחת בחרה את שלושת הערכים הכי חשובים בעבורה. לאחר שבחרנו את הערכים, התחלקנו לקבוצות קטנות יותר של 2־3 בנות. הקבוצות היו מעורבות, ובכל קבוצה כזו התנהל דיון על הערכים שנבחרו. מטרת הדיון הייתה לבחור את שני הערכים שעליהם כולנו מסכימות שהם חשובים. לבסוף, כל קבוצה הציגה את הערכים שלה והסבירה מדוע בחרה בהם.

בתום הפעילות, נשאלו שאלות מצד תלמידות הכפר הירוק ושאלות מצד תלמידות האולפנה. הדיונים שהתעוררו עקב השאלות משני הצדדים, כללו שיח פוליטי ושיח בתחום החברתי. דיברנו על נושאים משמעותיים יותר כגון הגישה לקהילה הלהט"בית ולגיוס לצבא ועד לנושאים יומיומיים כמו תחומי עניין, תחביבים וסוגי מוזיקה. השאלות שכל אחת שאלה, הדגישו את ההבדל בינינו ואת השוני באורח החיים שלנו. כך לדוגמה בלטו ההפרדה בין בנים ובנות במגזר הדתי, התפיסות השונות של ציונות ויישוב הארץ, והתפיסות השונות של הסכסוך הישראלי־פלסטיני. בכל קבוצה נשמעו דעות שונות, אך ללא ספק הסתמנו הבדלים ברורים בין הקבוצות השונות.

לאחר מכן, התכנסנו לפאנל שבו נכחו כולן. בפאנל דיברו שתי מורות מהכפר הירוק – נורית שלם ויעל הולן, מורה מהאולפנה והמנהל־רב של האולפנה. בדברי הרב היו דברים שנשמעו מקוממים עבור חלקנו – דעות מסוימות לגבי מעמד האישה, התייחסות ללאומים ולשטחים. גם לתלמידות היה מקום להביע את התפיסה שלהן כלפי נושאים שהועלו ולהשתתף בדיונים ובוויכוחים שנבעו עקב השוני בין שתי האוכלוסיות.

הפגישה הייתה בשבילנו הזדמנות לשמוע דעות שאנחנו פחות נחשפים אליהן, ועם זאת, להצליח להתנתק לרגע מהפוליטיקה ולמצוא מכנה משותף. למרות השיח הפוליטי הטעון ואי־ההסכמות בינינו, הצלחנו להכיר זו את זו באופן אישי, והבנו שבסופו של דבר, אנחנו לא כל כך שונות. אנחנו מחכות לביקור הגומלין בכפר הירוק שייערך בעוד כחודשיים.

יהלי גדות, י'/3

מעבר לגוש דן: מפגש היכרות עם תלמידים מקריית מלאכי

כיתה ט'/6 יצאה לסיור בקריית־מלאכי עם המחנכת אורנית שור גרינבאום, המורה לאזרחות ורדה קרין, הורי תלמידים מה־כיתה וד"ר קובי נווה (סיסקו), מנכ"ל הכפר.

ורדה קרין, מורתנו לאזרחות, דאגה להעביר לנו חומר רלוונטי בכיתה בצורה מעשירה על הפריפריה (אזורים המרוחקים ממרכז הארץ). דרך הסרט "סאלח, פה זה ארץ ישראל" של הבמאי דוד דרעי, שהוקרן בכיתה, למדנו על העיר ירוחם – עיירת פיתוח בפריפריה, שאליה נשלחו מאז קום המדינה עולים חדשים, וזאת במקום ליפו ולתל־אביב, כפי שדרשו העולים. באותה תקופה, בש־נות ה־50, היה נהוג להתייחס לעולים חדשים מארצות ערב בצורה מזלזלת ומפלה, ולכן שלחו אותם לעיירות הפיתוח. כפי שכינה אותן בשעתו ראש הממשלה הראשון של ישראל, דוד בן־גוריון, "אפליה מוכרחת".

את הסיור התחלנו בביקור בבית הספר התיכון "דרכא" בקריית־מלאכי, ואת פנינו קידמו מנהלת בית הספר, מיכל, ורכז האזרחות בבית ספר, אהרון. קבלת הפנים הייתה חמה מאוד, וכאשר נכנסנו אל הספרייה, כיבדו אותנו בכיבוד קל, ולאחר מכן עברנו לדיון בקבוצות.

לאחר דברי מנהלת בית הספר דרכא ומנכ"ל הכפר הירוק ד"ר קובי נווה (סיסקו), המורים הנפלאים לאזרחות הסבירו לנו את עיקרי הפעילות. פגשנו תלמידים מבית הספר דרכא ואת מובילי תנועת "חברותא", שהעבירו את הפעילות. בפעילות דיברנו על נושאים שונים העוסקים באזרחות וב־תרבות ישראל, במוסר, ובקבלת החלטות לגבי החברה ולגבי עצמנו. זכינו להכיר תלמידים ממקום חדש בארץ, ולאחר היכרות קצרה כבר התפתחה בין כל קבוצה שיחה פורה שבמהלכה למדנו זה על זה. בין היתר, התלמידים הסבירו לנו על תנועת הנוער שאליה הם הולכים לאחר שעות הלימודים הנקראת "אחריי" – תנועת נוער המכינה בני נוער לקראת השירות הצבאי.

בהמשך הלכנו אל חדרים מיוחדים בבית הספר – תחילה

למדנו זה על זה משיחות. ביקור בבית הספר "דרכא" בקריית־מלאכי

חוזר לילדות. סיסקו מספר את סיפורו לתלמידים

נכנסנו אל חדר המתמטיקה שהיה מעוצב בצורה חדשנית המתאימה לצורכי הילדים. החדר משמש כמעין חדר בריחה, שדרך רמזים מתמטיים השתולים בו ניתן לגלות את הפתרון המוביל ליציאה מן החדר. הפעילות הייתה מהנה וגרמה לנו לחשוב מחוץ לקופסה ולחפש רמז בכל פרט בחדר.

עם סיום הפעילות בחדר הבריחה הלכנו לחדר למידה שהיה מותאם במיוחד לתלמידים עם הפרעות קשב וריכוז. למשל, באחד החדרים היו כיסאות שבהם במקום מושב ניתן היה לשבת על כדור, והוסבר לנו שמחקרים הוכיחו שכאשר יושבים על כדורים אלה, קל יותר לתלמידים להתרכז.

בתום הסיור בחדרים המיוחדים הובילו אותנו אל מעבדות המדעים. שם הסבירו לנו על פרויקט שבו בית הספר משתתף – פרויקט OSOS של האיחוד האירופי, ובו התלמידים מתכננים פרויקט שנתי העונה על צורכי הקהילה המקומית ונעזר בגורמים מתוכה. הפרויקטים מתמקדים בתחומי המדע והטכנולוגיה. תלמידים מכיתות ח' הציגו לנו את הפרויקט שהם עובדים עליו. היה מרתק ומעשיר ללמוד על הפרויקט הזה ועל האופן שבו הוא תורם לסביבה שבה הם חיים.

לאחר הביקור בבית הספר נסענו לפארק ציבורי, שם אכלנו ארוחת צהריים, שיחקנו בדשא והתגבשנו ככיתה. הייתה אווירה טובה ומהנה.

לטיול לקריית־מלאכי שבפריפריה, שהייתה עיירת פיתוח בעברה, הצטרף כאמור מנכ"ל הכפר, ד"ר קובי נווה (סיסקו), שנולד בקריית־מלאכי וגדל שם, עד שעבר ללמוד בכפר הירוק. לקראת סוף הסיור, סיסקו הציג לנו את דירת העמידר שבה גדל, וסיפר את סיפורו האישי.

בסיור הלימודי שאירגנה ורדה קרין נפגשנו עם בני נוער חדשים, שרנו שירים ולמדנו רבות על אודות הפריפריה. הטיול לקריית־מלאכי העניק לנו נקודת מבט חדשה על עיירות הפיתוח, ודרך חוויה יוצאת דופן ושוברת שגרה זכינו להכיר את קריית־מלאכי ואת התושבים בה.

אנו משתוקקים להיפגש בחודש מאי עם תלמידי בית הספר דרכא בביקור גומלין בכפר הירוק (את הביקור נסקר בגיליון הבא). תודה לכולם.

עופרי ריטר, מיה כהן, יהונתן אבידור, ט'/6

מעבר לסכסוך הלאומי: מפגש עם חברינו מטייבה

באמצע ינואר התכנסנו, כל תלמידי ט'/8 והמחנכת שלי מיטל בהרי, בכניסה לבית ריושקה. כל השבועות מלאי ההתרגשות וההכנות הגיעו לקיצם, וכעת עמדנו כולנו דרוכים, מביטים אל עבר קצה השביל בציפייה. לבסוף צעדו בו חברינו משכבה, תלמידי כיתה ט' בבית הספר "סאלם" בטייבה. הכרנו אלו את אלו לראשונה לפני שנתיים, כאשר הם הגיעו אלינו לכפר, ביוזמתן של בנות כיתתי, עלמה ומייה. מאז נפגשנו פעמיים וכבר התיידדנו וצברנו חוויות משותפות. ברגע שהבחנו בחברינו המתקרבים מיהרנו להסתדר בשני טורים ויצרנו גשר, תחתיו עברו אורחינו. בירכנו זה את זה לשלום ועלינו לסטודיו כדי לקבל את פניהם כהלכה. נשאנו דברים בעברית, ערבית ואנגלית, והתפנינו לפטפט ולהתבדח אחרי הרבה זמן שלא התראינו.

להפתעתנו, המחנך שלהם אחז ברמקול וביקש את תשומת ליבנו. השתתקנו ומספר תלמידים מטייבה נעמדו בשורה. מוזיקה בערבית התנגנה והילדים פצחו בריקוד מרשים וקצבי. הרוקדים היו מתואמים להפליא וסגנון הריקוד החדש מצא חן בעינינו. אחרי ההפתעה הנעימה צעדנו יחדיו לכיוון גן מקלט. היה זה בוקר שמשי ונעים שאיפשר לנו לצעוד בניחותא ולהסביר לידידינו מטייבה על המקום שנהפך לבית שני בשבילנו. כשהגענו לגן מקלט פגשנו ברוני שושן, אקולוג הכפר, שהסביר על שימור המינים הנעשה בכפר. הראינו בגאווה את החיטה שכיתתנו מגדלת והמשכנו לצעוד בשביל המקיף את הכפר.

חזרנו לבית ריושקה, רעבים ומחכים בחוסר סבלנות לפעילות הבאה. הבחנו בשולחן עמוס באוכל שהבאנו לכבודם – פלאפל, פיתות, חומוס, חטיפים, עוגות ועוד הרבה. התענגנו ודיברנו, שוחחנו והתחברנו. חולקנו לקבוצות – שלושה ילדים מהכפר ושלושה מטייבה. קיבלנו דף שאלות לדיון. בהתחלה היו השאלות נחמדות ומצחיקות, כמו מספר אחים וצבע אהוב, אך בהמשך התחילו השאלות להיות רציניות ומעמיקות. דנו בקבוצות בנושאים כמו גיוס לצבא ורגש של שייכות בחברה. למרות הקושי בהבנת השפה, הצלחנו להבין זה את זה ויותר מזה, הצלחנו להקשיב זה לזה. זה היה אחד הרגעים הכי משמעותיים של המפגש – עשרים דקות שבהן באמת הצלחנו להראות את ארצנו מזווית ראייה שונה לגמרי.

סיסקו, מיכל מנהלת עמל דרכא, ורדה קרין ואהרון רכז היסטוריה בדרכא בקריית־מלאכי

בתום הדיון נקראנו חזרה וישבנו כולנו על הספסלים שמחוץ לבית ריושקה. כדי להקל על האווירה הכבדה ששררה בינינו, שיחקנו משחק טריוויה בין הקבוצות. צחקנו, נהנינו והתגבשנו. המשחק היה מצחיק ומעניין, עוד פעולה מגבשת.

עכשיו הגיע הרגע הגדול והמלחיץ: הריקוד שתיכננו. המוזיקה התחילה, וכמו "פלאש מוב" אמיתי, התלמידה הראשונה החלה לרקוד. לאט לאט הצטרפנו, עד שבסופו של דבר כל תלמידי ט'/8 עמדו מול תלמידי טייבה ורקדנו את הריקוד שחזרנו עליו שבועות רבים. כאשר השיר "Love on top" הסתיים ותם הריקוד, כל אחד מאיתנו לקח ביד תלמיד מטייבה והרחבה התמלאה בריקודים משותפים.

התאספנו פעם אחת אחרונה כדי לסכם את היום, חילקנו מתנת פרידה לכל תלמיד, ואז הלכנו לאכול בחדר האוכל ולשחק כדורגל במגרש.

האירוע היה הצלחה גדולה, מלא בשמחות וברגעים מרגשים, כאשר הצלחנו להכיר יותר זה את זה ולהיפתח בנוגע לנושאים שקרובים לליבנו. אין ספק שכולנו למדנו המון מהמפגש הזה, ואנחנו משתוקקים להיפגש שוב.

רומי נמרוד, עינת גרליץ, ט'/8

אזרחות

מתמודדים עם השסעים

ביקור בכנסת בעיצומו של פיליבסטר

ביקור בכנסת: דמוקרטיה בעבודה

בסוף דצמבר ותחילת ינואר, יצאו תלמידי שכבה י"א לסיורים בכנסת ישראל שבירושלים. כל אחת מהכיתות נפגשה עם חבר כנסת מאחת המפלגות, צפתה במליאה, ביקרה בחדרי הוועדות ולמדה על מבנה הכנסת ותפקידה.

כיתה י"א 2 נפגשה עם חברת הכנסת יעל כהן־פארן מסיעת המחנה הציוני, שפועלת רבות לקידום נושא איכות הסביבה. חברת הכנסת פארן סיפרה לנו על המצב הסביבתי בארץ, ושיתפה אותנו במאבקיה הפוליטיים להחמרת התקנות המוטלות על מפעלי מפרץ חיפה המזהמים.

פארן השיבה לשאלות גם בנושאים פוליטיים ומדיניים, והשיחה עימה הייתה עשירה ומעניינת.

ביקורנו בכנסת התקיים בעיצומו של "פיליבסטר" שנערך על ידי האופוזיציה בתגובה לחוק ההמלצות – 45 שעות רצופות, שבהן חברי האופוזיציה עלו לדוכן הנואמים והשמיעו הסתייגויות מסוגים שונים להצעת החוק, במטרה למחות ולעורר סערה.

ההימצאות בבניין הכנסת בעיצומו של מהלך פוליטי מעין זה, הייתה מרתקת לכשעצמה.

במסגרת הסיור ראינו גם את העותק של מגילת העצמאות, שמוצג במקום מכובד בבניין, על מנת להזכיר לחברי הכנסת על פי אילו עקרונות וערכים הם מחויבים לפעול ולהנהיג את המדינה.

בסופו של הסיור התנסינו בניהול דיבייט על סוגיית הנהגת תלבושת אחידה בבתי ספר.

הביקור בכנסת הותיר בי רושם רב, ושמחתי על האפשרות לראות מקרוב את בית המחוקקים של המדינה שבה אני חיה.

ענבל וסלי, י"א/2

מעניין לראות את חברי הכנסת במקום העבודה

על הקשר בין מרב מיכאלי לאנרגיות ירוקות

על הסכסוך הישראלי־פלסטיני. מרב מיכאלי בפעולה

בניין הכנסת גדול ויפה. בתחילת הסיור, נכנסנו כל שלוש הכיתות לאולם של הוועדה לקידום מעמד האישה. יש בסך הכול 12 ועדות, ולכל ועדה יש אולם משלה! בהתחלה הייתה לנו הזדמנות להיפגש עם חברת הכנסת מרב מיכאלי, שהעבירה לנו הרצאה מעניינת על ההיסטוריה של הקונפליקט בין ישראל והפלסטינים. אלה בעיות ידועות שאנחנו מכירים, אבל הן חשובות למדינה ולכל האזרחים שלה. מרב מיכאלי דיברה גם על חוסר השוויון בין גברים ונשים גם בישראל של 2018. בסוף דבריה היא העלתה נקודה מעניינת למחשבה: אישה, לדבריה, יכולה כיום להיות או פמיניסטית או מזוכיסטית. כלומר, אם היא לא פמיניסטית, היא בטח מזוכיסטית.

אחר כך המשכנו בפעילות שלנו, כל כיתה בנפרד: עברנו עם המדריכה מתחנה לתחנה, ראינו את הקלף הממוסגר שעליו נכתבה הכרזת עצמאות (ההכרזה המקורית נמצאת בשיפוץ ושימור), דיברנו על המילה "דמוקרטיה" שלא מופיעה בה ועל הסיבה לכך, דיברנו על חברי הכנסת, על המפלגות, על התפקידים שלהם, ישבנו במליאה, ראינו ושמענו את הוויכוחים בין הח"כים. ניתנו שם תשובות לשאילתות חשובות, כמו למשל בעיית הפליטים והמסתננים בישראל. היה מעניין לראות שכמעט אף חבר כנסת לא יושב במליאה! בצד של הליכוד, ישב רק ח"כ אורן חזן וסימס...

אהבתי מאוד את התמונות מישיבות המליאה שתלויות במסדרון הכנסת. התמונות האלה מצחיקות, כי רואים בהן "חיים". התעכבנו גם על המסך הגדול בכניסה לכנסת, שמראה מי מחברי הכנסת נמצא ומי לא. בשלב הזה כבר היינו מאוד רעבים, כי אסור להכניס אוכל לכנסת, והפעם האחרונה שאכלנו הייתה אי שם בחדר האוכל בבוקר. אז צחקנו שבכל פעם שעברנו מתחנה לתחנה, זה היה דרך מזנון הכנסת, והריחות שעלו הקשו עלינו להתרכז ולהקשיב.

בסוף הסיור נכנסנו לאולם של הוועדה לקידום מעמד האישה ודימינו במשחק סימולציה שאנחנו מעוניינים לקדם הצעת חוק: 100% אנרגיות ירוקות בכל המגזרים בישראל: חשמל, תעופה, תחבורה, תשתיות. היה לנו סוג של ויכוח על הצורך להשתמש באנרגיות ירוקות במקום בנפט ובדלק שמזהמים וגורמים להתחממות עולמית. בבחירות דמוקרטיות מקדימות בכיתה, קָרינה נבחרה ליושבת ראש הוועדה, ואנחנו נחלקנו לכמה קבוצות: כמה מאיתנו היו חברי כנסת, כמה מאיתנו נציגי ארגונים סביבתיים כמו גרינפיס ומגמה ירוקה, אחרים נציגי משרד התשתיות והאנרגיה, ואחרים נציגי חברת הנפט וחברת החשמל. קרינה פתחה את הישיבה, ישבנו כולנו סביב השולחן המכובד והעגול והרגשנו כמו חברי כנסת בישיבה.

מאוד אהבתי את הביקור הזה, וגם תודה למורה עפרי, שהעבירה לנו מידע על הכנסת והכינה אותנו לביקור. היה מעניין לראות את חברי הכנסת במקום העבודה שלהם. אולי מישהו מהחברים שלי ירצה בעתיד לעבוד ככה.

אליסה רבינוביץ', י"א/10 נעל"ה

מחשבת ישראל:

מחשבת ישראל: סיור בנושא ייחודן של כיתות וחיי קהילה במדבר

בתחילת חודש פברואר יצאה מגמת מחשבת ישראל לסיור של יומיים למדבר. נושא הסיור היה כיתות וקהילות במדבר, ובמהלכו למדנו להכיר את צורות החיים השונות שמתקיימות כיום או התקיימו בעבר במדבר הישראלי.

התחלנו בחווה האקולוגית Eco-Me, מקום השואף ליצירת סביבה טובה יותר – בין האדם לסביבה ובין אדם לאדם, ולכן חיים שם אנשים מכל העולם, בהם ישראלים ופלסטינים, ומקיימים אורח חיים שיתופי ואקולוגי.

משם המשכנו לאתר הארכיאולוגי קומראן. על פי חוקרים רבים, מדובר במקום מושבה של כת האיסיים בתקופת בית שני. ישבנו מול הנוף המדברי ולמדנו על סגפנות, טומאה, טהרה, גוף־נפש, מלחמת בני האור בבני החושך. התדיינו על אודות אותה הכת: מדוע הוגדרה ככת? מה היה מיוחד בה? מדוע התפלגו מהזרם המרכזי ביהדות באותה תקופה? כל אלו ושאלות רבות אחרות עוררו דיון מעמיק על כיתות בכלל ועל האיסיים בפרט.

משם נסענו להר הקנאים, וניצבנו מלאי יראה מול עוצמת המדבר. התנסינו בפרקטיקה קצרה של התבודדות והתכנסנו שוב לשיחה על כוחה של ההתבודדות ועל אנשים שברחו למדבר.

קבוצה נוספת שפגשנו הייתה קהילת העבריים בדימונה. שניים מחברי הקהילה הסבירו לנו על אורח חייהם הייחודי וערכו לנו סיור במרכז הקהילה, שכלל הסברים והרבה שאלות מצד התלמידים על התנהלות הקהילה והייחודיות שלה. בתום הסיור דנו ביניינו על מאפייני הקהילה ואורח החיים של החברים בה, בניסיון להחליט אם מדובר בכת או לא.

לאחר הביקור בקהילת העבריים נסענו לירוחם כדי להיפגש עם לאה שקדיאל – אישה מעוררת השראה שסיפרה לנו את סיפור חייה ואת סיפורה של ירוחם, תוך שיתוף של דעותיה והשקפת עולמה. היה מעניין לשמוע כיצד מתנהלת חברה המורכבת ממגוון רחב של אנשים בעלי דעות ואמונות שונות מפיה של תושבת המקום שחיה בו רוב חייה וקשורה אליו מאוד. את הערב בילינו סביב המדורה ולמדנו על שדים ורוחות עם פעילות נהדרת שכמה מתלמידי המגמה הכינו. לסיור יצאו כל השכבות של המגמה, והפעילויות השונות היו מהנות, מלמדות ומעמיקות. כל סיור של המגמה מעמיק את הידע שלנו בנושאים שונים – כל סיור עוסק בנושא אחר ומעניק לתלמידים ולתלמידות הזדמנות ללמוד בצורה חווייתית ולצאת קצת משגרת הלימודים.

יסמין דרור, י"א/6

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

היסטוריה

הָיֹה הָיָה

האם מה שקרה בעבר נשאר בעבר? האם יש פרשנות אחת למה שקרה בעבר? ומה אפשר ללמוד מאירועי העבר? ● על שאלות אלה ועוד אנחנו עונים שיעור־שיעור והתשובות... מרתקות!

אנו מכריזים בזאת! ביקור בבית דיזנגוף, שם הוכרזה המדינה

תל־אביב: עיר ללא הפסקה (עוד משנת 1909)

בתחילת דצמבר יצאה איתנו ורדה קרין, מורתנו להיסטוריה ולאזרחות, לטיול בתל־אביב, במטרה ללמוד על ההיסטוריה של העיר. התחלקנו לשתי קבוצות ועברנו בכל הנקודות החשובות. אמנות מילאה כל חלק בטיולנו, ובין שכונה למוזיאון זכינו לשמוע על רבים ממקימי העיר. זו הייתה חוויה מעמיקה ומעשירה, שבה שמענו סיפורים על אובדן, על רצח ועל אהבה נכזבת, וגם נהנינו מחוויית לימוד לא שגרתית. שמענו את סיפור פריחתה של העיר תל־אביב, איך עמדה בכל האתגרים

פעם זה היה הבניין הכי גבוה בעיר. פסיפס גוטמן במגדל שלום

אשר הוצבו בפניה, ואיך השפיעה על תהליך הקמת מדינת ישראל.

מיה כהן, ט'/6

איסלאם: ידע מעמיק יכול לשנות את אופן המחשבה

כהקדמה ללימוד נושא האיסלאם יצרנו שמש אסוציאציות ובה העלינו את כל מחשבותינו, בהתבסס על הידע האישי שהיה לנו – בעיקר מכלי התקשורת. גילינו, שהשמש האסוציאטיבית התמלאה בעיקר במחשבות שליליות.

רועי, המורה שלנו להיסטוריה, הסביר שמטרת הלימוד מבחינתו היא להקנות לנו ידע מעמיק ומבוסס על האיסלאם, על מנת שבסוף הלימוד נוכל לערוך שמש אסוציאציות חדשה ובה נכתוב את מחשבותינו מתוך ידע אמיתי שרכשנו בנושא.

למדנו על ההיסטוריה של האיסלאם מראשיתו, על מצוות האיסלאם, על הג'יהאד, ואף חקרנו דמויות מוסלמיות משפיעות בארץ. אני למשל בחרתי לחקור יחד עם חבריי על לוסי אהריש – עיתונאית ומגישת טלוויזיה ערבייה־ישראלית, שיש לה השפעה ניכרת על השיח של דו־קיום בין יהודים לערבים בישראל.

תל־אביב הקטנה־הגדולה. בבית ביאליק

"כל אחד רוצה שלום עכשיו". ליד קברו של אריק אינשטיין

חלק ניכר מהתוכנית התבסס על לימוד חווייתי שבו שולבו הרצאות בנושאים שונים על האיסלאם: שמענו את הרצאתן המרתקת של רואן ופטימה מכיתה ח'/4 בנושא מעמדן של נשים בכפר קאסם, וכן את הרצאתו של מר סאמר, אביה של סאג'י מכיתה ח'/4, בנושא השתלבות ערביי ישראל בשוק העבודה. כמו כן, צפינו בסרטונים מרתקים על האיסלאם שהמחישו עבורנו את התרבות וההוויה המוסלמית.

בתום לימוד יחידת האיסלאם ערכנו שמש אסוציאציות חדשה בהתבסס על הידע הרב שרכשנו, והשינוי היה דרמטי. הלימוד המעמיק שינה בצורה ניכרת את השקפת העולם שלנו בנוגע לערבים בכלל ולערביי ישראל בפרט, והובהר לנו עד כמה דרוש ידע על מנת לגבש דעה. הפעם נוספו אסוציאציות חיוביות רבות לצד אלו השליליות, ואלו נבעו לא רק מהתקשורת המזינה אותנו בהשקפת עולמה, אלא מהידע הרב שרכשנו.

נגה שרון, ח'/9

ועידת ורסאי: הסימולציה הייתה מוצלחת!

באמצע דצמבר נערכה בכיתה ט'/6 סימולציה המדמה את ועידת ורסאי המקורית אשר התקיימה ב־19 בינואר 1919 ליד פריז. מארגנת הסימולציה הייתה ורדה קרין, המורה להיסטוריה.

תלמידי ט'/6 חולקו למספר קבוצות: עיתונאים, חבר הלאומים ומדינות צרפת, בריטניה, פולין, גרמניה, רוסיה, ארצות־הברית והאימפריה העות'מאנית. אני הייתי חלק מקבוצת העיתונאים, ונדרשתי לסקר את האירוע בכך שאביע את דעתי עליו.

ובכן, אני חושב שאם יש דבר אחד עליו אין עוררין, זה שת־למידי הכיתה הגיעו מוכנים ומזומנים. כל נציגי המדינות ידעו לייצג את עצמם בכבוד. התלמידים למדו לעומק את כל החומר על ועידת ורסאי והתכוננו היטב. כל הילדים התייחסו לפעילות ברצינות רבה וכולם השתתפו במשימות השונות. הדיון והשיח בכיתה היו מאוד פעילים ומעניינים, ולמרות שלפעמים הדיון יצא מכלל שליטה ניתן לומר שהכול התנהל בצורה תרבותית.

ורדה הזמינה מספר מורים שיצפו בנו, בהם מנכ"ל הכפר קובי נווה (סיסקו) שנהנה מאוד, והרעיף שבחים עלינו ועל המורה. התוצאות נקבעו על ידי חבר הלאומים (שאמנם נוסד רק ב־1920, אך שימש אותנו בדיון המדומה), בניהולם של מאיה נייגר ומישל חייפץ, שביססו את מסקנותיהן על הנלמד בשיעורים.

לסיכום, האווירה בכיתה הייתה נהדרת, הילדים והצופים נהנו. זאת הפעם הראשונה שבה הצופים השתתפו בסימו־לציה מסוג זה, תוך הבאת טענות, נימוקים, והתדיינות זה עם זה. למרות תקלה קטנה בחזרה הגנרלית כאשר קבוצת

נציגי צרפת, בריטניה, פולין, גרמניה, רוסיה וארצות־הברית בוועידת ורסאי. מחלקים את העולם מחדש

נציגי צרפת לא נכחו, נרתמו מספר תלמידים לצייר את דגל צרפת, ולייצג אותה בכבוד.
הוועידה הייתה הצלחה גדולה.

אורי כהן, ט'/6

נקודת ציון שנשמטה ל־19 שנה. מגמת היסטוריה בכותל

טרם היציאה נקבע כי כל זוג או שלשה מחברי המגמה ידריכו בנקודה מסוימת בסיור על אודות קרב או מאורע שהתרחש במהלך המלחמה.

כדי שנוכל להתכונן להדרכות באופן הטוב ביותר, נסענו כולנו כחודשיים לפני הסיור לבית הפלמ"ח. שם פגשנו חיילות שמשרתות במקום, שעזרו לנו לאסוף חומרים על נושאי ההדרכות השונים, ולהיחשף לסיפורים האישיים של לוחמים שנפלו בכל אחד מהמאורעות שאותם חקרנו. מבין נושאי ההדרכה ניתן למנות למשל את "מבצע תינוק", הקרב על ניצנים, וסיפורה של שיירת הל"ה.

לאחר שכל אחד עמל במשך כמה שבועות על ההדרכות, יצאנו לסיור שנמשך כיומיים, עד לחמישי אחר הצהריים. ליוו אותנו רכזת שכבה י"ב הדר אגמון פרי, שהובילה את הדרכת הסיור, ומורי צוות היסטוריה: אדם פרקש ושרית רג'יניאנו בשטה, ועומרי נחושתאי שתמך מרחוק.

את הסיור התחלנו בהדרכות בגשר עד הלום (על אודות "מבצע פלשת") ובניצנים, שם גם צפינו בסרט על הקיבוץ וסיפורו במלחמת העצמאות. מניצנים המשכנו ליד מרדכי, שם הדריכה אותנו נירה המקסימה, בת הקיבוץ, שעם פרוץ המ־לחמה, בעודה ילדה צעירה, פונתה מהקיבוץ במסגרת "מבצע תינוק", ושבה אליו עם תום הקרבות.

לאחר מכן נסענו אל מצודת יואב ושמענו את הסיפור על כיס פלוג'ה, ומשם אל עבר ירושלים, כאשר בדרך ביקרנו בנתיב שיירת הל"ה ושמענו הדרכה על אודותיה.

עם רדת הערב, הגענו לאכסניית רבין בירושלים ומשם יצאנו לסיור לילי בעיר, שכלל ביקור ברובע היהודי ובכותל.

ביום שלמחרת, עלינו אל הקסטל ושמענו את סיפור הקרב, תוך שאנחנו נאבקים בקור המקפיא של הרי ירושלים. בסיום שבנו אל האוטובוס להתחמם קצת ונסענו אל רכס המשלטים, שם עשינו מסלול הליכה ולמידה מרתק.

את הסיור חתמנו בנסיעה למצפה הראל, ולאחר מכן אל דגם של דרך בורמה, שהייתה הדרך העוקפת ששימשה מַעבר לכוחות צבא ולאספקה מאזור קיבוץ חולדה לירושלים הנצורה בזמן המלחמה.

לאורך כל הסיור, לוו ההדרכות בשירים על הקרבות ובסי־פורים אישיים של הנופלים. כך יכולנו להתחבר עוד יותר אל האירועים, דרך האינדיבידואל והשירים המרגשים.

שחר ברלב מי"ב/7 מסכמת את הסיור: "לדעתי הסיור היה חוויה מרתקת ומספקת, ובתור תלמידה שאוהבת היסטוריה, הרגשתי שהוא עונה על הסיבות לכך שהגעתי ללמוד במגמה. בעיניי הסיור הראה מה הכוונה ב"למידה משמעותית", כי כשלו־מדים את הנושא של מלחמת העצמאות, אתה יכול לשבת בכיתה וללמוד איזה קרב היה ומי נלחם פה ומי נלחם שם. אבל כשאתה באמת יוצא ורואה את זה, וגם מרגיש את זה דרך הרגליים, זה אחרת, ומאפשר לך להתחבר יותר אל חומר הלימוד. לי אישית זה גרם להתחבר יותר אל המדינה, בעיקר כי אני מאמינה שאדם שלא מטייל בארץ שלו הוא כתייר בה. דרך הסיור הזה הרגשתי שהכרתי את ארצנו בדרך שלא יצא לי עדיין להכיר – דרך אותה המלחמה שבזכות הניצחון בה יש לנו היום מדינה".

רוני סידון, י"ב/7

בעקבות מלחמת העצמאות: סיור שמקים את ההיסטוריה לחיים

בתחילת ינואר יצאנו תלמידי מגמת היסטוריה לסיור מקיף וחווייתי בדרום הארץ ובירושלים, בעקבות מלחמת העצמאות.

מגשר עד הלום, דרך יד מרדכי ועד ירושלים. סיור בעקבות נקודות ציון של מלחמת העצמאות

היה היה

היסטוריה

ילד ארמני יתום במלחמת העולם הראשונה. תמונות שממחישות את הזוועות

מלחמת העולם הראשונה, צרפת:
אדלין שמה קץ למלחמה

במסגרת שיעורי היסטוריה בכיתה ט'/1 עם גילה אפשטיין למדנו על מלחמת העולם הראשונה והתבקשנו להכין יומן היסטורי; התלמידים היו צריכים לבחור דמות שחיה בזמן המלחמה בתוך אחת מהמדינות המעורבות במלחמה, להמציא סיפור לדמות ולכתוב יומן או מכתב המתאר את חייה, תוך כדי שימוש במידע על המלחמה, שלמדנו במהלך השיעורים.

בחרתי לכתוב סיפור על נערה מכפר קטן ולא ידוע בצרפת, כתבתי סדרת מכתבים שמתארים את חייה לפני ובמהלך המלחמה ואת הידרדרותם.

בעבודה קיימים שלושה מכתבים שהנערה עצמה כותבת, בהם מסופר הסיפור מנקודת מבטה ושני מכתבים שבעלה שלח לה מהחזית. החלטתי לכתוב את הסיפור כפי שהוא, מכיוון שהסכסוך בין צרפת לגרמניה היה אחת הסיבות העיקריות לתחילת המלחמה, ובאזור שעליו נלחמו שרר מתח רב. רציתי שהסיפור יהיה מעניין ולכן החלטתי במכתבים עצמם להתמקד יותר בסיפור וברומן של הנערה ולספק את המידע על המלחמה בסיכום נפרד.

הדמות היא טראגית, הנערה מתאבדת בסוף הסיפור. ניסיתי להראות את הצד של האזרחים הפשוטים שנכנסים למלחמה וסובלים מההשלכות של החלטות השלטון.

נערה מצרפת שמתארת את ההידרדרות במכתבים. אמיליה קפלוביץ'

לבסוף, כשהנערה השלימה עם נפילתו של בעלה במלחמה, היא מחליטה למות ומסכמת את כל חייה במכתב אחרון.

"אז הנה אני.
אדלין.
צרפתייה בת עשרים. גרה בעיירה קטנה.
סיפורי התחיל לפני חצי שנה.
נהייתי אחות. יצאתי למלחמה. בעלי מת. חזרתי לכפר.
אני יושבת מול האח, בליל חג המולד, לבד.
מדמיינת את בעלי לצדי. אבל הוא לא. מדמיינת אותו מחייך.
אבל הוא לא, הוא מת.
אני מסתכלת על הארסן, שלצדי. הוא שם, מחכה. הגעתי להחלטה, אני שלמה איתה.
מקווה שגם הוא..."

לסיכום, מאוד נהניתי לכתוב את העבודה, למדתי הרבה והתנסיתי בכתיבה, דבר שגיליתי שאני אוהבת לעשות.

אמיליה קפלוביץ', ט'/1

מלחמת העולם הראשונה, תורכיה:
שואת הארמנים

"אז אני צריך לבחור אדם עם קשר למלחמה, ושיהיה מעניין", חשבתי לעצמי, מביט במשימה שנכתבה על הלוח. "אולי היטלר? לא, ודאי כבר עושים עליו. אולי מדינאי בכיר? מוטב שלא, כך יתפספסו חלק גדול מן התיאורים של המלחמה. אם כך קצין קרבי". החלטתי לבסוף. "אך בעצם חוויית הקרב שלו היתה פשוטה יותר. לפיכך חזרתי לנקודת המוצא: חייל רגיל, בעל סיפור נורמלי יחסית". בשלב זה הייתי אובד עצות. כל שאר עמיתיי לכיתה כבר היו בעיצומו של תהליך הכתיבה. רציתי שעבודתי תהיה מעניינת, וקיוויתי לכתוב על אדם לא שגרתי. תהליך הבחירה שלי ארך יותר משעה, אך לבסוף הרגשתי שלם עם הבחירה.

החלטתי להתמקד בכתיבתי בתושב ארמני באימפריה העות'מאנית. מלבד שירות בצבא, הארמנים במלחמה חוו דברים נוספים, בהם ידועה לשמצה השואה הארמנית. באותו רצח־עם נהרגו, נבזזו והושפלו הארמנים ובכך עמם נפגע וצולק לעד. אותם האירועים קרו מכיוון שהתורכים האשימו את הארמנים בבגידה, כשבפועל רובם שמרו אמונים לאימפריה. לפיכך, בחרתי לכתוב על אחד שכן בגד: ותחושותיו לאחר מכן.

מכתבים מחייל ארמני. עילאי פרקש והיומן ההיסטורי

בעבודתי ניסיתי להביא לידי ביטוי את הקונפליקט הנפשי והאישי של אותו ברנש, ואת המאורעות שגרמו לו לפעול בדרכים שבחר. בתחילת העבודה הוא מתואר כאדם שליו ורגוע, אך במצב בריאותי קשה. כתוצאה מהמאורעות שעבר והדברים שנאלץ לעשות, הידרדר מצבו הבריאותי, וכתוצאה משני אלו גם התערערה שפיותו – עד לכדי טירוף. כך, בשלב מסוים נאלץ לבחור אם לבגוד, ובחר לעשות כן – דבר שלא היה קורה לולא עבר אירועים אלו.

מיד לאחר מכן החל רצח־העם, וניתן לראות הידרדרות קשה אף יותר במצבו, רגשות אשם, חרטה ואובדנות. בחלק מן המכתבים שכתב, ניתן לאבחן התנהגות לא שפויה ומחלות נפש שונות, עד שלבסוף הוא מגיע למצב מזעזע של דיכאון קליני ומת בדרך בלתי ידועה. כמו כן, ניתן לראות את דמותו כטרגית ביותר, שחוותה רצף קשה של אירועים, שמסמל את מה שעברו הארמנים במלחמה.

כדי להביע את כל אלו, הבנתי שעליי לכתוב את עבודתי בצורה לא רציפה, כך שניתן יהיה לצפות באותם השינויים. לכן בחרתי בכתיבת ארכיון מכתבים, שבו הכתיבה יותר ממוקדת, ובכל זאת, פרוסה על פרקי זמן שונים.

בעיצוב העבודה הסופי בחרתי להבליט את נראותה החיצונית במספר דרכים. ראשית, בחרתי להדפיס את דפי המכתבים בצורה של דפים ישנים, שרופים, מוכתמים או קרועים. כך יכולתי להביע באמצעות נראות הנייר את סיפורם של המכתבים עצמם: איך שרדו לאורך השנים, הוברחו ונשמרו בתנאים לא מתאימים.

שנית, בחרתי לשים את המכתבים בקופסה אמיתית בכדי לדמות קופסת זכרונות אישית ושמורה היטב, ממש כפי שניתן למצוא. נוסף על כך, בחרתי לשים בתא נוסף את הערות השוליים של המאמר בצורה גרוסה, כאילו מדובר במכתבים קטועים שנהרסו ברבות השנים, כפי שלעיתים קורה באמת. ולבסוף, החלטתי לצרף תמונות הממחישות את הזוועות שקרו, ממש כאילו שלח אותם אדם, ולצדן מטבעות עות'מאניים מאותה התקופה שהכנתי בעצמי.

משילוב של כל אלו, קיוויתי ליצור עבודה המתארת תהליך מתמשך של שינויים, המדמה ומתאר בצורה מדויקת את רוח התקופה וההיסטוריה של שואת הארמנים.

עילאי פרקש, ט'/1 וגילה אפשטיין, מורה להיסטוריה

כך נראו אבירים. רקמת בייה מהמאה ה־11

דנז׳ורז קמה לתחייה

היא קרמה עור וגידים בדמיון: התאהבה, לחמה, אכלה ושתתה ולבסוף גם מתה ● שירה שמיר על כתיבת יומן היסטורי שלימד אותה יותר מכל מבחן

בנובמבר 2017 קיבלתי משימה מיוחדת במסגרת שיעור היסטוריה. ההנחיות היו פשוטות: "עליכם לעצב יומן אישי, בכל עיצוב ודרך שתבחרו". נושא העבודה גם הוא לא היה מאוד מסובך: נוער באחוזה הפיאודלית בימי הביניים (נושא השיעורים היה אז החברה הפיאודלית). ברגע שההנחיות הגיעו לאוזניי, חייכתי מאוזן לאוזן. כתיבה יצירתית היא התחום בו אני הכי מתמצאת. מבחינתי, עבודת הגשה מתעלה על מבחן בכל תחום אפשרי – היא נותנת הרבה יותר מקום להתבטאות ודעות אישיות, יש יותר אפשרויות לעשייתה, והכי חשוב מבחינתי: אין רק דרך אחת לעשות אותה נכון. לעבודה הספציפית הזו ניתנו חמש תחנות החייבות להיכלל בעלילה. הראשונה היתה "חיי היומיום באחוזה הפיאודלית", השנייה "טקס האישוש", השלישית בחירה בין "פגישה עם נזיר" או "ביצוע חטא וטקס הווידוי", הרביעית "בריחה מהאחוזה אל העיר" והאחרונה "סוף הסיפור". כל תחנה פורטה לפי קריטריונים, וקיבלה תוספת של רפלקציה לפי שאלות מסוימות. כל תחנה מלבד החמישית. מספר העמודים המינימלי היה שישה, שבהם רועי מרון, מורה הכיתה, הקנה לנו חופש כתיבה. יכולנו לקבוע את גורלה של דמותנו. הוא נתן לנו חודש וחצי להגשת המשימה.

מוחי מיד התמלא ברעיונות שונים: אולי נסיכה שצריכה להתחתן, או איכר שבורח מהבית. מה עם אביר שנלחם על חייו בצבא אדונו? אולי עדיף פשוט לכתוב על חיי אנשי הדת. בטווח של חמש דקות, עלו לי לפחות עשרה רעיונות שונים עם עלילה שלמה ודמויות שונות. כשהסתיים השיעור, כל חברותיי דיברו על הרעיונות שלהן. אחת לקחה את רעיון האיכר, אחת את הנסיכה, אחד את רעיון האביר, ולאט לאט כל ילד וילדה בקבוצת חבריי סיפר על הרעיון שלו, עד שלא נותרו לי עוד רעיונות מקוריים. שבורה והרוסה, חזרתי הביתה בהסעות ושקלתי אילו עוד סיפורים נותרו לספר. רק אז עלה במוחי הרעיון המטורף ביותר עד עכשיו: מה יקרה אם אכתוב על נסיכה, שבורחת מהבית, נלחמת כאביר ומסתבכת עם אנשי הדת? עיניי אורו, ומיד ניגשתי לתכנון העלילה.

לפני שהתחלתי לכתוב, עשיתי מחקר קצר על שמות במאה ה־14 ועל תרבויות שונות במקומות שונים. נעזרתי בחברתי עדן, ויחד סקרנו את כל האינטרנט בחיפוש אחר השמות המושלמים ליומנים שלנו. לאחר שמצאנו שמות, עברנו לאזורים. כשסיימנו עם זה, המשכנו לחקור עוד כל מיני היבטים של התקופה, ולבסוף כל אחת כתבה התחלה ליומן שלה. כשסיימתי את התחנה הראשונה, היו לי כבר 5 עמודים. ידעתי שהעבודה שלי לא תהיה 6 עמודים, ואפילו לא משהו באזור. זה עומד להיות חודש ארוך.

שבוע לאחר מכן, בדיוק כשהתיישבתי בביתי כדי לעבוד על המשך היומן, התקשרה אליי חברתי הטובה תמר זיס והציעה שנעשה קרוס־אובר (הצלבת עלילה) בין היומנים שלנו. תחילה, חששתי מהרעיון של תמה. היתה לי עלילה שלמה מוכנה, עם התחלה כתובה וסוף מובנה. אך תמר סקרנה אותי. היא שיתפה אותי בעלילה של היומן שלה, ואני שיתפתי אותה בשלי. למרבה המזל, העלילות שלנו נראו כאילו הן נועדו להשלים אחת את השנייה. כל אלמנט שהיה חסר אצלי נמצא אצל תמר, ולהפך. שתינו התרגשנו וקבענו לעבוד על זה בכל סוף שבוע פנוי שיש לנו. בשיחת הטלפון הזו קבענו עלילה כללית ומטרת כתיבה לשבוע הקרוב. ניתקנו את הטלפונים והתחלנו לכתוב. כל שבוע ישבנו במשך שעתיים, השווינו וחשבנו.

יום אחד, נלחצתי מהעובדה שאני צריכה לכתוב ולהיות תלויה בעוד מישהו. אני עובדת הכי טוב לבד, ולא משנה במה העבודה עוסקת; אם היא בקבוצות אני נלחצת ומתרשלת. ניסיתי למצוא דרך לנסח את זה ולומר לתמר, אבל לא הצלחתי. כתבתי לה הודעה נסערת על העובדה שהעלילה שלה סותרת את שלי ושזה לא הגיוני, למרות שזה היה שקר מוחלט ובכלל נלחצתי ללא סיבה. תמר הרגיעה אותי, כאילו היא ישר קלטה את השקר, והזכירה לי שזה לא חייב לסתור אחד את השני. נרגעתי מעט, והמשכנו לעבוד כרגיל. אז, קרה השינוי. לאחר ארבעה שבועות, הגיע הזמן לסיים את היומן. הגיע הזמן להרוג את הדמות שלי. התיישבתי בחדרי, כרגיל. שמעתי שיר עצוב באוזניות שלי, והתחלתי לכתוב את סוף היומן. מאז קבלת ההנחיות, תכננתי סוף טראגי לעבודה. שכחתי שבסוף אצטרך לכתוב אותה. כל כך נקשרתי לדמויות ביומן, ולא האמנתי שלבסוף הצלחתי להרוג את כולן. כעבור חמישה סופי שבוע, סיימנו את היומנים שלנו – שלי מנה כ־50 עמודים ושל תמר כ־30. שמרתי את הקובץ לפחות שמונה פעמים, ונתתי לתשעה אנשים שונים לקרוא אותו לפני ההגשה בשביל לחפש טעויות לשוניות.

ביום ההגשה חיבקתי את העבודה קרוב לגופי והגשתי אותה אחרי כל הכיתה. היה לי קשה לשחרר את קובץ הדפים ולהגישו לרועי, אבל בסוף הצלחתי, והוא לקח את העבודה. זה אולי יישמע מוגזם, אבל זה הרגיש כמעט כאילו שלחתי את הבת שלי לאוניברסיטה, כאילו חלק מהחיים שלי נגמר. הייתי עצובה לכל שאר היום, ולחוצה לגבי קבלת הציון. חלק מהנשמה שלי היה תלוי לגמרי בידיו של רועי, וידעתי שהציון הזה ישפיע עליי יותר מכל ציון שאקבל השנה. העבודה השפיעה עליי בדרכים שאני לא יכולה לתאר, אני מרגישה יותר קשורה אל הדמות שיצרתי מאשר לכל דמות בספר שאי פעם קראתי, וקראתי המון ספרים. בהסתכלות אחורה, אני חושבת שהשגתי את כל מה שרציתי להשיג, ומעבר לכל דבר שיכולתי לדמיין. אני מכירה את עצמי, ידעתי שהעבודה תהיה ארוכה, אבל מעולם לא דמיינתי שאצליח לכתוב חמישים עמודים מרצון. גיליתי ערכים שלא ידעתי שקיימים בי: סיבולת, התמדה, נחישות, ושאפתנות בלתי ניתנת לעצירה. כתבתי שירים, שפכתי את רגשותיי לתוך כל מלה שהקלדתי, וחשוב מכל – למדתי לעבוד בצוות.

בכל תהליך הכתיבה הרגשתי בעלת כוח אדיר. שלטתי בכל מה שיקרה לדמויות בסיפור – בין מוות ללידה, התאהבות לשברון לב, רעב לעושר. נקשרתי לדמות שלי, דנז׳רוז, באופן בלתי ניתן לתיאור. כל מה שהיא עברה, כך גם אני. לבי נשבר כששלה נשבר, וזה הרגיש כאילו חלק ממני מת יחד איתה. החופש שהיה לי בכתיבה, האבסטרקטיות שבעבודה, זה לדעתי מה שגרם לי להתאהב בכתיבה מחדש.

לא העליתי בדעתי שקטע כתיבה או קריאה יכול לשנות אדם בצורה דרסטית. אלו הרי, אחרי הכול, מלים על דף. אבל אחרי העבודה הזו, אני לעולם לא אפקפק בכוחם של סיפורים.

שירה שמיר, ח'/4

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

היה היה

תצלום מימי העלייה השנייה:
מה אפשר ללמוד ממנו על זמננו?

כיתות י'/9 ו־י'/3 לומדות היסטוריה באופן קצת שונה משאר השכבה. הן נכללות בתוכנית תמ"ר (תוכנית המרה מלאה), שבה הבגרות בהיסטוריה נעשית בתקן מיוחד. במקום מבחן רגיל, אנחנו מבצעים "משימות" ועבודת חקר בכיתה י"א.

אחת המשימות הייתה בהקשר ללימוד נושאי העלייה הראשונה והעלייה השנייה. התחלקנו לקבוצות, וכל קבוצה התבקשה לבחור תמונה משנים אלה ולשחזר אותה. כל קבוצה חקרה את התמונה שבחרה: מי מופיע בה, מה היו הנסיבות בעת שצולמה ומה הייתה הסיבה לצילומה.

התמונה איננה נבחנת רק כדימוי, אלא גם כייצוג של רעיון, קבוצה או תקופה. מאופן הלבוש של האנשים המופיעים בתמונה, דרך הבעות פניהם ועד לרקע שעליו הצטלמו, ניסינו להבין מה הייתה רוח התקופה. תמונות של תנועת הפועלות הראו לנו שגם אז השוויון המגדרי היה נושא חשוב. זוגות חורשים אדמה שיקפו את השלווה, האושר והביטחון שמצאו יהודים בחקלאות ובעבודת האדמה, לאחר שנות גלות ארוכות שבהן לא הורשו להיות בעלי קרקעות. האנשים שמחזיקים נשק בגב זקוף, בחזה מתוח ובראש מורם, מנכיחים את הגאווה שהייתה בהגנה על הארץ.

התמונות האלו משקפות תקופה שבה היה המצב בארץ מסוכן ושברירי. טרם הוכרזה המדינה, וכל מלחמותיה היו לפניה. אך בה בעת, התמונות משקפות אווירה של יצירה, התחדשות ואמונה בדרך. היום המצב יציב יותר, אולי אפילו נהפך למקובע. המדינה בטוחה יותר, אבל לא ברור שעקרונותיה ידועים לה באותה מידה. אולי השחזור הזה עושה יותר מלימוד היסטוריה. הוא מחזיר אותנו, חווייתית, לתקופה שבה ערכים היו ברורים, ואולי החוויה הזו יכולה להניע אותנו לחשוב על הערכים המטושטשים יותר כיום ולהבהיר אותם.

יהלי גדות, י'/3

אנו באנו ארצה. פרויקט שחזור תמונה של עומר בויאר, מיקי רדנסקי

ארגון השומר. פרויקט שחזור תמונה של ארי להבי, רון לקס, עידו נגר, אלמה צ'רנין

חומה ומגדל:
כך מקימים יישוב (בליבו של הכפר)

באמצע אפריל, לאחר תהליך למידה לא קצר, קריאה ומחקר על נושא חומה ומגדל, ולאחר לילה ארוך של הקמת מחנה, העלינו, כיתות ט'/4 ו־ט'/5, מיצג של יישוב חומה ומגדל בשנות השלושים.

במהלך ההדרכה דיברנו על 11 הנקודות בנגב (שהוצבו על מפה שצוירה בחול), על באר מים ששימשה את המתיישבים, והקרנו סרט המציג את סיפור הקמת קיבוץ חניתה. תכננו את תחנות המידע במשך תקופה ארוכה, ודרך הקמתן, חווינו (קצת כמו פעם) כיצד מוקם יישוב בן לילה. תלמידי הכיתות השונות הודרכו על ידינו. את תהליך הלימוד הובילו המורים להיסטוריה רותי פישביין ורועי מירון, המחנך ערן מוסקוביץ' והמחנכת ורכזת השכבה שרי גולדוסר אורי.

דברי תלמידים שהשתתפו בבניית התחנות:

● "את תכנון ובניית התחנות עשינו בקבוצות גדולות, מה שדרש עבודת צוות, יעילות ויכולת להתמודד עם בעיות".

● "בשביל לבנות ולתכנן את התחנה היינו צריכים לשלב בין מידע שלמדנו בעצמנו למידע שנלמד בשיעורי היסטוריה".

● "בשביל ללמד תלמידים אחרים את נושא התחנה היינו חייבים להתעמק בנושאי הלימוד ואחר כך להסביר אותם לתלמידים ולענות על שאלות".

התרשמות הצוות המוביל:

● "מעבר לכך שהמקום מרשים מאוד מבחינה פיזית, הדבר הכי משמעותי בעיניי הוא שתלמידים שהקימו את המקום מדריכים תלמידים אחרים, כאן נמצאת הלמידה המשמעותית".

● "זהו חלום שהתגשם, לראות תלמידים מרימים פרויקט כזה, מאה אחוז בעצמם, כשהמורים הם אך ורק זרקור מכוון, זוהי הלמידה המשמעותית".

תלמידי השכבה שבאו לראות את המיצג:

● "כיתתי התרשמה מאוד, ניתן לראות כי הכיתות המשתתפות השקיעו בתהליך ההכנה ובמהלך הלילה וההשקעה ניכרת בתוצאה. נהנינו מאוד ולמדנו רבות מהתחנות השונות".

● "זה היה ממש נחמד, למדתי הרבה על חומה ומגדל. אהבתי את הרעיון של הקמת התחנות בלילה אחד כמו יישוב חומה ומגדל אמיתי".

עדי שטיאסני, ט'/5

הקמנו לתחייה את יישובי חומה ומגדל. צוות ההקמה בפעולה

שירים וחלוצים

ערב קסום שהדגיש את החומר הנלמד בכיתה. שירה בציבור בנושא העליות לארץ ישראל

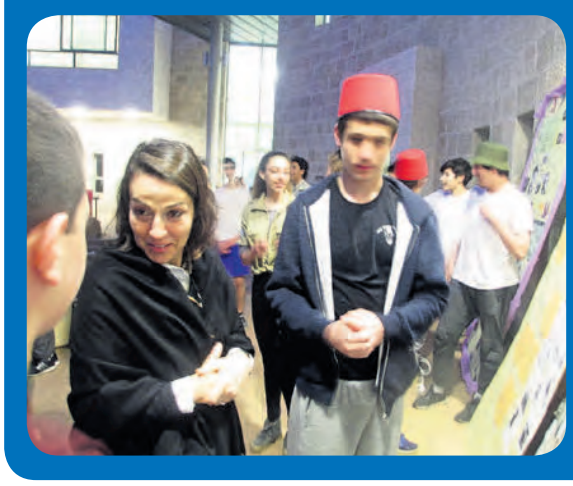
ותודה לצוות

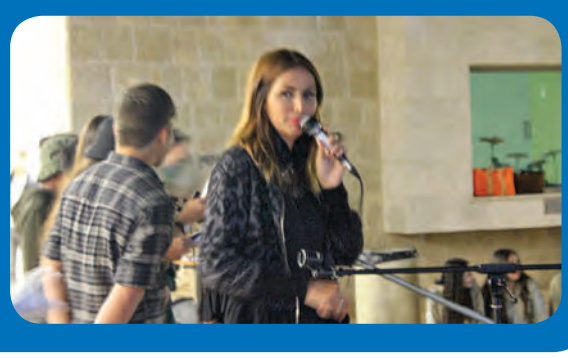
"לצוות הכפר הירוק, רצינו להודות על ערב מקסים שאורגן בתאריך 12.3 לחגוג את הלימוד על א"י בשירה וריקודים. הארגון, האווירה והשמחה האמיתית הרחיבו את הלב".

ד"ר רפי רומנו, הורה מט'/2

"אש יוקדת בחזה, והמחרשה שוב פולחת בשדה"!

לאחרונה, בשיעורי היסטוריה ואזרחות, למדנו על תקופת המנדט הבריטי וקום המדינה. בתהליך הלמידה נעזרנו בק־טעי מקור, בעובדות היסטוריות, וכמובן, בשירים תקופתיים שדרכם המחישו לנו המורים להיסטוריה את האווירה הכ־ללית ואת המסירות והנכונות של החלוצים. לסיכום הנושא הנלמד ערכנו ערב שירה בציבור וריקודי עם לבני משפחו־תינו, שבו הצגנו את הנלמד דרך שירים, קטעים וריקודים.

הערב היה חווייתי מאוד, הוא שילב הנאה ולמידה, תוך העברת ערכי החלוציות והווי התקופה. השקענו בו עבודה רבה, והדבר היה ניכר.

אנחנו רוצים להודות, בשמנו ובשם המשפחות, לצוות המורים להיסטוריה שהגו את הרעיון לקיים ערב זה ועמלו רבות עבורו.

יעל נתנזון, ליהיא ביטון, ט'/7

"העיר תל־אביב של אותם הימים, הייתה בית בודד על החוף"

בחודשים האחרונים, ורדה קרין, מורתנו להיסטוריה ואז־רחות, הכינה אותנו לערב השירה בציבור בנושא העליות ותל־אביב בשנות ה־20 וה־30. במשך שיעורים רבים למדנו על העליות, הגורמים להן, על הספרים הלבנים שיצאו בנושא ועל הבעייתיות בישראל, פלשתינה של אותם ימים.

אחר כך למדנו, באמצעות שירים, על רוח תל־אביב של אותם הימים. דרך שירים שונים, כמו "גן השקמים", "חולצה כחולה" ו"שירת הנוער" זכינו להכיר וללמוד על תחושותיהם של החלוצים ושל העולים החדשים שהתיישבו בתל־אביב. בחנו כל שיר ושיר מכל היבטיו, כך שנוכל לה־בין בצורה הטובה ביותר את האווירה המתוארת בו, ולהכין את ערב השירה בציבור בהתאם.

תלמידים רבים התגייסו לעבודה, ואנחנו, תלמידי ט'/6, ט'/2 ו־ט'/7, בנינו תפאורה יפה. ט'/6 הקימה מקהלה ודאגה לצוות צילום שיתעד את ההכנות המרובות ואת האירוע, נוסף לסולנים ולנגנים מט'/7 שליוו את המקהלה במספר שירים. נהנינו מאוד במהלך ההכנות וערב השירה בציבור היה יוצא מן הכלל – הורים, תלמידים ומורים רבים הגיעו לערב, שרו, רקדו ונהנו מאוד. מיכל פרץ, מחנכת ט'/2 ואורנית שור גרינבאום מחנכת כיתתנו הרקידו את הקהל בשיר ובמחול.

על במת האירוע הועלתה הצגה בבית הקפה "כסית" של אותם הימים לשם המחשת האווירה. בהצגה שיחקו אריאל גנות בתפקיד חנה רובינא, אלון מגל בתפקיד אלכסנדר פן, נדב אבידן ששיחק את אברהם שלונסקי ואורי ללקין בתפקיד המלצר. ההצגה שילבה תכנים קומיים ועוררה עניין רב בקהל. בעת שירת "גן השקמים", עלתה כיתה ט'/6 לבמה והציגה פנטומימה ייחודית הממחישה את מילות השיר.

במהלך הערב, מדריכים (עמרי, יונתן, אורי כהן וכפיר) מכיתה ט'/6 הדריכו הורים בעזרת קוליסות שתיארו את הסיור לתל־אביב (טיול אליו יצאנו בכדי להכיר את תל־אביב של אותם הימים), הספרים הלבנים והמאורעות והעליות.

גם הזמרת הידועה עינת שרוף (אחותה של נאוה דבש) הוזמנה על ידי מורתנו לשירה בציבור והרקידה את כל הקהל וההורים השמחים.

הערב תואר כ"ערב של כיף" (עמית פרקש), "היה נחמד..." (מישל חייפץ), "ערב מצוין" (עמרי וידל), "ערב קסום, חוויה לא שגרתית ושונה" (מיה כהן) ו"ערב שהדגיש את חומר הלימוד שנלמד בכיתה. כיף אמיתי לראות הורים רוקדים ושרים" (נועה מזרחי).

עופרי ריטר, בת עמי בן זקן, נועה מזרחי, מיה כהן, יונתן אבידור, ט'/6

ברית־המועצות בתקופת סטאלין: טרור ופחד

בסוף מארס, נפגשה כיתה ט'/6 עם ויקטוריה רודנייב, אושיה בכפר (!) ומורה לרוסית. ויקטוריה הגיעה על מנת לספר לנו על המשטרה החשאית, הק.ג.ב, בתקופה הקומוניסטית, תקופה של טרור ופחד.

על תקופה זאת אנחנו לומדים בשיעורי ההיסטוריה עם ורדה קרין. סיפורה ריתק אותי ואת שאר תלמידי הכיתה. היא סיפרה על המשטרה החשאית שע־קבה אחריה ללא שום סיבה. בעת חזרתה מביתה, מכונית שחורה חיכתה לה, ואדם שישב ליד הנהג ביקש ממנה להיכנס למכונית. ויקטוריה סירבה בנימוס אבל האיש התעקש.

פחד וטרור תחת סטאלין. ויקטוריה רודנייב מספרת את סיפורה האישי

ויקטוריה הופתעה כאשר המשטרה החשאית ידעה את כתובתה. עד היום היא אינה מבינה מה קרה. הסיפורים של ויקטוריה הם על שנת 1936, כאשר עשרה מיליון אזרחים נרצחו בידי סטאלין ובהם גם קרובי משפחתה. סיפור קשה במיוחד הוא כאשר מנהיג רוצח את אזרחיו. אין ספק ששיעור זה העשיר את החומר הנלמד בכיתה.

מישל חייפץ, ט'/6

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

EMIS

המסע אל החוץ

תלמידי אמיס, בית הספר הבינלאומי, ותלמידי נעל"ה באים לכאן מכל קצוות תבל בחיפוש אחר חינוך משובח. יש שמוצאים כאן בית. תלמידי הכפר יוצאים מביתם לטיולים ברחבי הארץ ואף לארצות רחוקות ● איך מתחברים לשפה העברית ומה אנחנו לומדים על עצמנו במקום חדש, כל התובנות כאן

נפתחים לעולם

"מסע הוא מעבר של נוסע בין מקומות שונים. לעתים מסתיים המסע בחזרה לתחנת המוצא, ולעתים תכליתו היא מעבר למקום אחר. טיול הוא מסע שנועד להנאה, לימוד ובילוי, ובסופו חוזר המטייל בדרך כלל אל תחנת המוצא. מסעות נערכו מאז שחר האנושות. האדם גילה את סביבתו המרחבית, העשיר את קניינו החומרי והרוחני ויצא למלחמות וכיבושים באמצעות תנועה, כאינדיבידואל או בקבוצה, ממקום מושבו הקבוע אל עבר מקום אחר. בתוך כך בנה האדם ערים, מצא אוצרות ושינה את תוואי הטבע המוכרים".

(מתוך הערך "מסע" בוויקיפדיה)

Wadi Nisnas, a predominantly Arab neighborhood. The EMISers met with a guide who briefed the students on the history of the area while walking through, showing street art that graces the roads. The walking tour ended at the Haifa Museum of Art, where the students spent hours walking around the very large exhibition, Dangerous Art, featuring 80 outstanding artists, both Israeli and international. The exhibition was very political and dealt with many contemporary injustices in today's world. Dangerous Art was a huge success with the students, and left everyone deep in thought, and very inspired.

After a long day of experiencing art, thoughtful discussions, tasty Arab food, and inspiration, it was finally time to return to EMIS, ending the last DP2 art trip of the course.

Emanuel Slater

A walk around the exhibition Selfie, self creation, and learning about Umm El-Fahem. EMIS students at the gallery

Inspiration: Visiting in the Umm El-Fahem Art Gallery

On the 23rd of January 2018, the visual art students of EMIS woke up bright and early and got into a bus driving straight to a rainy Umm Al-Fahm (alternatively spelled Umm El-Fahem), an Arab town in the Haifa District of Israel. Upon arrival, the students were welcomed in the Umm El-Fahem Art Gallery with warm smiles and a delicious Arab breakfast. After getting settled in, the students took a walk around the exhibition, Selfie: I Was Here by Ashraf Fawakhry, an exhibition with a clear recurring motif of a donkey as an allegory to the Palestinian narrative.

Afterwards, the EMISers went upstairs to the gallery's studio, where they had one hour and a half to create a piece inspired by the exhibition, and the results were outstanding! There were Jewish students whose artworks reflected their perspective of the donkey as a symbol of a coming messiah, a student from the USA who perceived the donkey as symbolic of the democratic party, and many others who found political and apolitical meanings of their own.

After a presentation of the students' final pieces and a reflection session of the exhibition and newfound knowledge about Umm Al Fahm, students got back into the bus, headed towards Haifa.

In Haifa, students got off the bus in

EMIS

War and crime/
Y.S., Palestinian-Israeli

War and crime
Why do we do it all?
Just to think we are the ones in control
But if we keep going that direction, we will eventually fall
Never to get up, after all we are stuck
In this terrible muddy hole
Now who is in control?
No one!
Because we all fell, fighting over some land or trying to gain a buck
Conflict, dispute, and hate
These things leave no place, for anything but a predetermined dark fate,
...And disgrace
Ashamed? Shouldn't we be?
Is this really who we are naturally?
The human race
Is it meant for war?
It is meant for something much more

To Our Mother Nature/
by Sebastian Cordero, Ecuador

To our mother nature,

From all your beautiful pieces, ranging from organized skyscrapers to peaceful seashores, you damned my people's painting by staining it with dark spots.

Your voluptuous and prominent-self had taken a seat on her old woody chair to rest her eyes before an empty canvas. Your meticulous movements had filled that blank piece with unique colors and textures that would later make of that canvas a desired item.

Its dusty deserts, salty seas, and white seashores had made you grin so intensely that your lips' corners would meet your own ears. Driven by your admiration to your own piece, you decided to place the canvas in the middle of your other creations. You backed off and admired how your latest piece stood out from the previous ones. It looked like an outgrown, curved horn pointing to the east, surrounded by seas and gulfs.

Little did you, mother nature, know that your most beautiful creation would transform into the most chaotic one.

The extensive range of colors from your color palette was replaced by a monochromatic spectrum of red. Your paintbrush splashed the red all over the canvas and the stains were flooding what once were peaceful valleys and prominent sand patches.

Why? Why have you stained my people's paint with blood?

When the red paint had finished you decided to add textures to the canvas. You took metal wires and thick bricks to pile them up forming different lines and shapes in your piece. What had been an integrated piece you transformed into 15 irregular shapes separated from each other by your piled-up bricks and metal wires.

Why? Why have you divided my people's canvas?

After you had gotten bored of the lose, wavy garments and Sharqi sandals my people used to wear, you filled the holes of your palette with dark green and blinding black. These colors would now dress up my people with thick pants, rough jackets, and resistant boots; all reflecting multiple green and black tones.

Why? Why have you added that uniform to my people's paint?

As I finish this letter, tears make their way from my eyes down to the floor as I vehemently hope that each falling drop can fix one heart or repair one life that your creation has broken and destroyed.

Yours sadly and sincerely,
A human living in your chaotic canvas.

Dazzling Bird/
by Dan Sportes, France

The dazzling bird dashed across the daunting sky,
So swift, he busted the stream of sound,
So fast, he overwhelmed the common bird,
So hasty, he duped for a ray of light.

Yet, he would only have conflicts;
The others were always envious
Of his peculiar talent and would needlessly
Tackle his iron shell.

Unlike other might say, that volatile
Was more useful to society;
An international mediator
Who migrated from East to West, from North to South.

This bird might have a tendency to connect with the bipedal specie,
Although he would be used as a commodity,
That could later become expansible
As his internal envelope rusted into a state of frailness.

Hence the winged body resolved to fly,
To fly higher,
To exhibit his contrasted power;
Yet like Icarus, his hubris scorched him,
Crashing down to the earthly flat plains of the microcosm.

Expression: Creative Writing on Peace and Conflict

This year, students from all of our academic programs have been coming together once a week to explore various aspects of the school mission: promoting peace and sustainability. During the semester, students have met green industry leaders, leading academics and humanitarian aid workers and more, who presented a variety of perspectives on conflict, peace and commitment to political action. In addition, our students have had and continue to have opportunities to express themselves and their ideas through personal and group projects and outstanding pieces of work receive awards. These are some examples of creative writing on peace and conflict.

Omri Cohen

3 Bullets/

by Tala Oceanographer, Jerusalem

3 Bullets. One for your heart. One for your brain. One for your steps.

My name in Latin was once Awsa'am. I age pretty slow, although I'm considered one of the oldest among my family. Like many family members I had sufficient water supply to last me a life time, whatever amount of time a life may be. Water is a badge of honor that resembles purity; we are given by our father. It is this magical transparent/ colorless full of minerals chemical substance. It comes in many different configurations like streams, lakes, oceans, and seas. This fascinating badge enriches us with life, and life into a gift of potentiality. I... I also have a powerful protection system. Yet unlike all my siblings I grew up to believe in all three Abrahamic religions at the same time, starting with Judaism followed by Christianity, and Islam. It didn't take much for me to realize that all had more in common than you can ever imagine. All three believe in the same God and the prophet Abraham, but because each speak a different language the name of God is different, אלוקים (Alohem) in Judaism, Lord Jesus in Christianity, and الله (Allah) in Islam. It can be concluded that all three believe in equality, peace, family, charity and respect over all!

For centuries I saw my friends argue, then their arguing turned into fights, and their fights into murder, martyrs, deaths and such nasty human acts. Although I knew it was all wrong based of off religion and just basic human morals, I was never able to speak at all I was always harmed during the fights, but always kept my peace. I loved my people, I had enough water for anyone and everyone. I respected all kinds of people, and was able to protect everyone from any harm. I spoke many languages. My name changed along the centuries as I grew older, and as I learned to read, write and speak new languages. I loved when people brought with them new knowledge for me to grasp and save for centuries to come. I learned to read hieroglyphics, Hebrew, French, English, Arabic/ Persian, Greek/ Latin, Babylonian, Armenian, Turkish, and many many more, these are just some of the recent ones I guess.

I am not known for speaking out loud very often, but when I do it's disastrous to everyone. I have been silent for a really long time, waiting for a sign to do my next move with the hopes of making it the last and most powerful of all. I do not mind changing my name with time, I love change as long as it follows Gods true word. Calmness is one side of my nature, but when my face is being wounded I must act. I am clueless now, I do not know what to do? I can't tell everyone to leave because I can't live without people I am very social, but at the same time I can't live to see people fight over stupid possessions. We are not created to rule and boss people around, we are not created to restrict people from moving freely around based on their background, we are not created to take each other's life, nor to hate each other. I fail to understand why my people act like this.

Anyone that comes to visit is fascinated by my semi organized schedule of prayer. People are amazed by the amount of keys a possess. I have keys to synagogues, churches, and mosques. I provide more than four educational systems in my schools, in more than three languages. I can fulfill all your needs. If you are someone that enjoys nature, I can take you hiking. If you are someone that finds joy in swimming, I have the options for you to chose from. If you just want to read a book, learn a new language, walk in the old city, or the shore, if you are trying to discover who you truly are or want to be... I am here for you. I have one request my olive trees are very sensitive to hard and freezing environments, lately they have been complaining. Complaining about their nutrition source. Their soil is gorged with unnecessary blood.

They named me Ursalem, Uru (the sky's star), Canaan, Aelia Capitolina, Yabous, The Holy land, Jerusalem, עיר דוד (Eir David), Zion (نويهص نصح). I never lived to see peace. There is always some kind of conflict going on. I am always in conflict with myself, attempting to figure out how to deal with the conflicts that happen, I ask for advice from my kins. I remind the people of our morals. I embed history to start a new page, a different unique life. Fighting and trying to reach the top only kills us all. This all destroys our feeling towards our own family before our enemy. We lose our minds. We are unable to walk properly in a pathway of light, hope, and a fruitful future. I want to be able to wake up and sleep and write poetry about my open huge unified fields of olive trees, of clean water accessible to all living things, of music playing to its fullest capacity reaching the dancing clouds, of of of...

3 bullets. One for your heart and soul. One for your brain and thoughts. One for your hands and steps.

(Story under construction)

creating rainbows and lava lamps and painting with vegetable pigments. Gaining knowledge about our world in the science week

Exciting: Science Week

The annual EMIS Science Week is an exciting event which follows a different theme each year. Recent themes have included 'Water', in which students took the opportunity to travel across the country as far as the Sea of Galilee in the north and the Red Sea in the south, and 'Colour', where everything colour-related, from creating rainbows and lava lamps to painting with vegetable pigments, was experienced.

These opportunities have enabled students to gain a deeper understanding of the mechanisms of the world around them, beyond how it appears at first glance. DP2 students are able to use the occasion of Science Week to complete an interdisciplinary project where mixed groups from across all the sciences, come together to create and present unique investigations based on the Science Week theme.

Creating: EMIS art exhibition - 22nd-24th February

The Art Exhibition was one of the most exciting and awaited events of February. While the DP2s concluded their 2-year journey of their Visual Class with their final exhibition, the DP1s presented a group exhibition of two projects.

The Art Exhibition opening ceremony was the closing ceremony of the Peace Stimulation that was running at the same time that the students were setting up their exhibitions. The ceremony was opened and closed by the amazing performances of the DP1 EMIS music band. As a DP1 that was participating in the Peace Stimulation, as an art student that had to set up the exhibition and as a music performer in the band that had to constantly rehearse for the performance, I found it very challenging and exciting at the same time to be part of such amazing activities. It is very interesting that 4 out of 6 of our DP1 band members, take art as a class too.

In the Exhibition, themes like Identity, Culture, Religion, Feminism etc. dominated the most. The whole school was emptied and all the classrooms were turned into engrossing

Dealing with Identity, Culture, Religion, Feminism. EMIS art exhibition

exhibitions of EMIS students. Amongst the visitors, there were many relatives and family members, as well as important personalities that gave very positive feedback. The art teacher, Shlomit Kanfi, was a great help throughout the whole process of curating and setting up the exhibition. She helped a lot logistically, emotionally and creativity-wise. We are very grateful to her for all the help and support!

Now that the DP2s journey in art ended, we, the DP1s are taking the lead so stay tuned for our art exhibition next year!

"In Art we trust!"

Erlisa Kulla, DP1, Albania

אנחנו קבוצה של שישה תלמידים. נסענו לניו־יורק כדי לייצג את הבית ספר הבינלאומי בכפר הירוק – אמיס. בשבוע אחד הספקנו לעשות כל כך הרבה דברים! השתתפנו בכנס של בית הספר הבינלאומי של האו"ם, נפגשנו עם הרבה אנשים חשובים בניו־יורק, וסיירנו בעיר.

הכנס של האו"ם היה מרתק, זכינו לפגוש אנשים המתעסקים בטכנולוגיה מתקדמת, אחד מהם היה צבי גל, מומחה ישראלי בינלאומי לאינטליגנציה מלאכותית, ולשמוע את דעותיהם על מה אנחנו יכולים ללמוד מהעבר, איך העולם מתקדם, ומה העבודה של העתיד. מלבד זאת, זכינו לפגוש הרבה תלמידים מבתי ספר בינלאומיים מסביב לעולם וליצור רשת חברתית רחבה של נערים ונערות המתעניינים וסקרנים ללמוד על תר־בויות ונקודות מבט שונות. עם זאת, הרבה תלמידים התעניינו באמיס ומתכוונים להירשם לבית הספר ולעזור לנו להפיץ את המשימה החשובה שיש לנו – לפתח שלום וקיימות דרך חינוך. באחד מימי הכנס אחד התלמידים – מריו מספרד – נבחר להשתתף בדיון בנושא סכנת אינטליגנציה מלאכותית ונאם באסיפה הכללית של האו"ם.

ביום הראשון נפגשנו עם גלית פלג מהקונסוליה הישראלית בניו־יורק שעזרה לנו להבין עוד על הקהילה היהודית בניו־

Delivering a speech at the United Nations General Assembly. Mario Fernandez

יורק ומה השפעתה על התקדמותה של העיר, ועל הקשרים בין ארצות־הברית וישראל. ביום השני נפגשנו עם נשיא ערוץ הטלוויזיה HBO ריצ'רד פלפר. פלפר הפתיע אותנו בתמיכתו ובהערצתו כלפינו. הוא הציע לעשות סרט דוקומנטרי על אמיס הבנוי מסיפורים של תלמידים. בנוסף, הוא יבוא לבקר בבית הספר באוקטובר שנה הבאה. ביום השלישי נפגשנו עם סטיבן פורבס. דנו איתו בעניינים פוליטיים וכלכליים ולמדנו על דעתו בנושא. בנוסף נפגשנו בבית של אבלין ליפר עם מפתחי הקרן – ברכה. שם הצגנו את סיפורנו האישי, למה בחרנו באמיס ואיך התפתחנו והשתנינו במהלך השנה שם.

צילי צ'ארני הייתה חלק גדול מהמסע לניו־יורק. היא עזרה לנו ליהנות מהעיר, לראות את המופע "Blue men show" שהיה מוצלח ביותר, ולאכול אוכל משובח.

קשה לסכם את המסע: הוא היה מפרך, גדוש, ומעבר לכל הציפיות. החוויה שלי הייתה מאוד מיוחדת מבחינתי מפני שז־כיתי להיות חלק ממציאות שלא מוכרת לי. החוויה העלתה בי שאלות וגרמה לי להרגיש שאני בת מזל שאני לומדת באמיס.

קרן סבן, י"ב, ישראל

Taking part in a workshop of organic buildings. Emis Green Team

Impression: Green Team Visit to Kibbutz Lotan

This year, EMIS Project Week was focused on borders of Israel. After three days spent across the country, the Green Team went to the Arava to explore topic of sustainability in some of the most innovative kibbutzim in the country. First of them is kibbutz Lotan, which hosts the Eco-Campus and the Eco-Kef, and promotes permaculture.

The Eco-Kef is made mostly of organic buildings made of sand, mud and straw. Our group had the possibility to take part in a workshop, teaching us techniques on how to build bricks for similar buildings. The impact that the kibbutz is trying to have is not limited to just these particular homes, as the invention of compost toilets saves the kibbutz from a large waste of water and in addition, after a year, makes a great compost that is used for the vegetable garden – where any kind of plant is grown despite location in the middle of the desert thanks to use of innovative drip irrigation system.

In the Eco-Campus, students of the Green Apprenticeship program implemented small, but great ideas on how to save energy, like a "blender bicycle", to exercise while you're preparing a healthy smoothie. The same technique is used with a "laundry machine bicycle" that transforms the energy from your body into energy to wash your clothes. Saving energy is also applied to cooking, with a really advanced solar kitchen, that allows to cook a meal in a couple of hours without wasting electric energy. The original and authentic ideas of the people living in the Kibbutz are inspiration to develop community and how we approach sustainability in EMIS.

Beniamin Strzelecki, DP2

Hiking: DP2 trip to Eilat

With the year coming to an end, the graduating Class of 2018 went on their last school trip to the south of Israel. The first stop was a visit to a Buddhist center in the desert, followed by a hike along the Shoret Canyon. Thereafter, the journey continued to Eilat where the students spent the night and enjoyed a fun boat party.

The next day started with a longer hike which led to a beach where students got to see the most beautiful coral reef in Israel. Then, the class made it to Kibbutz Ketura where the students enjoyed a bonfire and stayed overnight.

The last day started with a tour around the sustainable kibbutz and the last stop was the largest crater in Israel in Mitzpe Ramon. Overall, the trip was a great opportunity to enjoy the last few moments together.

Isabella Akesson, DP2 from Italy & Sweden

Our last school trip. DP2 in Eilat

Travling: EMIS Delegation to the UN – 2018

From February 25th to March 3rd, a delegation of six EMIS students composed by Beniamin Strzelecki, Trang Nguyen, Sebastian Valdivieso, Keren Saban, Shana Hazboun and me, Mario Martin, accompanied by our Development Manager Ms. Rachelle Schilo and our Principal Mr. Gili Roman, had the honor to represent EMIS and Hakfar Hayarok in the 42nd UN International School Conference: Under CTRL: Technology, innovation and the future of work in New York City.

The experience of visiting the UN, as well as attending such a prestigious conference, was something unique. We had the opportunity to meet lots of international students from schools around the world, as well as other important people from different fields, such as Richard Plepler (CEO of HBO) or Steve Forbes (Forbes Magazine), and therefore we could share the mission of EMIS within a wider sphere of influence. The trip was very accomplishing both personally, as I had the chance to deliver a speech in the United Nations General Assembly, and as a school, because we were able to promote the values of EMIS and Hakfar Hayarok as well as acquiring great knowledge about the topic of the conference.

Mario Fernandez, DP1, Spain

★★★

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

מסלול

אלמוגים מתחת למים ועמודי שלמה במכתש תמנע. שכבה י"ב בטיול לאילת

חוויות מהדרום הרחוק

במרץ 2018 יצאנו כל שכבה י"ב לטיול שנתי לאילת. ביום הראשון ביקרנו בבה"ד 1 לש־מוע הרצאות מצוערים וממפקד בית הספר לקצינים. לאחר מכן הגענו לאכסניית אנה באילת. בערב הראשון הייתה אווירה כיפית. שוחררנו לטיול ברחובות העיר. מזג האוויר היה נפלא. המוני תלמידים רצו לרוכנים לעשות קעקועי חינה, לקנות בגדים ולאכול. יוחדה קבוצה שעשתה קעקועי זוהר ארגוב על החזה.

ביום השני ביקרנו במצפה התת־ימי, פעם שנייה בשבילי. הראות במצפה הייתה מעולה, ראינו זהרונים, פרפרונים נצרנים, תוכינונים ואפילו אבו־נפחה. כמו כן ראינו בחדר ממוזג מוצג ענק שהיו בו כרישים רבים. מיזוג זה חשוב באילת בגלל החום הכבד. בהמשך היום חולקנו לשני גושים. גוש אחד נסע לקניון האדום, והשני – לחוף השונית לצלילה בים. צללנו בים עם מדריכה צמודה. זו הפעם הראשונה בחיי שבה צללתי. הצלילה הפכה את היום ההוא למיוחד, וחוץ מניסיון תקיפה כושל של תוכינון, הייתה מרגיעה ביותר. לאחר מכן הגושים התחלפו. בערב נערכה מסיבה שכבתית עם בשר על הגריל.

ביום השלישי, יום קצר, עברנו בקיבוץ המגדל תמרים, עגבניות ועשבי תיבול. שמענו וראינו מערכת טיהור שפ־כים שהקיבוץ משתמש בה. המדריך מטעם הקיבוץ סיפר על כך שהקיבוץ מגדל קנאביס רפואי, והתבדח על כך שהפעם אין דגימות לטעימה. לאחר מכן נסענו לתמנע. זהו

פארק ארכיאולוגי היסטורי, שמציג תרבויות עתיקות רבות שהתקיימו באזור. היה עוד הרבה שרציתי לחקור במקום וגם ללכת ממקום למקום ברגל ולא באוטובוס.

ברצוני להודות לסגל המורים, להנהלה ולעובדים על שש שנים מופלאות בבית ספר מדהים. הכפר תרם לי רבות בכל אספקט בחיי, ובעיקר בחלק החברתי. התבגרתי בחטיבה בעזרת שיעורי השטח והמנהיגות, ובתיכון – בכל חלק ממנו. אני מקווה לחזור לבקר פה עוד הרבה פעמים.

שקד ויצמן, י"ב/3

טיול שנתי
שכבה י"ב

טיול אחרון וזיכרון

"אחרון", זה מה שכתבנו כולנו מתחת לתמונות מהטיול שהעלינו לאינסטגרם. עברו שנה אחרי שנה, טיול אחרי טיול – אבל הטיול האחרון בי"ב תמיד נשמע כמו משהו רחוק, שלא יגיע אף פעם.

פעם הוא היה נראה לנו חלום, סמל לסוף ולחיים בוגרים שמצפים לנו אחרי סיום בית ספר. חיכינו לטיול הזה וצי־פינו ממנו להרבה. מה שאני יכולה להגיד עכשיו, כשכבר עברנו אותו – הציפיות התגשמו.

ברור שאין שום דבר מושלם. וגם בטיול היו צדדים יפים יותר ויפים פחות. אבל הוא היה האחרון, הוא היה רק שלנו ורק בשבילנו – זה מה שהפך אותו לחוויה בלתי נשכחת של שלושה ימים עם החברים ועם המחנכים.

למרות שאת רובו של היום הראשון תפסה הנסיעה הארוכה מהמרכז לדרום, הספקנו לבקר בבסיס צבאי בה"ד 1 (בית ספר לקצינים) בנגב. קיבלנו הרבה מידע שימושי על המקום ועל הקצונה, אבל מה שהדהים אותי במיוחד היה לראות איך כל הצוערים עוברים בריוק אותה הכשרה לקצונה. יש בזה מסר חזק מאוד – לא משנה במה אתה עוסק, תכונות המנהיג זהות גם עבור צוער לוחם וגם עבור צוער טכנאי. בערב של אותו היום הגענו לאכסנייה ויצאנו להסתובב באילת. לא לקח לנו הרבה זמן לעבור את כל החלק התיירותי של העיר אבל כשחזרנו לחדר הינו עייפים כל כך – שנפלנו לשינה עמוקה.

תמיד כשחשבתי על אילת הדבר הראשון שהיה קופץ לי לראש הוא המגדל של המצפה התת־ימי. בעצם, יש אולי עוד דבר – הצלילה בים. ושניהם היו לנו ביום השני של הטיול. את הבוקר התחלנו עם קצת היסטו־ריה על דגל הדיו ואחר כך המשכנו למצפה התת־ימי. במצפה פתאום גילינו שלגיבורים בסרטים "מוצאים את נמו" ו"בובספוג מכנס מרובע" יש שמות ביולוגיים נורמליים, ראינו דגים צבעוניים וחמודים, כרישים שהיו חמודים פחות ואת האלמוגים היפים מתחת לים.

אחרי הסיור במצפה, נסענו לעשות שנורקלינג. המים היו קרים כל כך אבל החוויה לשחות עם הדגים, שמקודם ראיתי מאחורי הזכוכית, גרמה לי לשכוח מהקור. בהמשך היום נסענו לקניון האדום במדבר. הרגשתי נפלא, ורק החום הישראלי החזיר אותי למציאות מדי פעם. את הערב בילינו בחוף הווילאג' עם בשר על האש ומסיבה מדהימה. באותו ערב, חלק מהשכבה רקדו בדיסקו ואחרים פשוט ישבו על שפת הים ונהנו מהנוף שנשקף מהחוף.

ביום השלישי קמנו מוקדם. אהבתי במיוחד את היום הזה. בהתחלה, ביקרנו בקיבוץ אליפז, שבו תושבי הקיבוץ עושים משהו בלתי נתפס – גידולים חקלאיים בלב המדבר האין סופי. היינו בשדות גידול תמרים ותבלינים שונים וגם בחממות של עגבניות שרי. כמות כזאת של עגבניות לא אכלתי בחיים – באיזשהו שלב חשבתי שאקבל אלרגיה אליהן.

אחרי הסיור באליפז התקדמנו לכיוון פארק תמנע – מקום שבו האדם והכוח שעומד ברשותו פוגשים את הטבע המדהים של המדבר: ציורים מצריים על הסלע הענק, הס־פינקס והמערות העמוקות ששימשו כמקור למתכת ברזל.

היום האחרון עייף אותנו מאוד. בקושי עמדנו על הרגליים, אבל היינו מאושרים. לא רציתי שהחוויה הזאת תיגמר אבל בכל זאת התגעגעתי לכפר ולמנוחה.

בדרך חזרה חשבתי לעצמי על הדברים הקטנים שמלווים את כל הטיולים השנתיים: גלידה בתחנות דלק, רעש מטורף באוטובוסים, אושר כשסוף סוף הולכים לישון אחרי יום עמוס ושיחות עם החברים בשעות הקטנות של הלילה – כל השטויות האלה נשארו בעבר, ודווקא מהן היה מאוד עצוב להיפרד. אך עוד אפשר להיזכר בהן בחיוך רחב.

אלינה קוזיצינה, י"ב/10

טיול שנתי נעל"ה
שכבה י"ב

הליכה על מצלעות המכתש, התנדבות בחווה חקלאית וסדנת מנהיגות. שכבה י"א בניצנה

טיול
שכבה י"א

ניצנה: ללכת על הקצה (של המכתש)

בשבוע השני לפברואר יצאו תלמידי שכבה י"א, בשני מחזורים, לשלושה ימי טיול והתנדבות בניצנה, כפר קהילתי הממוקם דרומית לבאר שבע, כשני קילומטר מגבול ישראל-מצרים.

ביום הראשון טיילו התלמידים בעין סהרונים, מסלול הליכה על מצלעות המכתש הגדול, ביום השני התנדבו בחווה החקלאית של ניצנה, עברו מספר פעילויות O.D.T ונהנו מזמן חופשי בגבעות החול שליד היישוב, וביום השלישי עברו סדנה בנושא מנהיגות וביקרו בשבטה, אתר ארכיאולוגי הממוקם על דרך הבשמים ומוכרז כאתר מורשת עולמית על ידי אונסק"ו. את הטיול אירגן רכז השכבה, ליוו מחנכי הכיתות והדריכו חברי קומונת ניצנה. היה מהנה מאוד, מלמד ומעשיר, ואין ספק שהחוויה לא תישכח במהרה.

אלה זליקובסקי מולר, י"א/4

לטייל עם דעה

באמצע מרץ יצאנו למסע "אדם ואדמה" דרך ארגון "השומר החדש". המסע ארך שלושה ימים, במהלכם התפצלנו לקבוצות שכבתיות הכוללות ילדים שלא הכרנו לפני כן. המסע לימד אותנו לצאת מאזור הנוחות ולסגל לעצמנו דעה, תוך עזרה לזולת. פגשנו חברים חדשים ועיבדנו את אדמת הארץ.

היום הראשון במסע נקרא יום "שומר עצמי". ביום זה הדגשנו את הזהות האישית שלנו, ולמדנו להעריך את עצמנו ולסמוך על עצמנו. היום השני כונה יום "שומר אחי", במהלכו התוודענו לסיפורו של חיים זילברמן וח' קלאים רבים אחרים שסובלים מנגיבות חקלאיות. לאחר מכן, עבדנו בקרקע החקלאית ושמרנו עליה. לבסוף, היום האחרון נקרא יום "שומר ישראל". ביום זה עיבדנו גם כן את הקרקע, וסיכמנו את חוויותינו מהיומיים הקודמים. הטיול כלל פעילויות רבות לצד מעגלי שיח מעשירים.

הפעילות האהובה עליי היתה פעילות במהלכה נתנו לחברי הקבוצה שלנו להוביל אותנו כשאנחנו מכוסי עיניים. הדבר עזר לנו להכיר את חברי הקבוצות שלנו, ולגבש אותנו כשכבה. חזרנו עייפים אך מרוצים, ואני מקווה שיהיו לנו עוד טיולים רבים כאלה.

ארי להבי, י'/3

מסע
שכבה י'

עוזרים לחקלאים שסובלים מגניבות חקלאיות. שכבה י' עם "השומר החדש"

70
70 למדינה 10 לעיתון הכפר

משלחות

יומן מסע מהולנד:
אפיפיות, שלג ושבוע של חוויות

המשלחת להולנד

ב־12 לדצמבר, יומיים לפני חופשת החנוכה, יצאה משלחת הכפר הירוק לאוטרכט, הולנד. הם שהו שם שמונה ימים, התארחו אצל משפחות מקומיות, ביקרו בבית הספר האנתרופוסופי המקומי וטיילו בערים המרכזיות. עם המשלחת יצאה גם כתבתנו אלה זליקובסקי מולה, מי"א/4, הנה יומן המסע שלה.

יום שלישי, 12.12.17: נפגשנו בשדה בשעה שלוש לפנות בוקר. לאחר אפיזודת איבוד דרכון ואיחור קל של המורים המלווים אריאל ועמיר, עברנו את הצ'ק אין ונשארנו עם כמה דקות להסתובב בדיוטי־פרי. נפגשנו עם המשלחת לאיטליה, שיצאה חצי שעה אחרינו, נבהלנו מההבנה שיש הבדל של כמעט 20 מעלות בין ישראל להולנה. אמרנו להתראות להורים ולחברים בטלפונים ובשעה חמש וחצי עלינו על המטוס. הטיסה לא היתה ארוכה, אבל הרגישה כמו נצח – כנראה כי רק אז התחלנו להבין שאנחנו באמת טסים, באמת עושים את זה. עם זאת, לקראת הנחיתה כל מה שהרגשנו היתה התרגשות טהורה; ובייחוד ממזג האוויר המושלג, אותו פגשו חלקנו בפעם הראשונה. מיד אחרי הנחיתה נסענו לבית הספר המארח, שם נפגשנו בפעם הראשונה פנים מול פנים עם המארחים שלנו והשתתפנו אתם בשיעור – דבר שהוחלף במהרה במלחמת כדורי שלג סוערת, אשר ממנה חזרנו כולנו קרים אך משועשעים. לקראת ערב חזר כל אחד עם מארחו הביתה, הכיר את המשפחה, התארגן והלך לישון – אבל לא לפני שהודיע לאמא ואבא (אריאל ועמיר) כי הגיע בשלום, כמובן.

(שלג! יש פה שלג! קר, רטוב ולא באמת רך כמו שמראים בטלוויזיה; כדורי שלג קשים וכואבים כשהם פוגעים בך! אם עושים מלאכי שלג כל הבגדים נרטבים, ובשביל לעשות אנשי שלג צריך לגלגל כדורים גדולים וכבדים. היה מאוד קר בחוץ, וכנראה היינו צריכים ללבוש את המעילים והכפפות, אבל אחרי כמה זמן בשלג הגוף גם ככה מאבד תחושה.)

יום רביעי, 13.12.17: כולם התעוררו עייפים, חלק אפילו חולים מהקור והרטיבות של מלחמת כדורי השלג מאתמול. ועדיין, נפגשנו בבית הספר בשעה שמונה בבוקר ומשם יצאנו לאוטרכט, עיר המחוז הגדולה, לסיור רגלי. ביקרנו בבית הכנסת הרפורמי, שמענו את סיפור הקהילה, קיבלנו סיור מודרך במוזיאון לנצרות והיסטוריה הולנדית, וראינו את הכנסייה המרכזית עם כל קישוטי הכריסטמס הצבעוניים. בנוסף, אכלנו צ'יפס הולנדי, שבאמת היה מאוד טעים, ובשעות אחר הצהריים המאוחרות חזרנו לבית הספר רטובים אך מרוצים.

(כמה קר פה וחשוך. השמש שוקעת בשעה שש לפנות ערב, וזורחת בתשע. כולם פה באמת נוסעים הרבה על אופניים, דבר מרשים בהתחשב בכך שכל הדרכים מכוסות קרח ושלג. אולי הם רגילים לזה, ואולי פשוט לא אכפת להם להחליק. הם מגיעים רטובים לחלוטין בבוקר לבית ספר, דבר שלא היה עובר כאן בשקט, ומסיבה לא ידועה בכלל לא משתמשים במטריות.)

יום חמישי, 14.12.17: נסענו כולנו לעיר רוטרדם, עיר הנמל השנייה בגודלה בהולנד, שם נסענו בחשמלית, ביקרנו בשוק אוכל, שבו אכלנו מאפי חג הולנדים מסורתיים ובוריטו־סושי טיפה פחות מסורתי, ולקחנו אוטובוס־סירה לדוטרכט;

ביקור משלחת מיפן

משלחת לפולין

המשלחת לאיטליה

המשלחת לווינה

שם ביקרנו בכנסייה וטיפסנו על מגדל בכדי לראות את הנוף (שהיה נפלא, דרך אגב) ואכלנו פופרג'ס (Pofferjes) – מעין פנקייקים הולנדים מחיטה ברוטב חמאה ואבקת סוכר.

(ידענו שאחר הצהריים ייקחו אותנו לאכול פנקייקים הולנדים מסורתיים, ואחרי יום מלא בטיול ברגל, זה נשמע נפלא. הגענו למסעדה מורעבים, כבר לא יכולים לחכות לאכול את ה"מעדנים" האלו שההולנדים דיברו עליהם כל היום; הבעיה היא, שהם לא באמת כל כך טעימים. את האמת? אף אחד מאיתנו בכלל לא היה יכול לסיים אחד שלם. הפנקייקים שלנו מתוקים ופריכים, שלהם בטעם של פריכית מבושלת טבולה במים. אבל הם הזמינו אותנו על חשבונם, והביאו לנו כמה וכמה וכמה צלחות, אז לא היה לנו נעים לא לאכול אותם. בסוף מצאנו שיטה: אם טובלים את הפופרג'ס במספיק חמאה, הטעם נעלם.)

יום שישי, 14.12.17: יום טיול באמסטרדם! התחלנו עם "חפש את המטמון" ברחובות המרכז, בו ראינו אתרים חשובים ולמדנו עובדות מעניינות על העיר: למשל, שהעיר בנויה כולה סביב תעלות בשביל לאפשר העברה פשוטה של חומרים למפעלים שהיו בסיס ההתיישבות באזור, או שאחד האתרים ההיסטוריים המפורסמים בה הוא פסל של חזה חשוף של אמן אנונימי, שמסופר כי הוא חיקוי של החזה של אחת ממלכות הולנד. קיבלנו גם זמן חופשי לאכול ולעשות קניות, ולקראת ערב ביקרנו ברייקסמיוזיאום, מוזיאון לאמנות הולנדית מכל התקופות, שם ראינו את העבודות המפורסמות של ואן גוך ורמברנט, והתפעלנו מאוספי האמנות הנחשבים מהעשירים בעולם.

(במוזיאון היה לנו ויכוח: האם אמנות ימי הביניים הנוצרית פחות יפה מאמנות המאות המאוחרות בגלל חוסר הפרופורציות והצבע? הגענו גם למסקנה שהמילה "רוקוקו" מצחיקה אחרי שאומרים אותה כמה פעמים ברצף, ושתינו סטארבקס מקורי בכוסות חג מיוחדות, מה שגרם לנו להרגיש basic במיוחד.)

ימי שבת וראשון, 16.12.17–15: שישבת חופשי עם המאחרים, או יותר נכון שבתראשון. חלק הלכו לפארק השעשועים אפטלינג, חלק יצאו לטייל במרכז והשאר יצאו לבלות עם המארחים וחבריהם במועדון המקומי.

(בשישי בצהריים קנינו עץ חג המולד! הם מגיעים עטופים בסרט, קשורים כדי שהענפים לא יישברו. כשפותחים אותם בבית הם נפתחים כמו מטרייה. קישטנו אותו באורות ובכדורים אדומים וכסופים, וברקע שמענו שירי חג. בשבת בבוקר אכלנו לחם כריסטמס מסורתי, עם מרציפן באמצע ופירות יבשים, ויצאנו לבקר בשוק הכריסטמס בחיפוש אחרי סווטשירט מכוער.)

יום שני, 17.12.17: הידעת? מקור השם של גבינת גאודה הוא בעיר גאודה שבהולנד! בבוקר ביקרנו בתחנת רוח בעיר יסלסטין, אחת מהחמישים האחרונות העובדות באופן מסחרי, ולאחר מכן טיילנו בעיר ואז, שם ראינו מוזיאון מכשפות. יש בו משקל עתיק שאיתו היו שוקלים נשים, אשר היו מואשמות במעשי כשפים, ומחליטים על גורלן. לאחר מכן נסענו לבקר בעיר הגבינה המפורסמת, שם טעמנו סוגי גבינות שונים והכנו שטרופוואפל, אפיפיות בעברית, במאפייה מסורתית בת שלושה דורות!

ותודה למלווים

חדווה אפשטיין, רכזת המשלחות, כותבת:

90 השגרירים הצעירים של הכפר הירוק שבו ארצה בשלום לאחר השלמת משימת בניית הגשרים אל העולם.

הם הציגו את עצמם, את הכפר הירוק ואת ישראל בצורה מכובדת בפני קהלים רבים ומגוונים, הדליקו נרות חנוכה יחד עם המשפחות המארחות ובבתי הספר השונים, השתתפו בשיעורים בשפות שונות ואף למדו להתבטא במקצתן, לימדו ילדי כתה א' את ריקוד הסביבונים, יצרו ויטראז' בשיעור אמנות, וביקרו במוזיאונים ובמוסדות לאומיים .

זאת הייתה חוויה משמעותית ובלתי נשכחת עבור כולם.

מלוא התודה וההערכה למלווים: רועי אביב ומרק דורנובסק, וינה, אוסטריה; ענת בראל ועליזה בשור, קיז'וב, צ'כיה; הדר פרי ואור זהר, קלן, גרמניה; עינת פוליטי ונועם נדיר, בוסטו ארסיזיו, איטליה; עמיר אייל ואריאל סלוביס, זייסט, הולנד; ענת עינבר ושלי בהרן, נווי סנץ, פולין.

(אולי תהיתם, למה שישפטו נשים החשודות במעשי כשפים על פי משקלן? הסיבה היא, שעל פי האמונה הנפוצה בהולנד של ימי הביניים, מכשפות יכלו לעוף על מטאטא רק אם הן שקלו מעט יחסית, דבר שהן היו מסוגלות לעשות עקב כריתת ברית עם השטן. כלומר, כל אישה ששקלה פחות מהממוצע היתה חשודה בהיותה מכשפה אפלה ומסוכנת. כמובן, גם אנחנו רצינו להיות בטוחים שלא מסתובבת בינינו אחת כזו. אבל שתיים מאיתנו הוכרזו כמכשפות, ובהן אנוכי; ולא כי לא הייתי כבדה מספיק, אלא כי המשקל לא הפסיק להתנדנד, דבר אשר, לבטח, קרה בשל התערבות מלמטה שמצביעה על היותי מכשפה.)

יום שלישי, 18.12.17: בהולנד, שלא כמו בישראל או במדינות רבות בשאר חלקי העולם, בית הנבחרים ומשרדי הממשלה אינם נמצאים בעיר הבירה אמסטרדם, אלא בעיר האג, שם שוכן גם בית הדין הבינלאומי לצדק. ביקרנו בגלריית מאוריצהאוס ובבית של הנערה עם עגיל הפנינה של ורמיר, ראינו את ארמון בינהוף, המשמש כבית הסנאט ההולנדי, וביקרנו במוזיאון הצלב האדום לפליטים; מקום ראשון מסוגו בעולם, בו למדנו על חיי הפליטים בעולם. שמענו סיפורים אישיים וחווינו את המסע לחיים בעזרת תצוגה בפורמט של אסקייפ־רום.

(מוזיאון הצלב האדום היה החוויה החשובה ביותר, אך גם הקשה ביותר שהיתה לנו בהולנד. הרי מי מאיתנו לא שמע על בעיית הפליטים? אבל לראות אותם מול עיניך, לשמוע את הסיפור שלהם, לחוות את מה שהם חוו – ההבנה שהם אנשים, לא רק כותרות בעיתונים או סטטיסטיקות בטלוויזיה, היתה מאירת עיניים בחומרתה ובחשיבותה.)

יום רביעי, 19.12.17: יום אחרון בהולנד! בבוקר אמרנו שלום לבית המארח שלנו, נפרדנו מהמשפחה, ויצאנו לבית הספר עם הציוד ארוז ומוכן לטיסה. שם הוזמנו להשתתף בהכנת תפאורה לחגיגות חג המולד של בית הספר, כמחווה מבית ספר אחד לשני, ואז יצאנו לבילוי האחרון שלנו יחד כמשלחת בהולנד – להחלקה על הקרח; דבר שנגמר בהרבה צחוקים ומכות כחולות. מסתבר, שזה לא קל כמו שזה נראה! לקראת אחר הצהריים חזרנו לבית הספר, שם הכינו לנו ארוחת פרידה חגיגית, אשר ממנה יצאנו היישר לשדה התעופה יחד עם הילדים המארחים והמורה המלווה. נפרדנו סופית לקראת הבידוק הביטחוני עם הרבה חיבוקים וגם כמה דמעות, ולקראת ערב אמרנו שלום סופית להולנד והמראנו חזרה לארץ, לאחר שבוע מלא חוויות שלא נשכח אף פעם.

(הטיסה לארץ היתה אמורה להיות קצרה יותר מהטיסה להולנד, ועדיין כולם חששו מהאורך שלה. אחרי יום מלא פעילויות לאף אחד לא היה כוח לשבת ארבע וחצי שעות בשקט במושב קטנטן. בסופו של דבר, בכלל לא היתה בעיה – כולם היו כל כך עייפים מההחלקה על הקרח שנרדמנו מיד אחרי ההמראה והתעוררנו רק לפני הנחיתה. חלקנו אפילו פיספסו את הארוחה (לא שהאוכל היה טעים כל כך). בשבילי, החלק הכי קשה היה להיפרד בשדה התעופה מהחברים והמורים המלווים עצמם, אבל מצאתי נחמה בעובדה שלקראת פורים ניפגש כולנו יחד שוב בשביל להתכונן להגעת חברינו ההולנדים).

אלה זליקובסקי מולר, י''א/4

נעל"ה

ארץ חדשה

הם באים ממקומות רחוקים ומקווים למצוא כאן בית ● תלמידי נעל"ה מתמודדים עם ארץ חדשה, שפה חדשה ותרבות חדשה. הנה מה שהם כותבים

"רוב התלמידים אוהבים טחינה אבל יש תלמידים שלא". שיעור מעניין בעברית

עישון סיגריות: נגד ונגד

בזמננו כבר קשה להכיר מישהו שאף פעם לא טעם סיגריה. כמעט שישית מכל בני האדם בכדור הארץ מעשנים. אם כל כך הרבה אנשים מעשנים, עולה השאלה: אולי עישון הוא לא דבר רע? האם לעשן זה טוב או לא טוב? לדעתי, העישון הוא דבר רע לחלוטין.

העישון גורם לבעיות רפואיות. בעשן הטבק נמצאות כ־40 אלף תרכובות כימיות, 40 מהן מסוכנות מאוד. המשמעות היא שהעישון כבר מסוכן גם לאנשים שמסביב לאדם שמעשן. ומה יקרה בגוף של האדם שנושם פנימה לתוך ריאותיו את העשן? ניקוטין, ציאניד, פחמן דו־חמצני – כל התרכובות האלה גורמות לסרטן. העישון מזיק לא רק לריאות אלא גם למוח, למערכת ההובלה שלנו ולכל הגוף.

בנוסף, העישון הוא דבר יקר מאוד. לפי חישובים, אם אדם מעשן עשר סיגריות ביום, הוא מבזבז על סיגריות כמעט ששת אלפים שקל בשנה. במקום לקנות סיגריות שעולות כל כך הרבה כסף, הייתי מעדיפה לקנות יותר ספרים או לטוס לחו"ל.

למרות הטענה שעישון הוא דבר מאוד סוציאלי שמקרב בין אנשים, בפועל קורה דבר הפוך. ההסבר שלי הוא כזה: ככל שאנשים מעשנים יותר ביחד, הם כבר לא מעוניינים להיות ביחד בלי הסיגריות, כלומר העישון מעכב אנשים. אני, למשל, מכירה אנשים שמדברים אחד עם השני רק כשהם הולכים לעשן, ולדעתי זה דבר נורא.

לפיכך, אני מתנגדת לעישון סיגריות. עצוב לי שאני מכירה כל כך הרבה אנשים שמרצונם החופשי מזיקים לבריאותם. אני לא מעשנת, ומייעצת גם לידידים שלי לא לעשן, כי זה לא בריא, זה יקר, וזה גורם לבעיות רבות נוספות.

מילנה מיטושינה, י"א/10 נעל"ה

פעם ראשונה בים: מנגבים טחינה

בתחילת דצמבר היה לנו שיעור מעניין בעברית. הוא התחיל, כמו תמיד, כשאנחנו מתרגלים ולומדים מילים חדשות. הפעם, היו על הלוח מילים של אוכל. אנחנו עדיין לא מבינים וחושבים שאנחנו משחקים היום בכדור, אבל פתאום המורות מוציאות מהתיק כלים ואוכל בשביל בישול במטבח: פיתות, טחינה, בקבוק מים, לימון, שום, מלח, קרש חיתוך, צלחות, סכין, מסננת.

אחר כך, הן מזמינות שני תלמידים מהכיתה ונותנות להם סינרים, כמו של שפים. התלמידים צריכים להכין טחינה, אבל לא סתם להכין. הם מכינים טחינה לפי ההוראות שאנחנו קוראים להם בספר. בהתחלה, הם עוד לא יודעים שהם צריכים להכין טחינה. תלמיד אחד קורא בספר ותלמיד אחר מוסיף טחינה ולימון, ובסוף, מערבבים הכול וטועמים, אולי חסר מלח? זה מעניין, כי לפני זה אנחנו לא בישלנו בשיעורים.

בסוף, אנחנו אוכלים טחינה ופיתות. המורות אומרות שבישראל לא אוכלים טחינה – מנגבים טחינה, כמו שמנגבים חומוס, כמו שמנגבים את החלון.

המורות שואלות: "מי אוהב טחינה"? רוב התלמידים אוהבים טחינה, אבל יש תלמידים שלא. זה היה שיעור מעניין מאוד, ואנחנו לא הרגשנו כשהוא הסתיים, ופתאום היה צלצול... הפסקה!

ארינה ויינר, קרינה צ'בנובה, ט'/10 נעל"ה

התנהגות מנומסת: בסיס לקיומה של חברה

יש הטוענים שהתנהגות מנומסת היא צבועה ושקרית, ואחרים טוענים שהיא מבטאת התחשבות בזולת וכבוד כלפיו. לדעתי, התנהגות מנומסת מצביעה על כבוד ומראה את הרמה הגבוהה של החברה.

כבר מגיל צעיר ההורים מלמדים את הילדים שלהם לתת כבוד לאחרים, כמו למשל לומר "תודה" אם מישהו נותן לך סוכריה, או "סליחה" אם עשית משהו לא טוב. ההורים לא מלמדים את ילדיהם לשקר או להסתיר את המחשבות האמיתיות שלהם. להפך, הנימוס עוזר לפתח קשר טוב בין האנשים בחברה.

בנוסף, התנהגות מנומסת מבדילה אותנו מבעלי חיים. לדעת לתת כבוד הוא ידע חשוב שהתחילו ללמד כבר לפני שנים רבות. מישהו ראה איך כלב מבקש סליחה אם הוא לקח

יום עיון לצוות נעל"ה בפתיחת השנה

נקניקייה של כלב אחר? גם אני לא.

כמו כן, התנהגות מנומסת שומרת על הסדר החברתי. בלי כבוד והתחשבות בזולת היו הרבה מלחמות מוסריות בקשרים בין אנשים. הקשרים שלנו בתוך החברה הם הבסיס לעולם המודרני. פעם, רק אנשים עשירים או ממעמד גבוה ידעו איך להתנהג בכבוד, וזה הראה את הסטטוס שלהם (כבוד – סמל סטטוס). היום כמעט כולם יודעים שהתנהגות מנומסת היא בסיס שחייבים לשמור עליו בחברה.

שקר וצביעות אלה דברים שליליים, לכן אין שום קשר בינם לבין התנהגות מנומסת. כך אני חושבת, ואני מקווה שכולם יחשבו כמוני, מכיוון שמחשבות כאלה יכולות לגרום לשיפור פני החברה העולמית ולפתרון הבעיות בקשרים שקיימים בין עמים ומדינות.

סטייסי טולסטיך, י"א/10 נעל"ה

הכי ישראלית:

נסטיה גרוסמן, בוגרת נעל"ה הכפר הירוק, קיבלה השנה את צל"ש הנשיא. כל הכבוד!

מציירים הולכים

כמה דוגמאות מעבודות הגמר של שכבה י"ב במגמת אמנות שנעשו בהדרכתה של ענת בראל רכזת המגמה

שמות התלמידות שציירו את התמונות: שתית אמבר, לי לוי, עדי פרנקו, נטלי עוזר

70
70 למדינה 10 לעיתון הכפר

נעל"ה

ט"ו בשבט בנעל"ה:
מתחברים לשורשים

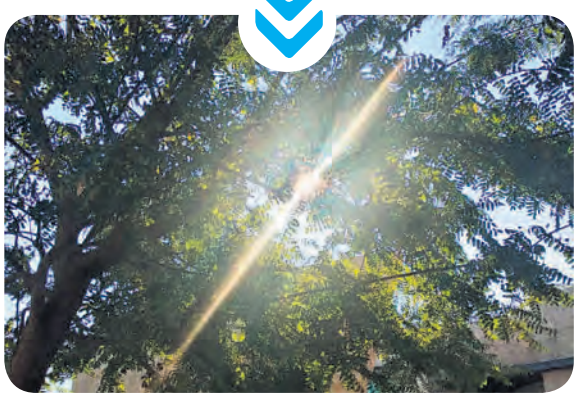
לכבוד ט"ו בשבט, במסגרת שיעור עברית, התבקשו תלמידי ט'/10 נעל"ה לצלם תמונה של עץ שהם אוהבים, ולהסביר מה הם אוהבים בעץ שבחרו. התלמידים נרתמו למשימה בה־תלהבות והחלו לצלם ברחבי הכפר או מחוץ לו. הנה מה שהם כתבו לאחר חמישה חודשים בישראל:

אני אוהבת את העצים האלה, כי כשאני רואה אותם אני תמיד חושבת על קיץ, על שמש, על דברים שמחים. אני גם ממש אוהבת את הפירות מהעצים האלה.

אלאונורה (נוריקה) אוסוסקובה

אני אוהבת את התמונה הזאת. כי בתמונה אנחנו רואים את השמש. צילמתי את התמונה היום. זה מקום ליד בית ריושקה. היום יום יפה, יש שמש ויש שמיים כחולים. אני חושבת שכל העצים בכפר הירוק יפים.

פולינה קולטניוק

אני מאוד אוהבת את העצים האלה, כי הם מאוד גדולים ויפים. יש להם תמיד גם שורשים גדולים. בשורשים שלהם יש הרבה היסטוריה. זה מאוד מעניין לדעת דברים על עצים עתיקים.

פולינה קפלן

אני אוהבת את העצים האלה, כי קודם כל הם יפים מאוד, אבל חוץ מיופי הם נותנים גם עזרה לאנשים, למשל אוויר נקי והרבה צל בימים חמים. לעצים האלה יש גם שורשים גדולים וזה כמו סמל בשבילי שאלה עצים חזקים מאוד. אני גם אוהבת שהעצים האלה גבוהים מאוד ונראה לי שהם מאוד קרובים לשמיים.

מרינה מוזיקה

אני אוהבת את העץ הזה. זהו עץ קלמנטינה. העץ הזה יפה ובוהק. הוא לא גבוה. יש לו הרבה עלים ירוקים ופירות כתומים. חוץ מזה שהוא נותן לנו אוויר נקי, הוא גם נותן לנו פירות טעימים. גם ביום חם, אנחנו יכולים להתחבא מהשמש מתחת לעץ הזה.

קרינה צ'בנובה

אני רוצה לספר על עץ שאני אוהבת מאוד. השם של העץ – רודונדרון. ראיתי את העץ הזה באתר באינטרנט. היה כתוב שם שהרודונדרון גדל כבר יותר מ־125 שנים בקנדה. בעיניי, זה

העץ הכי יפה בעולם. בעץ הזה אני רואה הרבה פרחים ורודים וגם יש קצת פרחים לבנים.

ורוניקה קספלר

אני אוהב את העץ הזה. אני לא יודע למה... ככה. אני פשוט אוהב אותו.

מקסים סרגיי

אני לא אוהב עצים. אני מבין שהם חשובים מאוד, הם נותנים לנו אוויר, יש גם הרבה דברים שאפשר להכין מעצים, ואני ממש נגד כריתת עצים, אבל אני לא אוהב אותם.

איגור קנבלאו

אני אוהבת את עץ האשוח כי בקזחסטן יש הרבה יערות עם העצים האלה. עץ האשוח הוא גם סמל של השנה החדשה (נובי גוד).

ליזה ליסנקו

אני אוהב עצים כי זה מאוד חשוב לשמור על הטבע בעולם שלנו. העצים, למשל, יכולים לתת לנו אוויר טוב ופירות. היום מאוד חשוב לשמור וגם לעזור לטבע, כמו בחג ט"ו בשבט!

דנילה ליודביג

אני באמת אוהבת את העצים האלה, כי אני אוהבת עצים גבוהים. אני גם אוהבת יערות עם שלג ושקט. בחורף ברוסיה זה יפה מאוד.

אלה קלייבורט

אני אוהבת את העץ הזה. אני חושבת שהעץ הזה יפה מאוד וגבוה. הוא תמיד גדל במקומות חמים ויפים. בישראל יש הרבה עצים כאלה ואני מתרשמת מהם.

ססה זלוטניקובה

אני הכי אוהבת את עץ הסקורה. העץ הזה יפה מאוד, אבל הוא גם הכי מיוחד כי יש לו לפעמים הרבה פרחים ולפעמים רק הרבה עלים. אבל תמיד יש לסקורה שורשים דומים. כמו העץ הזה, גם אנחנו יכולים להשתנות, אבל אנחנו תמיד צריכים לזכור את השורשים שלנו, מאיפה באנו ומי אנחנו. אני אוהבת את הסקורה בגלל הרעיון הזה.

מרגו גרינברג

העץ האהוב עליי הוא סקורה. סקורה הוא רובדבן. מינים רבים נקראים סקורה. זה עץ מתורבת. ביפן, פריחת הרובדבן מסמלת את הענבים. אני ממש אוהבת את העץ הזה, הוא מעורר בי השראה. כשאני נזכרת בסקורה, אני חושבת על אהבה. לעתים קרובות אני מציירת את עץ הסקורה.

אניה גולדשטיין

אני אוהבת את התמרים, כי הם סמל של קיץ בשבילי. אני גם אוהבת את המראֶה שלהם. התמרים גבוהים, ירוקים ויפים. זה כיף בשבילי שיש הרבה תמרים בישראל.

ארינה ויינר

הפאטיו המחודש בכפר

אחד מהעצים האהובים עליי הוא הקקטוס. הקקטוס בשבילי הוא סמל של אלגנטיות ויופי. באופן כללי אני מעדיפה פרחים, אבל כשמגדלים קקטוסים נראה כאילו כל העולם יוצא לחיים.

אסיה ויסוצקי

אני אוהבת את הדקל, כשאני יושבת מתחתיו אני מרגישה רגיעה. עבורי, עץ הדקל תמיד לבה. עץ הדקל הוא עץ יפה. אני באמת אוהבת אותו.

יאנה נמסטניק

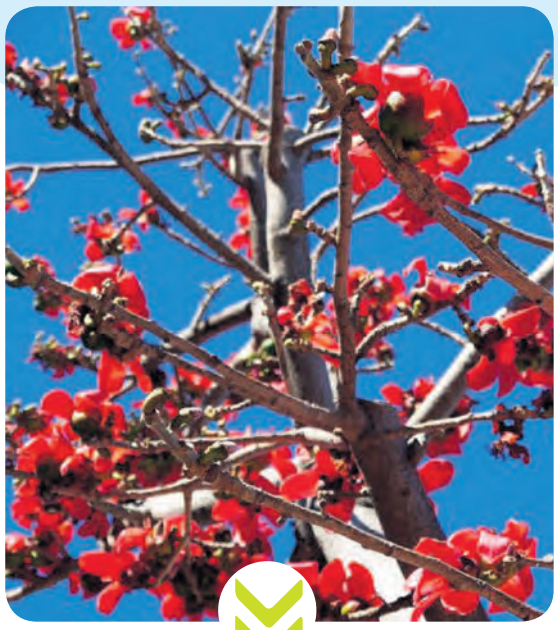
אני אוהבת את עץ האלון, כי העץ הזה גדול וחזק, הוא גדֵל הרבה שנים. הענפים שלו ארוכים ונוחים. בעיר שלי יש הרבה עצי אלון על יד הבית שלי, ולפעמים ישבתי מתחתיהם.

פולינה חייקינה

אני אוהב את העץ הזה, כי ברוסיה יש הרבה עצים כאלה בעיר שלי, והעץ נשאר ירוק גם בקיץ וגם בחורף, זה היופי שלו.

ססה טגירוב

אני אוהבת את העץ הזה, קוראים לו: בומבקס הודי. אני מתה על הפרחים שלו הם כל כך יפים, גדולים ובצבעים בהירים. כשאני רואה אותם אני חושבת על ארצות חמות, על ים, חם בלב שלי ואני מרגישה את הרוח נושבת בשיער שלי.

מרים

אני אוהבת את העץ הזה. במקום שבו אני נולדתי אין דקלים והם מיוחדים בשבילי. הדקלים גם יפים מאוד.

פולינה רוט

העץ האהוב עלי הוא עץ אלון. זה עץ מאוד גדול ויפה. הוא תמיד נחשב לעץ אינטליגנטי, חכם וזקן.

אליסה רויטמן

אני אוהב את העץ הזה יותר מכול, כי זה תמיד מזכיר לי את החורף ואת השנה החדשה. הריח של העץ הזה טוב ובלתי נשכח.

נועם חיימוב

אני אוהב את העץ הזה – אלון. כי האלון ממש יפה. הוא גבוה וחזק. שתלתי שלושה אלונים בבית שלי ברוסיה. עכשיו הם גדולים, בערך 40–30 ס"מ.

ולד רחליס

לעץ הזה קוראים מייפל. אני חושבת שאני קצת דומה לעץ הזה כי זה עץ חזק מאוד, אבל גם מאוד גמיש. וזה כמוני: קל לי להתרגל למקום חדש, לסיטואציה חדשה או לחיים חדשים.

אנה אושצפקובה

אני אוהב את ה עץ הזה – אלון. העץ הזה גדול מאוד ויפה. באוקראינה יש הרבה אלונים גדולים ועתיקים. אני חושב שהעץ הזה הוא כמו עץ של משפחה. אני אוהב אלונים מאוד.

דימה

אשוח, זה עץ יפה מאוד, הוא שייך למשפחת האורנים, אבל האשוח לא דוקרני ומריח טוב, אני אוהב את העץ הזה.

ניקיטה זלינגר

אני אוהבת את הדקל הזה כי אני חושבת שהוא מאוד יפה וכשאני רואה אותו אני תמיד חושבת על קיץ ועל חופשה. במקום שבו גדלתי אין דקלים ואני שמחה מאוד שאני יכולה לראות את העצים האלה כל יום בישראל.

פולינה ליבשיץ

70

70 למדינה 10 לעיתון הכפר

ספורט ועוד

שחייה, ניווט, כדורסל, ריצות שדה וגם שחמט ● נבחרות הכפר מתאמנות חזק ורושמות הישגים

ספורט

"ספורט הוא פעילות שבה מאמנים או משפרים מיומנויות או כישורים גופניים, ושמטרתה השתתפות בתחרות, בבידור עצמי או בהנאה ודרכים אחרות. בדרך כלל הספורט יכלול פעילות גופנית מאומצת, אך יש ענפי ספורט דוגמת שחמט שאין בהם פעילות גופנית רבה.

"מקורו של הספורט האתלטי בפעילות שנועדה להבטיח את הישרדות המין האנושי כגון ציד, דיג ומ־שחקי ילדים שנועדו להגביר את כישורי המוטוריקה שלהם, השתתפות פעילה בחיי הקהילה ועוד".

(מתוך הערך "ספורט", ויקיפדיה)

שחייה: מקום ראשון באליפות המינהל לחינוך התיישבותי

נבחרת הכפר הירוק בשחייה ב' זכתה באליפות המי־נהל לחינוך התיישבותי – במקום הראשון! האליפות התקיימה ב־5 בדצמבר 2017 בכפר הנוער חוות הנוער הציוני. ברכות לנטע כדר שאירגנה את נבחרת הכפר ולתלמידים שלקחו חלק באליפות.

עדי גל, רכז חנ"ג

מקום ראשון באליפות המינהל לחינוך התיישבותי. נבחרת שחייה ב'

ניווט: נ.צ. אליפות (1)

לפני מספר חודשים השתתפו נבחרות הכפר הירוק במסגרת ליגת מועדוני ספורט של בתי הספר בניווט תחרותי בגמר האזור הדרומי. הן זכו להישגים נפלאים. 6 נבחרות שזכו ב־6 גביעים במקום הראשון!

נבחרות הבנים והבנות ז'–ח': מקום ראשון – אלופות המחוז!

נבחרות הבנים והבנות ט': מקום ראשון – אלופות המחוז!

נבחרות הבנים והבנות י'–י"ב: מקום ראשון – אלופות המחוז!

ברכות לעדי גל רכז חנ"ג, למאמן עודד ורבין ולתל־מידים/ות שזכו בהישגים.

ניווט הגמר הארצי: נ.צ. אליפות (2)

בתחילת מארס התקיים גמר אליפות ישראל בניווט של משרד החינוך בתל חדיד. לתחרות הגיעו עשרות קבוצות מבתי ספר שונים מכל רחבי הארץ. הכפר הירוק הגיע עם 6 קבוצות וזכה ב־6 גביעים.

בנות ז'–ח': מקום ראשון – אלופות ישראל!
בנים ז'–ח': מקום שני – סגני אלופי ישראל!
בנות ט': מקום שני – סגניות אלופות ישראל!
בנים ט': מקום שלישי!
בנים י'–י"ב: מקום שני – סגני אלופי ישראל!
בנות י'–י"ב: מקום שני – סגניות אלופות ישראל!

ברכות חמות לערי גל רכז החינוך הגופני, לעודד ורבין המאמן, ולתלמידים/ות שהשתתפו.

ניווט: עושה כושר עד לקו הגמר

באחד מימי שני לפני חופשת פסח יצאנו כמה תלמידים מכל השכבות לתחרות הגמר הארצי בניווט ספורטיבי.

חיכינו לאוטובוסים ברחבת החטיבה, וכשהגיע האוטובוס עלינו ונסענו לתחרות. היה כיף. ניווטתי והגעתי

מנווטים להצלחה. נבחרות הניווט של הכפר הירוק

למקום השישי, מקום מאוד מכובד. חברה שלי, אדר, הגיעה למקום השלישי וקיבלה מדליה בקטגוריה הקבוצתית (בנות ז'–ח').

זכינו במקום הראשון הקבוצתי כך שחזרתי הביתה עם מדליית זהב והמון חוויות. בעזרת הניווט הכרתי חברים מכיתות אחרות, ואפילו משכבות אחרות. אני מחכה כבר לתחרות בשנה הבאה.

ליה בר גד, ז'/2

כדורסל: העפלה לבית הגמר

נבחרת הכדורסל של הכפר הירוק הביסה את נבחרת הכדורסל של בית הספר עמי אסף מבית ברל 64:30. בזאת העפילה נבחרת הכפר לשלב בית הגמר בסוף דצמבר.

ברכות למאמן אושרי ועקנין ולשחקנים: גיא עלוש – י"ב/11, רועי אריאלי – י"ב/11, דניאל ברציון – י"ב/1, עומר הראל – י"ב/7, יובל אדוסי – י"א/2, דן איבינצקי – י"א/2, שחר לזר – י"א/1, ניצן גיל – י"א/11, עמרי חרוש – י'/11, עידו ברגמן – י'/11, עמרי יאסו – י"א/1, מתיו אברזלדו – י"א/1, מקסים סטפנצב – י"א/1.

וגם: אלופי המינהל לחינוך התיישבותי

בסוף דצמבר 2017 נערכו משחקי חצי הגמר והגמר של אליפות המינהל לחינוך התיישבותי בכדורסל – דרג א'. לאחר משחק חצי גמר מותח ושקול ניצחה נבחרת הכפר הירוק את נבחרת בית הספר חוף הכרמל 44:46, ועלתה למשחק הגמר. בגמר פגשה הנבחרת את בית הספר רמות ים, וניצחה 40:56. הנבחרת זכתה במקום הראשון ובגביע והיא אלופת המינהל לחינוך התיישבותי לשנת תשע"ח.

מקום ראשון בגמר אליפות המינהל לחינוך התיישבותי. נבחרת כדורסל דרג א'

ברכות לערי גל רכז החנ"ג, למאמן אושרי הראל ול־שחקנים: שחר לזר – י"א/11, עמרי יאסו – י"א/1, עידו ברגמן – י'/11, רועי אריאלי – י"ב/11, גיא עלוש – י"ב/11, עומר הראל – י"ב/7, דניאל ברציון – י"ב/1, ניצן גיל – י"א/11, יובל אדוסי – י"א/2, דן איבינצקי – י"א/2, מתיו אברזלדו – י"א/1.

50 למדינה 10 לעיתון הכפר

ספורט ועוד

בשביל הגוף

הישגים מצויים. נבחרות האתלטיקה

אתלטיקה: מנצחים על המסלול

בתחילת מרץ התקיימה אליפות המינהל לחינוך התיישבותי באתלטיקה. יצאנו עם 3 נבחרות וזכינו בהישגים מצוינים:
נבחרת חט"ב בנים – מקום ראשון!
נבחרת חט"ב בנות – מקום ראשון!
נבחרת תיכון בנים – מקום שני!
כל הכבוד לעדי גל רכז החינוך הגופני, ולצוות המאמנים: דודי גרובר, אור זוהר, אלדד שוהם ותמר בוסידן.
כל הכבוד לתלמידים ולתלמידות שהשתתפו:
אלעד גולדיאן, עמרי נובק, אופק נציה, אלעד גולדיאן, יונתן ויטוס, גידי שיפר, ליאם הילינגר, שמואל אביב, יאיר תובל, איתי זיגלמן, צ'קרב רן, כנרת ארם, הדר ליאור, נעמה שי, נועה להר, שירה הדר, צ'נניה אוהנניה, תומר דגן, ליה נבון, גלי הילינגר, סתיו ניקנוב, מתיו אברזלדו, שחר לזר, גיל ניצן, עידו ברגמן, שניר דחוח, נועם רבינוביץ, פלג בוברוב.

ריצת שדה: מנצחים לא רק על המסלול

תלמידות ז'–ט' השתתפו בגמר אליפות ישראל בריצות שדה של המינהל לחינוך התיישבותי וזכו במקום ראשון, ובאליפות הארץ!
נבחרת הבנים ז'–ט' זכו במקום חמישי.
נבחרת י'–י"ב זכו במקום רביעי.
התחרות היתה רבת משתתפים ואיכותית מאוד !
כל הכבוד לעדי גל רכז חנ"ג, לדודי גרובר ולאסף אפרתי שאימנו, ולתלמידים והתלמידות שהשתתפו:
בנות חטיבה: שירה הדר, ח'/3, ליאור הדר, ח'/9, תומר דגן, ט'/8, גלי הילינגר, ז'/2, ארבל ביצ'קוב, ט'/3, נעמה שי, ח'/3.
בנים חטיבה: עידו שוהם, ז'/6, אביב גרונאו, ז'/1, עמית ברזילי, ט'/5, אוהד זיגלמן, ז'/2, איתי זיגלמן, ח'/3.
בנים תיכון: נועם רודינוביץ, י'/3, אורי צבר, י"א'/7, מיכאל גלנץ, י"א'/10, עמית שיק, י'/9, שחר לזר, י"א'/11.

שחמט: מנצחים בשחור לבן

נבחרת הכפר הירוק הגיעה להישגים יפים באליפות השחמט של המינהל לחינוך התיישבותי. בתחרות השתתפו 110 שחמטאים מ–14 בתי ספר. לאחר מאבק צמוד :
חטיבת הביניים – מקום ראשון!
תיכון – מקום ראשון!
כללי – מקום ראשון (זכייה שלישית ברציפות. הגביע נשאר אצלנו לצמיתות).
זכינו ב–3 גביעים קבוצתיים, ובכמה גביעים אישיים !ברכות למאמן עודד רוס ולתלמידים: אור גלובוס, ט'/5, רועי צמח, ט'/1, רועי ארליך, ח'/4, איתמר הדס, י'/9, נימי כספי, י'/7, גל שפירא, ז'/7, יפתח קוטלר, י'/7, עודד גלאט, ח'/7, בן מלכין, ז'/9, טל פרי, י"א/6, אלון שוקרון, ז'/3.

שחמט: מנצחים נקודה.

נבחרת התיכון בשחמט זכתה באמצע מרץ במקום הראשון באליפות ישראל בשחמט לבתי הספר התיכוניים. האליפות, שהיתה רבת משתתפים, היתה שקולה וצמודה, והוכרעה ממש בשלבי הסיום, ובסיומה הוכרזה נבחרת הכפר הירוק כאלופת ישראל.
ברכות לעדי גל רכז החינוך הגופני, לעודד רוס המאמן, ולשחקנים: נימי כספי, י'/7, יפתח קוטלר, י'/7, איתמר הדס, י'/9, טל פרי, י"א/6.

תחרות רבת משתתפים ואיכותית. נבחרות מירוצי שדה

מקום ראשון באליפות ישראל לתיכונים. נבחרת השחמט

הם מתקדמים לשטח ההפקר. – פקודת היום: אנו נראה לגרמנים המחבים את בוחנו.

כרונולוגיה של עיתון

מבחר משערי העיתון מ־2008 המשקפים
את השיח הפנימי

מורים ונהדרים

גם מורים, גם עובדים, גם מצטיינים

ציונים לשבח שבהם זכו מורי הכפר ועובדיו לאורך השנים

צל"ש נשיא המדינה: 1996 – ענת עירוני; 1999 – ויקטוריה רודנייב; 2003 – שושי גלס; 2006 – בועז שפיירר; 2007 – עירית יצחק; 2008 – ורדה קרין; 2009 – עליזה בשור; 2010 – יצחק בן משה; 2011 – אורנה טאוס; 2012 – חדווה אפשטיין; 2013 – אידה ציון; 2014 – שרה גנח; 2015 – יהודה אור; 2017 – עדי גל.

מצטייני צל"ש השר: 1989 – ברוריה שפיצר; 1998 – דני אשר; 2004 – דייזי בר אילן; 2005 – אריה קוגן; 2016 – נורית שלם.

המורה של המדינה מטעם "ידיעות אחרונות", מפעל הפיס והסתדרות המורים:

2014 המורה המצטיין – יהונתן עוזיאל; בשנת 2014 ובשנת 2018 זכו חולדה רוזנטל ובוב רוטש להיכנס לרשימה מכובדת של 50 מורים מוערכים.

ברכות לכל המורים והעובדים שזוכים מדי שנה להערכה, ולהצטיינות בית ספרית מטעם ההנהלה. יישר כוח.

מגננים ונהנים

5 כוכבי יופי לכפר הירוק בתחרות "קריה יפה" של המינהל לחינוך התיישבותי

מתחם הכפר הירוק זכה ב-5 כוכבי יופי בתחרות "קריה יפה ומקיימת בארץ ישראל יפה" – על ידי ארץ ישראל יפה.
בתחרות זו מתמודדים מוסדות חינוך התיישבותי ובהם כפרי נוער ובתי ספר אזוריים, המוערכים על פי קריטריונים של טיפוח סביבתי, שמירה על עקרונות הקיימות וכן נושאי מיקוד נוספים.
לתחרות מספר מטרות: הגברת המודעות לחשיבות שבטיפוח סביבת הלימודים, העלאת איכות החיים והסביבה במוסדות החינוך ההתיישבותי, טיפוח מנהיגות צעירה והנהגת אורח חיים מקיים במוסדות אלו.
הדגשים הם על כניסות, דרכי גישה, חניה, שילוט ועוד.
עודד קדם, מנהל המשק של הכפר הירוק מספר: "אנחנו משקיעים בין 80–100 אלף שקל מדי שנה באסתטיקה, בנראות, בשלטים, בכבישים, מדרכות ודרשאים. בנוסף יש פרויקטים בהם לוקחים התלמידים חלק, בתחום הגננות הסביבתית סביב הבתים שלהם בפנימייה, שכל אחד מתומחר בהתאם.
בפרויקט כזה סביב בית של הקבוצה התלמידים משתתפים. הם אחראים על עבודת הנוי. הם מגרפים, מעשבים, גוזמים ושותלים. הם מגננים ונהנים.

מנתר לגבהים

עדי גל, רכז תחום חינוך גופני וספורט, הוא העובד המצטיין

בזכות מסירותו האינסופית של עדי גל, רכז תחום החינוך הגופני והספורט בכפר הירוק למעלה משלושה עשורים, נעשו נבחרות הכפר לשם דבר ברחבי הארץ. תחת שרביטו הצליחו הנבחרות לזכות בשלל פרסים וגביעים במגוון רחב של מקצועות ספורט: ניווט ספורטיבי, כדורסל, שחייה, אתלטיקה קלה ואף ענף השחמט.
בעידן שבו הילדים כבר אינם פעילים כבעבר, נודעת חשיבות רבה לחינוך הגופני. עדי מצליח להביא ערך מוסף לעיסוק בספורט, לשלב תלמידי פנימייה בכל הנבחרות וליצור פלטפורמות להצלחה אישית עבור כל אחד מהם. בנוסף, הוא משיג מימון ומלגות לאלה מהם הזקוקים לסיוע ולא מוותר על אף תלמיד או תלמידה.
עדי גל הוא דמות כריזמטית אשר משרה אווירה נעימה ותרבותית על סביבתו. בעל יושרה פנימית מיוחדת במינה. מנהיגותו השקטה מצליחה להניע את צוות המורים לחינוך גופני בכפר הירוק ולגרום לתחושת שייכות וגאוות יחידה.